

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SABAHATTİN ÖNKİBAR

DEVLET BAHÇELİ

VE ÜLKÜCÜLER HAKKINDA HER ŞEY

SABAHATI ÖNKIBAR DEVLLET BAHİÇELİ VE ÜLKÜLER HAKKINDA HER ŞEY

Sabahattin Önkibar

Siyasal Bilimler Fakültesi mezunu. 29 yıllık gazeteci. Star TV, TGRT, Flash TV, Avrasya TV ve Ulusal Kanal'da 20 yıldır siyasi programlar yapıyor. *Star*, *Posta*, *Türkiye*, *Yeniçağ*, *Yenimesaj* ve *Aydınlık* gazetelerinde 25 yıldır *Politika Günlüğü* köşesiyle siyaset yazıları yazıyor. Doğan Grubu, Uzan Grubu, İhlas Grubu, Flash TV ve *Yeniçağ* gazetelerinde 20 yıl aralıksız Ankara Temsilciliği yaptı. Daha önce yayımlanan kitapları: *İşte İslamın ve Türklüğün Katilleri* (Kaynak Yayınları, 2014), *Takkeli Firavunlar* (Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014), *İmamlar ve Haramiler Medyası* (Kırmızı Kedi Yayınevi, 2015) ve *Mehdi'nin Darbesi* (Kırmızı Kedi Yayınevi, 2016).

Kırmızı Kedi Yayınevi: 703

İnceleme: 62

Devlet Bahçeli ve Ülkücüler Hakkında Her Şey
Sabahattin Önkibar

© Sabahattin Önkibar, 2017

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2017

Editör: Tunca Arslan

Son Okuma: Füsün Güler

Kapak Tasarımı: Adnan Elmasoğlu

Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Ocak 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-298-047-7

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2

34310 Haramidere/İSTANBUL

Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com

www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzikedikitap

kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr

Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sabahattin Önkibar

DEVLET BAHÇELİ

VE ÜLKÜCÜLER HAKKINDA HER ŞEY

Önsöz

Bu çalışma, ülkücüler ile MHP'ye dair küçük bir tarih kitabıdır.

Peşin hükümle yazılmamıştır, yani taraftarlık ya da karışıklık eksenli değildir.

40 yıldır dinlediklerimin ve tanıklıklarımın bakiyesidir.

MHP ile ülkücü hareketin ortaya çıkışından bugüne kadar olan seyrinin bütün boyutlarıyla sunulup sorgulanmasının özetidir.

Hem Milliyetçi-ülkücü camia, hem ana aktörler, olaylar çerçevesinde irdelenmiştir.

Kitabın yazılış amacı, amiyane tabirle birilerini parlatmak veya yermek değildir.

Tarihe kaynaklık edecek ölçüde objektif ve bağımsız bir çalışmadır.

Yazılanların tamamı somut hadiselerle dayanmaktadır, yani belgelidir.

İyi okumalar diliyorum...

20 Aralık 2016

BİRİNCİ BÖLÜM

Tarih: 18 Nisan 1999.

Yapılan genel seçim sonrasında partilerin çıkardığı milletvekili sayısı:

DSP: 136, MHP: 129, Fazilet Partisi: 111, ANAP: 86, DYP: 85.

CHP yüzde 10 barajını aşamayıp parlamento dışı kaldı.

Bölücü örgüt önderi Abdullah Öcalan'ın yakalanıp İmralı'da zindana tıklması seçmen tercihlerinde etkili oldu.

Başta dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ve Türk Silahlı Kuvvetleri kararlı bir diplomasiyle dönemin Suriye hükümetine diz çöktürerek Apo'nun o ülkeden sınır dışı edilmesini sağladılar ve ardından çok geçmedi, Öcalan paketlenip Türkiye'ye getirildi.

O süreçte Başbakanlık koltuğunda Bülent Ecevit oturduğu için seçimde en büyük ödülü DSP aldı ve birinci parti oldu.

Milliyetçilik dalgası

Keza Apo'nun paketlenip teslimiyle kabaran milliyetçilik dalgası MHP'yi ikinciliğe taşıdı.

1995 seçimlerinin birincisi Refah Partisi'nin devamı Fazilet Partisi ise ancak üçüncü olabildi.

Necmettin Erbakan ve Tayyip Erdoğan gibi önder isimlere 28 Şubat sürecinde Refah Partisi'nin kapatılmasıyla

getirilen siyaset yasakları, mağduriyet istismarlarına araç yapılmasına rağmen Refah'ın yerine kurulan Fazilet Partisi geriledi.

18 Nisan seçimlerinde Fazilet Partisi'ni ANAP ile DYP takip etti.

CHP'nin barajı aşamamasının nedeni ise, kendi seçmen kulvarındaki DSP'nin yükselmesinin yanı sıra, Refah-Yol hükümetine alternatif olarak kurulan ANAP-DSP azınlık hükümetini yıkmasına seçmenin verdiği tepkiydi.

DSP-MHP-ANAP

CHP'li Fikri Sağlar, dönemin Emniyet İstihbarat Daire Başkanı Sabri Uzun'un tespitleri ve *İn** isimli kitabındaki iddiasıyla Fethullahçı polislerden aldığı kaseti basın toplantısıyla açıklayınca, Deniz Baykal'ın genel başkan olduğu CHP parti yönetimi, ANAP-DSP azınlık hükümetine dışarıdan verdiği desteği çekme kararı aldı. Sağlar'ın açıkladığı ses kayıtlarından Türkbank ihalesine Alaattin Çakıcı'nın müdahale ettiği anlaşıyordu. Ülke bir anda kaosa sürüklendi ve bilinçli sol seçmen bu kargaşanın faturasını CHP'ye keserek onu TBMM'nin dışında bıraktı.

Yeni oluşan TBMM aritmetiğine göre hükümet ancak üç partiyle kurulabiliyordu.

Sonuçlar gece yarısı itibariyle netleşmeye başlayınca dönemin egemen medyası hemen taarruza geçti.

Aydın Doğan Grubu ile o yıllarda Dinç Bilgin'e ait olan *Sabah*-ATV Grubu koro halinde DSP-MHP-ANAP koalisyonu öneriyorlardı.

* Sabri Uzun, *İn – Baykal Kaseti, Dink Cinayeti ve Diğer Komplolar*, Kırmızı Kedi Yay., 2015.

Aydın Doğan ve Dinç Bilgin

Aydın Doğan o dönem Tansu Çiller'le kanlı bıçaklıydı.

Öyle ki Çiller, seçim kampanyası boyunca mitinglerinde Aydın Doğan'ı açıkça isim vererek hedef aldı.

Dahası, ikisi arasında medya üzerinden büyük kavgalar yaşandı.

Doğru Yol Partisi lideri Tansu Çiller, Erbakan'la kurduğu Refah-Yol hükümeti sürecinde Doğan Grubu'nun üstüne gitmişti.

Bu nedenle Aydın Doğan kişisel gerekçelerle, kurulacak yeni hükümette DYP'nin yer almasını hiçbir şekilde istemiyordu.

Dinç Bilgin ise o aralar Aydın Doğan'ın peşine takılmıştı.

Oysa *Sabah*-ATV Grubu 1993-96 arası Tansu Çiller'le açıktan kader birliği yapmıştı.

Ancak 1996'da Çiller-Erbakan koalisyonunun kurulması üzerine, ne zaman ki araya Türk Silahlı Kuvvetleri girdi, Dinç Bilgin anında çark edip Çiller'in karşısına geçti; zira pek çokları gibi Bilgin de askerden korkuyordu.

Koç Grubu devrede

1996'daki Refah-Yol hükümetiyle beraber Aydın Doğan ile Dinç Bilgin, İstanbul Florya'da bulunan Beyti lokantasının ikinci katında her hafta bir araya gelerek, hükümeti yıkmak için ortak stratejiler belirlediler...

1999 Nisan seçimleri sonrasında DSP-MHP-ANAP koalisyonunun kurulmasını isteyen bir başka önemli güç Koç Grubu'ydu.

Koç'lar da tıpkı Aydın Doğan gibi Tansu Çiller tarafından ismen hedefe oturtulup meydanlarda yuhalatılmıştı...

Keza TÜSİAD, yani İstanbul zenginlerinin tamamına yakını Çiller'i silmişti.

Kuşkusuz en önemli olanı, asker, yani TSK'nın kurumsal olarak Tansu Çiller'den nefret ediyor olmasıydı.

Çiller'in, 1995 seçimi öncesi meydanlarda "PKK'dan daha tehlikeli" diyerek hedef aldığı Erbakan'la 1996'da koalisyon kurması askeri çıldırtmıştı... Asker için o dönemde Erbakan hareketi, ülke için PKK misali tehditti... Bu nedenle TSK, Çiller'i hiçbir şekilde yeni kurulacak koalisyonda görmek istemiyordu.

Bahçeli'den alelacele açıklama

İşte seçimin hemen akabinde estirilen DSP-MHP-ANAP koalisyon rüzgârları Devlet Bahçeli'yi etkiledi.

Bahçeli genellikle olduğu üzere, kurmay ekibine danışmadan televizyonlara şu açıklamayı yaptı:

"Fazilet Partisi ile Doğru Yol partisi bu dönem dinlensinler."

Bu beyan sonrası ANAP, Bahçeli'ye anında olumlu tepki verdi, lakin DSP benzer bir yaklaşım göstermedi..

O dönemde Ankara'da Fikret Bila'yla beraber Ecevit'e çok yakın iki gazeteciden biriydim ve bu ayrıcalığımla Bahçeli'nin açıklamaları sonrasında hemen Ecevit çiftinin Oran'daki evine gittim.

Bülent Bey durgundu. Kendi eliyle ikram ettiği çayı içiyorduk.

Tepkisini kontrol için bodoslama daldım:

"Efendim, hayırlı olsun... MHP ve ANAP'la bakanlıkları paylaşma görüşmelerine başlamışsınız!"

Ecevit yüzünü buruşturarak şunu söyledi:

"Sayın Önkibar, koalisyonu kurmak kolay, ancak yürümesi önemli."

Ecevit, MHP'yi istemiyor

DSP lideri, ağzından baklayı çıkarıp herkesin tamam dediğine rezerv koyuyordu.

Sordum:

"Efendim, ANAP'tan şikâyetçi olmanız söz konusu edilemez, zira kısa bir süre önce koalisyon ortağınızdı... Sorun MHP galiba!"

Ecevit: "Sayın Önkibar, MHP'yle yürütebilir miyiz emin değilim... Oysa MHP'nin yerine DYP olursa dönem sonuna kadar sorunsuz gideriz kanaatindeyim."

"Kararınız MHP'siz koalisyon mu?"

Ecevit: "Henüz değerlendiriyoruz... Örgütümüz MHP'ye mesafeli... Rahşan Hanım örgütün eğilimlerini iyi tutar. Meclis grubumuzda da MHP yerine DYP eğilimi belirdi..."

Ecevit başka bir şey söylemedi... Belli ki kamuoyunu yoklamak, nabız ölçmek istiyordu.

Oran'dan gazetenin Ankara bürosuna döndüm ve İstanbul'daki yazışlerini arayıp manşeti şöyle attık:

"Ecevit, MHP yerine DYP'yi istiyor!"

Haberimiz ertesi gün gündeme bomba gibi düştü... Sabah soluğu Mesut Yılmaz'ın evinde aldım:

Yılmaz'ın demeci netti:

"ANAP olarak asla Tansu Çiller'le koalisyonda olmayız."

Bu yeni manşetimiz o dönem çalıştığım *Türkiye* gazetesinde yayımlandığı gün Rahşan Ecevit *Milliyet*'te dokuz sütuna manşetti ve MHP ile ülkücüleri yerden yere vuruyordu.

Rahşan bombası!

Fikret Bila'ya konuşan Rahşan Hanım şunları söylüyordu:

Bir gün, “Bizler Asena adlı bir dişi kurtla bir Türk’ten üreyen Türkleriz; o nedenle son Türk devletini korumak bize düşer,” diyen kimseler ortaya çıktı. Bu iddiaya dayanan derneklerini partilerini kurdular. Çocukları, gençleri örgütlediler, baskı altına aldılar, hatta silahlandırıdılar. “Ya bizden olacaksın ya canından,” dediler. Yıllarca sayısız can yaktılar, canlar aldılar. Bunların acısını unutmak kolay mı?.. Normal olarak bir siyasi parti, sosyal ve ekonomik açıdan topluma ferahlık getirmek amacıyla kurulur, çalışmaları ve görüş ayrılıklarını buna dayandırır. Ama “Biz Asena adlı kurttan üredik, Orta Asya’dan buralara geldik, bu ülkede egemenlik bizim hakkımızdır” iddiasıyla, üstelik de kaba kuvvetle siyaset yapmaya kalkışanlar, ne demokratik anlamda “parti” sayılabilir ne de milli birliği güçlendirebilirler. Hele bir de buna din istismarını katarlarsa, milli birliği, toplum huzurunu, laikliği ve demokrasiyi büsbütün zedelerler. Üstelik, kaba kuvveti yalnız siyasal örgütlenme için değil, maddi çıkar için kullananlara da kucak açtılar. Mafyalarla, çetelerle kaynaştılar... Bazı çevreler MHP artık değişti diyor ama bizzat lideri, hayır biz değişmedik diyor. Kime inanalım?

Bahçeli’ye “başbakan ol” teklifi

Ecevit’in bize yaptığı üstü örtülü o açıklamaya ilaveten Rahşan Hanım’ın eşinin bilgisi dahilinde *Milliyet*’e yaptığı bu net açıklama, DSP-MHP-ANAP koalisyonu isteyenleri sarstı.

Sadece o çevreleri değil... MHP Genel Merkezi de mübalağasız ayağa kalktı... Haklıydılar, zira Rahşan Ecevit en üst perdeden bu parti ile mensuplarını aşağılayıp hakaret etmişti.

Bahçeli’nin başdanışmanı Mersin Milletvekili Ali Güngör,

Rahşan Ecevit'in bu açıklaması sonrasında genel başkanına şu teklifte bulundu:

“Devletin Kösem Sultan anlayışıyla yönetilmesine müsaade etmeyeceğimiz şeklinde bir açıklama yapalım.”

Bahçeli suskun kaldı...

O sabah erkenden soluğu MHP Genel Merkezi'nde aldık ama Devlet Bahçeli değil muhabirleri, bizim gibi Ankara temsilcilerini bile kabul etmedi.

Tablo bir anda siyasi belirsizliğe evrildi.

Ecevit, MHP'yi istemiyor...

Mesut Yılmaz da Çiller'i reddediyordu.

Bahçeli ise camia olarak aşağılanmış vaziyette kendini odasına kilitlemişti. İşte böylesi bir atmosferde bir telefon...

Arayan, DYP'nin önemli ismi Ayvaz Gökdemir'di ve şunu söylüyordu:

“Sebo, Devlet Bahçeli başbakan oluyor.”

Recai Kutan onayladı

“Nasıl olacak?” dememle devam etti:

“DSP-MHP-ANAP koalisyon ihtimali artık sıfırdır... Rahşan Hanım'ın o hakaretlerinden sonra Sayın Bahçeli DSP'yle koalisyon kurarsa camiasını ve kendini inkâr etmiş olur... Mesut Yılmaz da bizi istemediğine göre geriye kalıyor MHP-DYP-Fazilet seçeneği ki, bu da Bahçeli'nin başbakanlığı demek.”

“Bu soyut bir temenni mi yoksa harekete geçilen proje mi?” diye sorduğumda ise Gökdemir, “Ne temennisi... Bir saat önce teklif Bahçeli'ye sunuldu. Cevap bekliyoruz,” karşılığını verdi.

Ayvaz Gökdemir'in bu telefonundan sonra yine Çiller'in çok yakını olan Hasan Ekinci'yle konuştum ve o da benzer şeyler söyledi.

Fazilet Partisi lideri Recai Kutan'a telefonla ulaşamayınca partisinin genel merkezine gittim... Recai Bey'in söylediği şuydu:

"Evet, Doğru Yol Partisi ile biz, Sayın Bahçeli'nin başkanlığında bir hükümete hazırız."

İbre bir anda MHP-DYP-FP'ye dönerken, partideki odasına kapanan Bahçeli esrarengiz telefon görüşmeleri yapıyordu.

Bahçeli'nin sır dolu buluşmaları

Dahası Bahçeli, odasından çıkarak parti dışında üç ayrı özel buluşmaya gitti.

Bu buluşmalardan biri, yıllar sonra ortaya çıktı.

Bahçeli, o dönemde DSP'nin ikinci adamı olan Hüsamettin Özkan'la Gölbaşı'nda bulunan Patalya Otel'de bir araya geldi... Diğer iki görüşmeyi kimlerle yaptığı ise 18 yıldır hâlâ sır.

Hüsamettin Özkan hem TSK hem de TÜSİAD'la Ecevit'in arasındaki köprüydü. Dolayısıyla Bahçeli'nin onunla buluşması önemliydi.

İşte o sır görüşmelerden sonra Bahçeli şu açıklamayı yaptı:

"Rahşan Hanım özür dilemezse DSP'yle asla koalisyon kurmayız."

Bu açıklama aslında "özür dilensin, biz varız" demekti.

Belli ki o sır buluşmalarda Bahçeli ikna edilmişti.

MHP Genel Başkanı'nın kapıyı bu şekilde aralaması sonrasında Ecevit hem medya hem de TSK tarafından ablukaya alındı.

Sadece onlar değil, dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel de devreye girdi.

28 Şubat'ta darbeyi engelleyen Demirel yeni bir buhran çıkmasın istedi ve bunun için çıkar yolun Fazilet ile DYP'nin içinde olmayacağı koalisyon olduğunu göstererek çaba harcadı.

Rahşan Hanım özür dilemedi

MHP camiası ise Rahşan Ecevit'e kızgınlığını sürdürüyordu... Pek çok milletvekili, "Bu hakaretten sonra DSP'yle koalisyon ortağı olmak, kendimizi inkâr etmektir, şerefimiz lekelenir," diyordu.

Bazıları da FP ve DYP'yle hükümet kurarak Bahçeli'nin başbakan olması gerektiğini seslendiriyordu.

MHP Teşkilat İşlerinden Sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Şefkat Çetin, kanal kanal gezip "Rahşan Ecevit af dilemezse asla ve kat'a biz yokuz," açıklamaları yaptı.

Derken bir gelişme oldu...

Kuşatılıp baskı altına alınan Bülent Ecevit şöyle bir açıklama yaptı:

Geçmişin ülkücüleri ve MHP ile bugünkü MHP farklı olabilir. Bugünkü MHP değişmiş olabilir. Eğer öyle ise birlikte olunabilir.

Bu sözler merkez medya tarafından "özür" şeklinde sunuldu, lakin MHP açıktan özür talep etmeye devam etti.

Etti ama ne Rahşan ne de Bülent Ecevit daha fazlasını yapmadı...

Öyleyken Devlet Bahçeli partili arkadaşlarının tepkisine rağmen Ecevit'in bu sözlerini özür kabul edip DSP'yle koalisyona yeşil ışık yaktı.

Bahçeli'nin ilk kırılması

İşte bu tavır Bahçeli'nin ilk kırılmasıydı.

MHP ve ülkücüler, Rahşan Ecevit tarafından ağır şekilde aşağılanırken Bahçeli bir özür bile diletememiş ve o şekilde DSP'yle koalisyona evet demişti.

Oysa o süreçte MHP kilit partiydi, yani eli güçlüydü.

En önemlisi Başbakanlık koltuğu MHP tarihinde ilk kez kapıyı tıklatmıştı.

Bahçeli istese, FP ve DYP'yle koalisyona evet deyip başbakan olabilirdi.

Bırakın o iki partiyi, Bahçeli akıllı bir müzakereci olsa DSP ve ANAP'la kurduğu koalisyon hükümetinden bile dönüştürmlü başbakanlığı alabilirdi.

Bunu yapamadığı gibi daha ilk günden, yani seçimin hemen sonrasında birden "Fazilet ile DYP dinlensin," diyerek pazarlık ve müzakere şansını çöpe attı ki, Bahçeli bu tutumunu daha sonraki yıllarda hep sürdürdü.

Bahçeli'nin hem o dönem hem sonrasında, partili arkadaşlarıyla bu gibi konuları müzakere etmemesi, esrarengiz telefon konuşmaları ve buluşmalar sonrasında sadece kendi kararını uygulaması, gerçekten ilginçti.

"Biz haddimizi biliriz" diyen Bahçeli

Düşünün, sizin, fikrinizin ve partinizin önüne Türkiye'ye başbakan olmak gibi bir imkân çıkıyor, ama bunun üzerinde hiç durmayıp ve arkadaşlarınızla görüşmeyip o koltuğu elinizin tersiyle itiyorsunuz...

Söyleyin, bunun adı ideolojik emanete sadakat mi yoksa başka bir şey mi?

Bahçeli'nin böylesine büyük bir imkânı görmezden gelmesi daha o günden hakkında kuşkulara neden olmuştu.

Ecevit gibi, ilerleyen yaşı sebebiyle merdiven bile çıkamayan ve bankaların talep ettiği teminat mektubunun ne anlama geldiğini bile algılayamayıp normal mektup zanneden birinin üstlenebildiği başbakanlığa Bahçeli'nin kayıtsız kalması, kimilerince kendine olan güvensizliğiyle, kimilerince

de ifa ettiği gizli görevin gereğiyle, yani MİT ajanlığıyla açıklanmıştır ki, bu konuya ileride uzun uzun değineceğiz.

Kendine güvensizlik bağlamında akla gelen çeşitli örneklerden biri, onun cumhurbaşkanlığı seçimi sürecinde “Aday olacak mısınız?” sorusuna verdiği, “Biz haddimizi biliriz!” açıklamasıydı.

Bahçeli: “20 dakika bana yeter!”

Doğruya doğru, Bahçeli o konuda mütevazı davranmıyor, hakikati ifade ediyordu.

Evet birikim bağlamında Devlet Bahçeli o tür makamların hiçbirine yeterli değildi.

Kâğıt üzerinde güya üniversitede öğretim elemanıydı ama o kadar donanımsızdı ki, bu kanaate kendisiyle yaptığım sayısız sohbetler, yediğim yemekler ve yaptığım televizyon programlarıyla ulaştım.

1999 seçimlerinin hemen öncesinde TGRT’de bütün liderleri tek tek canlı yayına çıkarmış ve bir saat süre verip konuşturmuştum.

Sıra Bahçeli’ye geldiğinde programdan üç gün önce kendisine şunu söyledim:

“Devlet Bey, bütün liderlere bir saatlik süre verirken size yeni ve söyleyecek çok sözünüzün olabileceği için iki saat vereceğim. Bu sayede millete partinizi ve kendinizi iyi anlatırsınız.”

Bahçeli bu teklifimi panikle karşıladı:

“Hayır hayır Sayın Önkibar, iki saat çok uzun süre!”

“Diğer liderler fazla süre istiyor, siz az olsun diyorsunuz!”

“Sabahattin Bey bana 20 dakika yeter.”

“Devlet Bey şaka yapıyorsunuz galiba!”

“Yok şaka değil bana 20 dakika kâfi.”

Bahçeli haklıydı!

“Stüdyoda tek başına olacaksınız ve ekranda milyonlarca kişiye ulaşacaksınız. Genel seçim öncesi bu fırsat tepilir mi Devlet Bey?

“Ben prensip olarak az konuşma taraftarıyım.”

“Sayın Bahçeli, siz siyaset önderisiniz ve bu programla bütün Türkiye’ye, MHP ile ülkücüleri anlatacaksınız. Bu sizin için büyük fırsat !”

“Sabahattin Bey, siz beni dinleyin 20 dakika yeter.”

“20 dakika hiç olmaz, çünkü hem kamuoyu hem de ülkücüler Devlet Bahçeli’ye az süre verdim diye beni ve kanalı hedefe oturtur.”

“Bir şey olmaz...”

“Tamam o zaman bir saat yaparız.”

“Olmaz, hadi en son 25 dakika olsun.”

“Peki 45 dakika diyelim.”

“Hayır.”

“Siz bilirsiniz,” dedim ve programın 25. dakikasında seyircilere dönüp, Devlet Bahçeli’ye diğer liderlere verdiğim sürenin fazlasını teklif ettiğimi, ancak kendisinin ısrarla 25 dakikada bitirmek istediğini, hedef olmamak adına duyurdum.

Programda gördüm ki Bahçeli haklıydı.

25 dakika boyunca sorduğum teknik değil siyasi sorulara bile önceden hazırlanmış notlarla karşılık verdi.

Hakikaten donanımsızdı...

Kâğıda bakmaksızın cümle kuramıyordu ki, maalesef hâlâ bu durumdadır ve hem Meclis’te hem mitinglerde durumu başkalarının yazdığı metni camdan okuyarak kurtarmaktadır.

17 yılda yardımcı doçent olamadı

Bahçeli'nin yıllar yılı televizyon ekranlarından ısrarla uzak durmasının sebebi budur.

Diyeceksiniz ki ama adam üniversitede asistan, yani öğretim elemanı!

Doğru... Kâğıt üzerinde öyle...

Lakin 1980 öncesi, yani Bahçeli'nin Gazi Üniversitesi'ne girdiği yıllarda öğretim elemanları sınavlarda kopya gözlemciliğinden başka bir şey yapmazdı.

O göreve gelmek için bir profesörün tavassutu yeterliydi.

Pek çok üniversitede asistanlık sınavları layıkıyla yapılmazdı.

Öyle olmasa yabancı dil bilmeyen Devlet Bahçeli gibiler oralara giremezdi, çünkü yabancı dil zorunluluktuktu.

Dahası var...

Devlet Bahçeli 17 yıl üniversitede öğretim elemanı olmasına karşın, değil profesör, değil doçent, yardımcı doçent bile olamadı.

Oysa Türkiye'de sekiz-dokuz yıl içinde profesör olan onlarca isim var.

Buradan bakınca Devlet Bahçeli'nin kendini iyi yetiştiremediği ortada.

Kahve-kantin ülkücüsü

Peki bu durum dönemin tezahürü mü?

Yani Devlet Bahçeli siyasi mücadelenin merkezinde olduğu için kitap okumaya, araştırma yapmaya ve kendini yetiştirmeye vakit bulamamış olabilir mi?

Hayır, böyle bir şey yine söz konusu değil.

Çünkü Devlet Bahçeli hiçbir zaman eylemci bir kişilik olmadı.

Parka giyip sokak protestolarına katılmadı.

Geceleri afiş yapıştırmaya, pankart asmaya ve duvarlara yazı yazmaya çıkmadı.

Okul basmadı, sokak kavgalarına katılmadı.

Üniversite forumlarında nutuk atmadı.

Dayak yemedi, dayak atmadı.

Ülkü Ocaklarının hiçbir örgütünde yöneticilik yapmadı.

Osadece, deyim yerindeyse "kahve-kantin ülkücüsü"ydü.

Masadan kalkmayan ve sürekli susan biriydi.

Farkında olmadan "Bilmiyorsan sus, âlim sansınlar," rolünü oynadı.

Ağzından eksik etmediği sigarasıyla ülkücü buluşma merkezlerinde gelen-gidenle kafa tokuşturur ve herkesi dinlerdi.

Babası toprak ağası

12 Eylül öncesi süreçte ülkücü hareketin içinde olanların tamamına yakını karakol ve cezaeviyle tanışırken Devlet Bahçeli bunların hiçbirini yaşamadı.

On dakika olsun gözaltında kalmadı.

Burada bir parantez açalım:

Devlet Bahçeli aslında o dönem iyi bir dayak yedi.

Ama solcu ya da dincilerden değil, ülkücülerden.

Bu dayak olayına değinmeden, "Bahçeli kim?" sorusuna cevap...

Devlet Bahçeli ülkücü harekete tesadüfen katılan veya sızdırılan biri.

Babası Adana-Osmaniyeli bir toprak zengini!

Traktör ve dayanıklı tüketim mallarının da bayiliğini yapardı.

CHP’li olan baba, Devlet Bahçeli’yi İstanbul’da paralı kolejde okuttu ki, o yıllarda özel okul sayısı bütün Türkiye’de iki elin parmakları kadardı.

Okuldaki Adanalı arkadaşları sayesinde ülkücülerle tanıştı.

Kılıçdaroğlu’nun sınıf arkadaşı

Bahçeli’nin öğrencilik yıllarında üniversitelerde sağcı-solcu kavgaları daha uç vermemiştir.

Örneğin aynı okulda öğrenci olan sol görüşlü Kemal Kılıçdaroğlu’yla bırakın yumruklaşmayı, aralarında zerrece sürtüşme bile yaşanmamıştır.

Üniversitelerdeki kan davası 1975’ten sonra uç verdi ki, Bahçeli o dönem ülkücülerin hâkim olduğu Gazi Üniversitesi’nde öğretim elemanıydı. Yani işi gereği yine öğrenci kavgalarının içinde değildi.

Devlet Bahçeli’nin üslubu ve düsturu, “Tekkeyi bekleyen çorbayı içer” mantığına dayanıyordu.

Ankaralı ülkücüler hep susan ve bu sebeple adı “efendi biri”ne çıkan Bahçeli’ye “Devlet Hoca” derdi.

Ancak öyleyken 1975 ile 1977’de kurulan Milliyetçi Cephe hükümetlerinde Devlet Bahçeli MHP’li bakanlar tarafından hiç önemsenmemiş ve herhangi bir makama getirilmemiştir.

Mesela Namık Kemal Zeybek o dönem kaymakamlıktan müsteşarlığa taşınırken Bahçeli hükümetteki beş MHP’li bakanın hiçbirinin aklına dahi gelmedi.

Bu kayıtsızlığı iki şekilde yorumlayanlar oldu:

Birincisi, Bahçeli’nin çapsizliği; ikincisi, onun MİT görevlisi olduğu ve bunu bilen Alparslan Türkeş’in onu MHP’li bakanlıklardan özellikle uzak tuttuğu.

Bahçeli'ye ülkücü dayaađı

Gelelim Bahçeli'nin ülkücülerden niçin dayak yediği-ne:

1980 darbesi sonrası süreçte Muharrem Şemsek yeniden partileşme fikri ortaya attı.

Şemsek ülkücü camiada itibarlı bir isimdi.

Silahlı saldırı sonucu felç olmuştu, tekerli sandalyeye mahkûmdu.

Partileşme fikrini ortaya atınca bazı ülkücüler erken bu-larak karşı çıktı.

Devlet Bahçeli, Muharrem Şemsek'e "Yeni partinin genel başkanı kim olacak?" diye sordu.

Şemsek, "Başbuğ karar verecek," dedi. Cezaevinde olan Alparslan Türkeş'le irtibata geçti ve fikrini aldı.

Dahası, geçici genel başkan adaylarını isim isim Türkeş'in onayına sundu.

Türkeş, Milliyetçi Çalışma Partisi adını alacak olan yeni partiye olur verdi.

Genel başkanlık için teklif edilen isimlerden biri olan Devlet Bahçeli'nin üstünü ise "MİT elemanıdır, aman dik-kat," diyerek" çizdi.

"Senin üstün çizildi!"

Muharrem Şemsek, Türkeş'ten gelen emir sonrasında partileşmeye karşı çıkanları toplayarak "Başbuğ'un emri bu," dedi ve genel başkan olmak isteyen Bahçeli'ye de "Se-nin üstün çizildi," tebligatını yaptı.

Bu sözler üzerine toplantıda, "Hâlâ o moruğun peşinden mi gideceğiz!" şeklinde kimi başkaldırıları yaşandı, ayrılık uç verdi ve kavga başladı.

Toplantının hemen ertesinde Muharrem Şemsek'e bağılı

olduğu iddia edilen ülkücü gruplar Türkeş'e "moruk" diyenlerin evlerini tek tek basıp dayak atmaya başladı.

Dövülenlerden birinin Tandoğan'daki evi basılan Devlet Bahçeli olduğunu hem saldırganlar cephesinden Ramazan Potuk, hem de saldırılanlardan Bahattin Ergezer açıkça ifade etti.

Aynı hikâyeyi MHP'den iki dönem Yozgat belediye başkanılığı yapan Mehmet Erdemir'den dinledim.

İlginçtir, Devlet Bahçeli bu dayak olayına rağmen küsüp çekilmedi ve ülkücü camiada kalmaya devam etti.

Alparslan Türkeş'in hapisten çıkışı ve yasağın kalkmasıyla MÇP tekrar MHP'nin adını alarak 1991 seçimlerinde Refah Partisi'yle ittifak yaparak TBMM'ye girdi.

O süreçte Devlet Bahçeli yoktur...

Merhum Türkeş onu seçilecek yerden aday göstermeyerek milletvekili olmasını engelledi, ki bu bile Türkeş'in Bahçeli'ye nasıl baktığının göstergesiydi.

1997 Kurultayı

Sonrası malum.

MHP 1995'te barajı aşamadı ve bunun faturası "Ezan Türkçe okunmalı," diyen eski DGM savcısı MHP milletvekili adayı Nusret Demiral'a kesildi.

1997'de Alparslan Türkeş apansız vefat etti.

Hayır, Türkeş'in vefatında iddia edildiği gibi zehirlenme vs. yoktu. Eceliyle ölmüştü.

Oğlu Tuğrul Türkeş kısa zaman MHP parti yönetimine girmiş olmasının avantajıyla, vefa göstergesi olarak geçici genel başkan yapıldı ve kurultaya start verildi.

Tuğrul Türkeş daha işin başında örgüte ve partiye hâkim olmasıyla favori gösteriliyordu.

Karşısına çıkan isimler ise şunlardı:

- Devlet Bahçeli.
- Ramiz Ongun.
- Prof. Enis Öksüz.
- Muharrem Şemsek...
- İbrahim Çiftçi.

MHP'nin ağır topları Tuğrul Türkeş'i desteklerken, Bahçeli'nin yanında bilinen isimler olarak Şefkat Çetin, Koray Aydın ve Şevket Bülend Yahnici vardı.

İstanbul grubu, yani Mustafa Verkaya ve Mehmet Gül gibi isimler Prof. Enis Öksüz'ü destekliyordu.

12 Eylül öncesinin mücadelecisi ve sonrasında cezaevlerinde kalan Efendi Barutçu gibi isimler ise Ramiz Ongun'da karar kılınmıştı.

Muharrem Şemsek ise en az desteklenen isimdi.

O süreçte adayları ekranda ağırladık.

Bahçeli'yle yemekte, sorular...

Beraber yemekler yedik.

Mesela TBMM'nin karşısında, adı bugün Rixos olan Büyük Ankara Otelinde Bahçeli ve Şefkat Çetin, Şevket Bülend Yahnici gibi kurmaylarıyla yemek yerken Devlet Bahçeli'yle latifeli sohbetlerimiz oldu:

"Devlet Hocam, sizin ellerinizi her gün yirmi kere sabunlu suyla yıkadığınız doğru mu?"

"Efendim ben temizliği severim."

"Diyorlar ki, Devlet Bey kendi evinden başka hiçbir yerde tuvalete gitmez!"

"Giderim elbette ama temiz bir yer olsun isterim."

"Geçen bir arkadaş anlattı, 'İstanbul'a karadan gittik, bir kere bile ihtiyaç molası vermedi,' dedi!"

“Demek ki işimiz acildi.”

“Keza kendi yapmadığınız yemeği pek yemezmişsiniz?

“Ben evde yemek yapmaya ve yemeye alıştım. Belki ondan diyorlardır.”

Niye evlenmedi?

“Bir de uçağa binmekten çok korkuyormuşsunuz?”

“Uçakla seyahati çok tercih etmem ama gerekirse binerim.”

“Devlet Hoca, niye evlenmediniz?”

“Nasip değilmiş!”

“Bundan sonra düşünmez misiniz?

“İlla evleneyim diye evlenmek olmaz. Nasip!”

“Zengin çocuğuymuşsunuz!”

“Babam fakir değildi!”

“Siyasetin dışında hobiniz nedir?

“Pek yoktur... Bende biraz araba merakı var.”

“1970’li yıllarda kimsede araba yokken siz de varmış!”

“Evet vardı.. Ailemin imkânları iyiydi.”

Ramiz Ongun balonu

Bir diğer aday Ramiz Ongun’la da Ankara Sheraton Oteli’nde yemek yedik.

Aslında Ramiz Ongun’u hiç tanımadım.

Onu Mamak benzeri cehennemi andıran cezaevlerinde hapis yatan ülkücüler severdi. Benimle de onlar tanıştırmıştı.

Mustafa Seyhan, Erdem Karakoç, Efendi Barutçu ve Ahmet Hamdi Ayan gibi isimler, “En uygunu Ramiz Ağabey,” diyorlardı.

Davet sahibi olduğum yemek boyunca sürekli sorular sorarak Ramiz Bey’i amiyane tabirle “tarttım”.

Zarf, yani kalıp sağladı, lakin mazruf, yani birikim Bahçeli misali koftu.

Kendini hâlâ klasik ifadeyle “Reis” olarak görüyordu. Ve tam burada bir parantez...

“Reis” kavramı bugünkünün aksine, 12 Eylül öncesinde ülkücülerin birbirine hitap şekliydi.

Selamdan sonra ilk cümle, “Nasılsın Reis?” olurdu, buna verilen karşılık da “İyiym Reis” şeklindeydi.

Yani herkes birbirine “Reis” diye hitap ederdi.

“Büyük Reis” ise kuşkusuz başkanlar yani önderlerdi.

İşte Ramiz Ongun hâlâ kendini “teşkilat reisi” gibi görenlerdendi.

Havalı ve kibirli Tuğrul!

Tuğrul Türkeş ise kibirliydi, yani herkese tepeden bakıyordu.

Öyle ki aday olan bazı isimlerin “uzlaşabiliriz” mesajını bile küçümseyip, “O kim ki onunla uzlaşacağım,” dedi.

Oğul Türkeş’in iki güvencesi, babasına karşı duyulan vefa ile geçici genel başkan olmasıydı.

Aslında Tuğrul Türkeş ülkücü cenahta pek sevilmezdi.

Alparslan Bey’in oğlu olmasına rağmen ülkücü fikirlerle “eğlendiği” bilinirdi.

Kolejden arkadaşı olan ve Cem Uzan döneminde Star Grubu’nda beraber çalıştığımız gazeteci Semih İdiz, Tuğrul Türkeş için bana şunları söylemişti:

“Tuğrul okulda ülkücü filan değildi. Tersine onlar için ‘babamın komandoları’ diye dalga geçerdi”

Keza aynı Tuğrul Türkeş babasının döneminde hem yürütemediği evliliği hem de ticari yaşamı bağlamında hep sorgulandı.

1990’ların ortalarına doğru babası adına hareket etmeye başlayan Tuğrul Türkeş’i bir gün aradım:

Alparslan Türkeş oğlunu böyle refüze etti

“Tuğrul Bey, Sayın Alparslan Türkeş’i yarın akşam TGRT’de yayınlanacak olan ‘Alternatif’ programıma davet etmek istiyorum.”

“Mümkün değil... Babam yarın akşam çok önemli bir yemekte olacak!”

“Yemek kaçta?”

“Akşam sekizde.”

“Benim programım gece on birde... Pekâlâ katılabilir.”

“Hayır ben katılmasını uygun bulmuyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra araştırdım, ertesi günkü yemek bir işadamıydı.

Oysa ben Alparslan Türkeş’i o gün PKK bağlamında yaşanan çok büyük bir skandal için programa çıkarmak istiyordum.

MHP’ye bakan muhabirime talimat verip, “Alparslan Türkeş şu an nerede, araştırın,” dedim.

Kavaklıdere’de bir yemekteydi ve yanında heyetle beraber oğlu Tuğrul da vardı.

Derhal oraya gidip Alparslan Türkeş’e sokuldum ve ricamı ilettim.

Tuğrul araya girip, “Sana olmaz dedim ya!” demez mi!

Türkeş, oğlunun sözünü kesti ve şunu söyledi:

“Olacak... Madem Sabahattin Bey buraya kadar geldi ve bizden bir şey istedi, olacak... Yarınki yemekten erken kalkar ve programa gideriz. Tamam Sabahattin Bey oğlum, yarın senin programındayız.”

Arabamın kurşunlanması

O söz üzerine Tuğrul’a attığım bakış bana yetti !

Tuğrul Türkeş bağlamında bir başka anekdot, genel başkanlık adaylığı sürecinde onu yine TGRT’de yayınlanan

programıma davet etmemdi... Oğul Türkeş önce keyifle kabul etti.

Derken programa bir gün kala beni arayıp, gelemeyeceğini söyledi.

Önce işi çıkmıştır diye önemsemedim ama gördüm ki Tuğrul program gecesini aynı saatte başka bir kanalda Güneri Cıvaoglu'nun canlı yayın konuğu.

Bu tavrı canımı sıktı...

Ben de ertesi gün köşe yazımda Tuğrul Türkeş'in Lions üyesi olduğu şeklindeki gazete haberlerini yorum yapmaksızın tekrar yazdım.

Ülkücü camiada büyük yankı uyandıran o yazımın iki gün sonrasında gece yarısı evimin önündeki arabam kurşunlandı.

MİT ve Emniyet günlerce araştırdı ama faili bulamadı.

Başbakan Erbakan sordu

Dönemin başbakanı Necmettin Erbakan'dı ve arabamın kurşunlanmasının birkaç gün sonrasında Başbakanlık Konutu'nda gazete temsilcilerine verdiği yemek esnasında, yanında Oğuzhan Asiltürk varken sordu:

"Sabahattin Bey arabayı kurşunlayan belli oldu mu?"

"Efendim hem MİT hem Emniyet araştırıyor, lakin bulamadılar."

Oğuzhan Asiltürk, "Senin tahminin ne?" diye sordu!

Ben de MHP kurultayı için yazı yazıp programlar yaptığımı ve bazı adayları karşıma aldığımı söyleyince Başbakan Erbakan anında hükmünü verdi:

"Hiç araştırmaya devam etme... Kesin onlar yapmıştır."

Ben o söze rağmen araştırmayı sürdürdüm.

O dönem Tuğrul'a çakallık yapan bir soytarı "Biz yap-

tık," gibi bir şeyler söyledi ama devamında ettiği sözlerin tamamı yalandı.

Mesela, "Size Almanya'dan getirilip hediye edilen arabayı biliyoruz," falan dedi ki, böyle bir şey asla söz konusu değildi.

Ölmüş anne üzerine yemin!

Sıkıştırdığım Tuğrul Türkeş ise, "Ölmüş annemin üzerine yemin ederim ki benim ve arkadaşlarımin bu olaydan asla haberi ve dahli yok," deyince konuyu kapattım...

1997'deki kurultay sürecinde Tuğrul Türkeş'in ekibi, Devlet Bahçeli'nin şahsına, burada ifade etmekte bile hayâ edeceğim çok çirkin ima ve isnatlarda bulundu.

Buna rağmen, yapılan kurultayda durum şuydu:

Kurultaya gidilirken iktidarda olan Refah-DYP koalisyonunun İçişleri Bakanı Meral Akşener ile Emniyet Özel Harekât'ın Tuğrul Türkeş'i desteklediği söylentileri yayıldı.

Kurultayın bir gün öncesinde Devlet Bahçeli, Ramiz Ongun ve Enis Öksüz bir araya gelip şu ortak kararı aldılar:

"Tuğrul Türkeş'e karşı birinci turda en çok kim oy alırsa, ikinci turda o desteklenecek."

Tuğrul Türkeş bu karardan da haberdar oldu ama yine umursamadı, zira kazanacağından emindi.

1997 kurultayıyla ilgili bir başka not, Bahçeli'nin kongrede yaptığı güzel konuşma ya da okumanın Prof. Ümit Özdağ tarafından kaleme alınmasıydı ki hatırlayın, Bahçeli, Ümit Özdağ'ı daha sonraları "CIA ve Mossad ajanı" diye hedef gösterip partiden iki kere ihraç edecektir.

Kongre sonuçları

Ve 18 Mayıs 1997 kurultayında yapılan ilk tur oylamada şu sonuç alındı:

Tuğrul Türkeş: 412

Devlet Bahçeli: 312.

Ramiz Ongun: 231.

Prof. Enis Öksüz: 104

İbrahim Çiftçi: 13.

Sonuç Tuğrul Türkeş için tam bir şok ve yıkımdı.

İkinci tura geçilmesi ise Devlet Bahçeli'nin zaferini ilan etmek demek olacaktı.

Ara verilen kongrede ne yapılacağı merak edilirken, birkaç çapulcu salona daldı.

Amerikan tıraşlı bir şovmen "İllegaliteyi başlatıyoruz," dedi!

"İllegalite" den anladığı masa devirmek olan bu kuru gü-rültücü isim ülkücülükten geçinenlerin önde gidenlerinden biri olan Azmi Karamahmutoğlu'ydu.

Karamahmutoğlu ve yanında bulunan 50-60 kişi, salona dalarak bitirim pozları takındılar ki bu gruba kongre öncesi, masa devirmelerine karşılık olarak o günlerde yeni ve popüler olan cep telefonları hediye edildiği iddiaları ortaya atıldı.

Tuğrul ve Rahşan'dan ikinci tokat!

Dahası var...

İçişleri Bakanı Meral Akşener'in polise talimat verip Tuğrul Türkeş lehinde tavır koyduğu yine basına malzeme oldu.

Sonrası malum...

MHP kurultayı o olaylar üzerine ertelendi.

6 Temmuz'da tekrarı yapılan kurultayda ise Devlet Bahçeli beklendiği gibi genel başkan seçildi ve yaşananlar sonrasında ilk seçimde yukarıda aktardığımız gibi MHP ikinci parti oldu.

Tuğrul Türkeş, MHP'den ayrılıp önce Aydınlık Türkiye

Partisi'ni kurdu. Sonraki dönemde de DYP'nin Kayseri milletvekili adayı oldu.

Devlet Bahçeli ise aktardığımız gibi Rahşan Ecevit'in onca aşağılamasına ve özür dilememesine rağmen DSP ve ANAP'la koalisyon kurmayı kabul etti.

DSP-MHP arasında ikinci kriz bakanlık paylaşımında yaşandı.

MHP ısrarla Milli Eğitim ve İçişleri Bakanlığı'nı istedi.

Rahşan Ecevit bu talebe hayır dedi ve DSP'nin koalisyon görüşmelerinden çekileceği mesajını vererek tehdit etti.

Bahçeli bu tehdide yine boyun eğdi ve bu iki bakanlıktan feragat etti.

Burada bir not: Rahşan Ecevit DSP'de resmi bir görevi olmasına ilaveten, aslında örtülü genel başkandı.

Nesrin Ünal'ın başörtüsü

Tam bu süreçte yaşanan önemli bir olay da Nesrin Ünal'ın TBMM yeminiydi.

Başörtülü olan MHP'nin Antalya milletvekili Ünal başörtüsünü çıkarıp yemin etme taraftarı değildi ve bunu Bahçeli'ye ilettili.

Bahçeli ultimatoma verdi:

“Ya başörtünüzü çıkarıp yemin edin ya da sizi ihraç ederiz.”

Nesrin Ünal parti emri deyip başörtüsünü çıkararak yemin etti.

İlginç husus aynı Devlet Bahçeli'nin yıllar sonra, üstelik başörtüsünün değil siyasal bir simge olan türbanın devlette hükümlanlık kurması ya da hâkim kılınması için AKP'yle işbirliği yapmasıydı.

Peki bu işbirliğinin izahı neydi?

Öyle ya, partili milletvekilinin başörtüsünü tehditle çıkarttırırken AKP'nin türban teklifine selam durmak, AKP'ye stepne olmak değil miydi ve bunun nedeni neydi?

Koalisyon hükümetinin kurulmasıyla her gün yeni yeni sorunlar uç verdi ve Bahçeli bütün bu sorunların tamamında Ecevit ne istediye onu yaptı.

Onurlu AB üyeliği

Mesela Çekiş Güç'ün görev süresi anında uzatıldı ve Bahçeli zerre itiraz etmedi.

Mesela AB'ye uyum yasaları tek tek çıkarıldı ki, Bahçeli yine istenileni yaptı.

Avrupa Birliği'ne karşı olan ülkücü camiayı tatmin etmek için yeni bir kavram uydurdu.

Neymiş efendim Türkiye, onurlu AB üyesi yapılacakmış!

Neymiş efendim, Türkiye bu birliğin yönetimini ele almamış!

İlk defa duyulan bu "onurlu üyelik" yutturmacasıyla Bahçeli kendince tabanını uyutuyordu!

Bu bağlamda kamuoyunda adı İkiz Sözleşmeler olarak bilinen malum rezil anlaşmalara imzalar, üstelik de gizli olarak atıldı. Dahası, bu imzalar Bahçeli'nin talebiyle kamuoyundan gizli tutuldu.

Anayasa değişikliği yapılarak, hükümlerlik devri demek olan Tahkim kabul edildi.

Pişmanlık yasası çıkarılarak, PKK'lılar hapisten salıverildi.

Yine Anayasa değişikliğiyle ırkçılık, mezhepçilik ve bölücülük yapmak serbest bırakıldı.

Türkçe dışında yayın yapma serbestisi getirilerek Kürtçe TV kurmanın önü açıldı.

Evet yanlış okumuyorsunuz, aslında yıkımın yasal temelleri Bahçeli'nin içinde olduğu koalisyon döneminde atıldı.

MHP'nin adı ve amblemi değişsin!

Şeker Kanunu, Bankacılık, Tütün ve İhale yasaları, Merkez Bankası Kanunu, Kamulaştırma, Sivil Havacılık, Ekonomik Sosyal Konsey ve görev zararlarının yeniden düzenlenmesi gibi konularda 15 yasanın 15 gün içinde çıkarılması, MHP'nin koalisyon olduğu dönemin eseridir. Bunların tamamı Türkiye'yi Avrupa Birliği zeminine hazırlamak içindir ki, bu kanunlarla ülkenin pek çok değerinden ve kırmızı çizgisinden vazgeçildi.

AB'ye entegrasyon sürecinde yaşanan olaylardan bir örnek...

Yer: MHP Genel Merkezi.

Devlet Bahçeli bir grupta sohbet ediyor. Etrafında, Sabahattin Çakmakoglu, Koray Aydın, Enis Öksüz, Tunca Toskay ve Bingöl adayı emekli Albay Saim Tekin gibi isimler var.

Bahçeli sohbet anında şöyle bir talimat verir:

"Arkadaşlar, aldığım bilgilere göre Avrupa Birliği'nden bize 'Partinizin adını ve amblemini değiştirin,' diye bir teklif gelecek. Bunun için yeni bir isim ve amblem için hazırlık yapalım. Öneriniz nedir?"

Alçak ve haindir diyen bakan!

Bingöl adayı Saim Tekin: "O ne demektir Sayın Genel Başkan?"

Bahçeli susar ve diğer tepkilere bakar:

Koray Aydın: "Efendim böyle bir şeyin konuşulması bile abestir. Kim MHP liderine böyle bir teklifi yapabilir?"

Sabahattin Çakmakoglu: "Sayın Genel Başkan, bu kendimizi inkâr olur!"

Tunca Toskay ısrarla susar.

Enis Öksüz ise patlar:

“Size bu teklifi kim yaptıysa o alçak ve haindir. Böyle bir şeyi aklınızdan bile geçirmeyin Sayın Genel Başkan. Bu, davamızı ve kendimizi satmak olur.”

Tepkiler karşısında Bahçeli susar, tepki vermez.

Dahası, o konuyu o günden sonra hiç gündeme getirmez.

Belli ki Devlet Bahçeli’yi yöneten irade, bu konuda “partinin nabzını tut” demiş, aldığı sert karşılıklardan sonra ise o projeden geçici olarak vazgeçmiştir.

Toplantıda bulunanların isimlerini açıklayarak *Tempo* dergisinin aktardığı bu anekdot gösteriyor ki, Devlet Bahçeli daha o günden MHP’yi tasfiye düğmesine basmıştır.

Mesut Yılmaz, Bahçeli için ne dedi?

Koalisyon ortağı ANAP’ın o dönem genel başkanı olan Mesut Yılmaz yıllar sonra itiraf niteliğindeki şu açıklamayı yapmıştır:

“AB’ye uyum yasalarını çıkarma sürecinde Devlet Bahçeli’nin kararlı desteği olmazsa bir milim mesafe alamazdık. Zira aslında Ecevit de Avrupa Birliği’ne çok sıcak değildi. Bahçeli’nin desteği sayesinde o kanunları geçirdik. Bu itibarla AB noktasında alınan mesafede en büyük pay sahibi olan aslında Devlet Bey’dir.”

Devam edelim...

Evet, Türkiye’nin hükümrانlık haklarını sınırlayan anlaşmalar MHP ve Devlet Bahçeli sayesinde vücut buldu... AB’yle imzalanan bazı anlaşmaların ihanet niteliğinde olduğu bilindiği için olsa gerek, millete duyurulmayıp gizli yapıldı. Özellikle ekonomi yönetiminin Kemal Derviş’e devriyle beraber Türkiye IMF ile Dünya Bankası’nın yörüngesine

otururken, Bahçeli, Derviş'e zerrece itiraz etmeyip, kararlara direnen MHP'li bakanların tek tek kellesini aldı ki, bu tavır Türkiye'nin Batı'ya teslimiyetinde önemli bir kilometre taşıdır.

Kemal Derviş Cebrail mi Azrail mi?

Özelleştirmelere evet denilerek Türk Telekom gibi pek çok stratejik kurumun satılmasının önü açıldı. Dönemin MHP'li Ulaştırma Bakanı Prof. Enis Öksüz bu yabancılaşıma ve peşkeşe direnç gösterip büyük bir mücadele verdi.

Öyle ki bir seferinde Bakanlar Kurulu'nda dayatmalar yapan Kemal Derviş'e dönerek aynen şunu söyledi:

"Siz bu hükümette Amerika, IMF ve Dünya Bankası'nın çıkarlarını savunmak için mi varsınız Sayın Bakan?.."

Dahası var...

Eniz Öksüz bir başka toplantıda yine Derviş'e şu sözleri etti:

"Size kimileri melek diyor... Peki siz Cebrail misiniz yoksa ülkemini canını almaya gelen Azrail mi?.. Cumhuriyet hükümetinin bir bakanı kendi kabinesi ile başbakanını, Bakanlar Kurulu'nda yabancılar adına nasıl tehdit eder? Haddinizi bilin Sayın Derviş!"

ABD büyükelçisi MHP'li bakanı tehdit ediyor

Sadece bu değil...

Türkiye için hayati olan bor madenleri özelleştirilmek istendiğinde de Enis Öksüz feveran etmişti... Bahçeli o özelleştirmeyi Hüsamettin Özkan ve Mesut Yılmaz'la beraber kotarmıştı. O dönem hastalığı nükseden Ecevit'e ise Özkan apar topar imza attırmıştı. Enis Öksüz konuyu Bakanlar Kurulu'nda gündeme getirince Bahçeli sözünü şöyle kesti:

“Sayın Öksüz tek vatansever siz misiniz? Kapatın konuyu... İşimize bakalım!”

İşte bu ve benzeri dirençleri sonucunda Enis Öksüz’ün kalemi Bahçeli tarafında kırıldı ve bakanlıktan alındı.

Keza Türk tarımını bitiren kararlar yine bu dönemde alınmaya başlandı ve bu politikaya direnen MHP’li Tarım Bakanı Hüsnü Yusuf Gökalp yine Bahçeli tarafından bakanlıktan alındı. Gökalp’in bakanlıktan alınmasının önünü açan süreç, Davos’ta çokuluslu tarım kartellerinin şikâyeti sonucu başlamıştı... Evet, yabancılar istediği için Bahçeli kendi partili bakanının kellesini tereddüt etmeksizin verdi.

Bakanlığı esnasında ABD Ankara Büyükelçisi Robert Pearson tarafından mektupla tehdit edilen Gökalp, milli tohumculuk, Su Konseyi’nin kurulması, Toprak-Su Genel Müdürlüğü ve GAP hakkındaki pek çok proje ve teşebbüsünün engellenmediğini gazetelere verdiği röportajlarla ortaya koydu. Gökalp’e göre bu engellemelere Devlet Bahçeli bizzat destek vermişti.

Mehmet Gül’e “Seni kovarım” dedi

İdamın kaldırılması ve Abdullah Öcalan’ın idamdan kurtarılması da yine Bahçeli’nin eseridir.

Bahçeli, TBMM Adalet Komisyonu’nda bulunan beş MHP’li üyeyi çekmese idamın kalkması o komisyondan geçmeyecekti. Dolayısıyla Apo’yu idamdan kurtaran Devlet Bahçeli’nin bizatihi kendisidir ki, bu konu bağlamında parti içinde büyük dalgalanmalar yaşanmıştır. Mehmet Gül, Bahçeli’ye giderek şunu söyledi:

“Tarih bize bunun hesabını sorar... Bu yapılan çılgınlık... Derhal hükümetten çekileceğimizi açıklayalım... Bu şekilde hem oynanan oyunu bozar hem de ilk seçimde tek başına iktidar oluruz.”

Bahçeli Mehmet Gül'e şu karşılığı verdi:

"Bu konuda bir söz daha edersen seni MHP'den atarım!"

Dramatik olan, idamın kaldırılmasına olur verip Apo'yu azat eden Bahçeli'nin bugün idam istismarı yapması ve onu güya idamı tekrar yasallaştırmak istemesidir.

Yahu, MHP istemese o kanun çıkar mıydı?

Öyleyse bugün yapılan, riyakârlığın zirvesine çıkmak değil midir?

Türk Dünyası Kurultayı faciası

Yine MHP'nin iktidar olduğu süreçte yıllardır yapılan ve gelenek haline gelen Türk Dünyası Kurultayı'nın yapılmasına son verildi ki, bu emri veren bizzat Devlet Bahçeli'dir.

Bahçeli kendine bağlı tek kuruluş olan Türk Tanıtma Vakfı'na talimat vererek, "Bundan böyle bu tür fuzuli kurultaylara para yok," dedi ki, kendinden önceki diğer iktidarların tamamı bu kurultaya aynı vakıftan ödenek aktarıyordu.

Devlet Bahçeli'nin bu akla ziyan kararı sonrasında Türk Dünyası'yla ilişkilerden sorumlu olan MHP'li Devlet Bakanı Abdülhaluk Çay, dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e gider:

Çay: "Efendim bu yıl maalesef Türk Dünyası Kurultayı'nı yapamıyoruz."

Demirel: "Neden Mehmet Bey?"

Çay: "Sayın Bahçeli fuzuli deyip masrafı tanıtma fonundan karşılamıyor."

Demirel: "Sayın Çay, koskoca Türkiye Cumhuriyeti devleti bir salon toplantısını yapamayacak kadar âciz mi? Ne demek fuzuli masraf? Türk Dünyası bizim dünümüz ve yarınımızdır. Rahmetli Türkeş Bey, Türk Dünyası'nın üzerine

titrerdi... Türk Dünyası davası MHP'nin birinci önceliği olması gerekirken, bu yapıları aklım almıyor."

Demirel devrede

Çay: "Sayın Cumhurbaşkanımız çok çok haklısınız, lakin ısrar etmeme rağmen Sayın Bahçeli asla para vermem diyor."

Bunun üzerine Demirel, "Durun bir dakika" deyip özel kalemine talimat verir:

"Kızım bana filanca işadamını bağla."

İşadamı telefondadır.

Demirel: "Sizden Türk Dünyası Kurultayı'na sponsor olmanızı rica ediyorum."

İşadamı: "Emredersiniz."

Demirel, Bakan Çay'a döner:

"Tamam Sayın Çay, para hazır. Sen çalışmalara başla."

Kurultay, bu şekilde Cumhurbaşkanı Demirel'in önderliğinde yapılır!

Peki sonrası mı?

Devlet Bahçeli kendine rağmen kurultay olmasını sağlayan Abdülhaluk Çay'a haber gönderip bakanlıktan ve partiden istifasını ister.

Bakan Çay, "Hayır istifa etmem, o beni azletsin," diye karşılık verir.

Bahçeli, Ecevit'e gidip şunu söyler:

"Efendim, Abdülhaluk Çay hükümetimizi sabote ediyor. Lütfen onu benim adıma azledin."

Ve Prof. Çay azledilir...

Düşünebiliyor musunuz büyük bir Türk milliyetçisi olan Prof. Abdülhaluk Çay yalnızca Türk Dünyası Kurultayı'nı yaptı diye bakanlıktan ve partiden kovuldu!

Söyleyin, nedir bunun izahı?

Bulgaristan için 400 bin dolar vermedi

Bahçeli'nin bu gibi tuhaf tavırları sadece bunlarla sınırlı değildi.

İşte size bir başka örnek...

Bulgaristan'da seçimler vardır ve seçime çok sayıda Türk aday katılmaktadır.

Bu adayların seçilmesi, yani kampanya için Dış Türklerden sorumlu Türk İşbirliği ve Koordinasyon Başkanlığı (TİKA), hükümetten 400 bin dolar talep eder.

Devlet, bunun Bahçeli'ye bağlı olan Tanıtma Fonu'ndan yapılması kararını verir.

Günler haftalar geçer, Bahçeli bu karara olur vermez.

Konu TİKA tarafından Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e aktarılır.

Demirel üzgün ve şaşkın vaziyette Hüsamettin Özkan'ı arar:

"Sayın Özkan, 400 bin dolar Türkiye için para mıdır? Nasıl gönderilmez?"

Özkan: "Efendim konuyu araştırıp size hemen döneceğim."

Bir süre sonra Hüsamettin Özkan Demirel'i arar:

"Efendim Sayın Bahçeli imzalamamış. Ben konuyu Sayın Ecevit'e ilettim ve söz konusu miktarı örtülü ödenekten hemen TİKA'ya çıkardık."

Rahmetli Demirel'den bire bir dinlediğim bu olayın doğruluğuna bugün Hüsamettin Özkan da tanıklık edecektir.

Mavi Akım ve Türk Dünyası

Söyleyin lütfen şimdi, bu Bahçeli için hükmümüz ne olmalı?

Tutumu cehaletten kaynaklanıyorsa, öyle biri nasıl o makamda olabilirdi?

Yok cehaletin ötesinde bir “görev” söz konusuysa, yine onun varlığı ülke için tehdit değil miydi?

Aynı Bahçeli kış dönemlerinde yapılan ve yine gelenek haline gelen Kayseri Erciyes'teki Türk Dünyası Kurultayı'nı da iptal etti ki orada ödenek, yani devletin masrafı şusu busu yoktu, zira harcamaları katılan ülkücüler yapıyordu.

Bütün bunların anlattığı, Bahçeli'nin MHP'nin değerlerini tasfiye elemanı olduğu değil midir?

Bahçeli'li koalisyonun garabetlerini aktarmaya devam:

Devlet Bey doğalgazda Türkiye'yi Rusya'ya bağımlı yapan Mavi Akım anlaşmasına kesinlikle itiraz etmedi ki MHP'li bakanların pek çoğu o projeye karşıydı.

Türkmenistan Cumhurbaşkanı Saparmurat Niyazov'un, “Türkmen gazı için anlaşalım, siz liderlik yapın,” şeklindeki özel mesajlarını duymazdan geldi...

Evet Bahçeli sadece kurultayları yasaklamadı, Türk Dünyası'yla ilişki kurmaktan ısrarla kaçındı.

Yıllar süren koalisyon ortaklığı döneminde yalnızca bir kere Türkmenistan'a, o da kamuoyu baskısıyla gitti.

Turancılık ve Aydınlar Ocağı

Tamam, uçağa binememe gibi bir fobisi vardı ama pekâlâ o tek seyahatte yaptığı gibi iğne olarak bu sorunu aşabilirdi.

Hayır yapmadı, zira Turan ve Türklük diye bir derdi ve mefkûresi yoktu.

Öyle olduğu için milliyetçi kuruluşlar olan Türk Ocağı, Aydınlar Ocağı ve Yusufiyeliler Derneği gibi milliyetçi kuruluşlarla arasına mesafe koydu.

Ülkü Ocaklarının üniversite, mahalle ve semtlerde örgütlenmesine, faaliyet yapmasına engel oldu... Daha da çirkini sürekli olarak “Ülkücüler sokaktan çektim,” diyerek ülkü-

cülerin kendisinden önce adeta eşkıya çetesi ve öcü olduğu mesajını kamuoyunun belleğine yerleştirdi.

Rahşan Ecevit'in af dayatması

Gelelim Rahşan Affı'na...

Rahşan Ecevit, Bakanlar Kurulu'nda olmamasına karşın bir gün bir yurt gezisinde küçük ve mağdur bir kız çocuğuna atfen, durduk yerde af olayını terennüm etti. Etmesiyle de kamuoyu dalgalandı ve af konusu gündemin birinci maddesi oldu.

Teklifi yapan Rahşan Ecevit olunca DSP Grubu sustu. ANAP onlara uydu... MHP'den ise başta Ali Güngör olmak üzere pek çok isim böyle bir affın yanlışlığına dikkat çekti.

Hainlere af geleneği

İşte Ali Güngör'ün TBMM'de yaptığı konuşmadan birkaç paragraf:

Ali Güngör: Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; görüşmekte olduğumuz af tasarısı, Meclisimize art niyetli olarak getirilmiştir (DYP sıralarından alkışlar). Çirkin ve tehlikeli bir hesabın ürünüdür. Amaç, Anayasamızın 14'üncü maddesini delerek, Meclis'in yetkisinde bulunmayan, vatan hainlerini, PKK'lı canileri ve onun terörist başını affetmek ve bu büyük vebale bu büyük Meclis'i alet etmektir. (DYP sıralarından "Bravo" sesleri, alkışlar)

Değerli milletvekilleri, bunları söylerken, tasarıyı hazırlayıp Meclis'e gönderen hükümete haksızlık yaptığımı düşünmüyorum, bir kehanette de bulunmuyorum; çünkü, bu hükümet, kuruluşunun hemen akabinde ilk iş olarak pişman olduğunu söyleyen PKK'lılara af çıkarmıştır; takiben, yine, basın suçlarına verilen cezaların ertelenmesi adı altında, adı basın olan paçavralarda kalem oynatan PKK'lıları affetmiştir.

Şimdi, bu tasarıyla, 169'uncu madde kapsamında, PKK canilerine bilerek yardım ve yataklık edenlere af getirilmektedir.

Yine, hepinizin malumudur ki, bu hükümet, Abdullah Öcalan'a bağımsız yargının verdiği idam cezasını Meclis'e göndermemiştir. (DYP ve FP sıralarından "Bravo" sesleri, alkışlar)

Şu hususu, tasarımı hazırlayanlar dahil, Türkiye'de herkes biliyor; tasarı yasalaşırsa, Anayasa Mahkemesi'ne gidecek ve PKK'lı canileri de şamil hale dönüşecektir. (DYP sıralarından alkışlar)

Şimdi, DSP'li sayın üyelere fazla bir şey söylemek istemiyorum; çünkü, Sayın Ecevit'in geleneğine, vatan hainlerini affetmek fazla yabancı gelen bir husus değildir. (DYP sıralarından "Bravo" sesleri, alkışlar; DSP sıralarından "Yuh" sesleri, gürültüler)

Ali Güngör kürsüde

Meclis Başkanı: Sayın Güngör, bakın, lütfen, konuşma üslubunuzu daha dikkatli seçin. Türkiye Cumhuriyeti'nin hiçbir başbakanı, vatan hainlerini Türkiye'de affetmez...

Turhan Güven (İçel): Müdahale etmeyin Sayın Başkan.

Ali Güngör (devamla): Sayın Başkan...

Meclis Başkanı: ...böyle bir konu için de çalışmaz. Lütfen, daha dikkatli konuşun, kelimelerinizi de daha dikkatli seçin lütfen.

Ali Güngör (devamla) Sayın Başkan, teşekkür ediyorum.

125'inci madde, 146'ncı madde ve bunlarla birlikte anılan maddeler, Türkiye'de Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni yıkmayı hedef alan, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni sınıf ve etnik farklılıklara dayalı bir devlet haline getirmeyi düşünen

kalkışma hareketleridir. 1974'te, bu maddelerden suçlu bulunan kişiler affedilmiştir. (DYP sıralarından "Bravo" sesleri, alkışlar)

Değerli arkadaşlarım, sayın milletvekilleri; Milliyetçi Hareket Partili, Doğru Yol Partili ve Anavatan Partili değerli arkadaşlarıma hatırlatmak istiyorum: Bu derece çirkin ve tehlikeli bir af yasasını, MHP teşkilatı ve ülkücülerin kabul etmesi hiçbir şartta mümkün değildir. (DYP sıralarından alkışlar). Doğru Yol Partisi ve Anavatan Partisi teşkilatlarının da rıza göstermeyeceğini biliyorum

Hasan Ekinci (Artvin): Ret veriyoruz zaten.

Ali Güngör (devamla): Öyleyse, bu partilerin Meclis grupları, şimdi, niçin bu af tasarısını kabul etsinler?

Hasan Ekinci (Artvin): Biz reddediyoruz.

Ali Güngör (devamla): Bu ağır vebali, Milliyetçi Hareket Partisi, Doğru Yol Partisi ve Anavatan Partisi taşıyamaz. Umuyorum ki, Fazilet Partisi de, geçmişte Milli Selamet Partisi'nin yaptığı hatanın farkına varmış olsun.

Değerli milletvekilleri, bu çirkin ve tehlikeli af tasarısını geldiği yere, Sayın Başbakan'a ve onun bakanlarına, yakıştığı yere göndermek, bu Meclis'in yapacağı en hayırlı iş olacaktır. (DYP ve FP sıralarından "Bravo" sesleri, alkışlar) Bırakalım bu çirkin tasarı, geldiği yerde ve yakıştığı yerde kalsın.

Ben, bu gerekçelerle bu af tasarısına "hayır" diyorum ve muhterem heyetinize saygılarımı sunuyorum. (DYP ve FP sıralarından "Bravo" sesleri, alkışlar)

İhraç ve Ozan Arif

İşte bu konuşma ve verdiği ret oyu sonrasında Ali Güngör partiden ihraç edildi.

Ki o Ali Güngör ülkücü hareketin sembol gençlik önderlerinden biriydi.

Dahası, Devlet Bahçeli 1980'lerin ortalarında Ankara Tandoğan'da ülkücüler tarafından dövülünce hemşerim deyip onun yanına koşan ve kol kanat geren isimdi.

Bahçeli bu çok eski arkadaşını Rahşan'a feda etmiş ve hain denilerek partiden ihraç edilmesini sağlamıştı.

Ozan Arif işte tam o günlerde Bahçeli'nin tutumlarına dayanamayıp şunları haykırdı:

Allah'ını seven dosdoğru desin,
Değişen ben miyim yoksa onlar mı?
Şeriat siz olun parmağı kesin
Değişen ben miyim, yoksa onlar mı?
Bize katil diye ağır hakaret
Edenlerle ben mi kurdum hükümet
Beni de yargıla ama insaf et
Değişen ben miyim, yoksa onlar mı?
Ben mi ihraç edip vekil susturdum,
Veya bakan dövüp, terör estirdim,
Bir sürü gönülü ben mi küstürdüm,
Değişen ben miyim, yoksa onlar mı?
Dikkat et burada her işin başı,
Ne ülkü doydular ne ülküdaşı,
Ben mi size dedim yol arkadaşı,
Değişen ben miyim, yoksa onlar mı?
Doğrudur, konuştum, asla susmadım,
Çünkü ben yanılsa imza basmadım,
Apo denen ... ben mi asmadım,
Değişen ben miyim, yoksa onlar mı?
Ben asmamış olsam, o ipi atmam

Atarsam Meclis'te ... eli tutmam
Nezaket mezaket ben bunu yutmam
Değişen ben miyim, yoksa onlar mı?
Eşarplı bacımı ya vekil seçmem,
Yahut da seçersem başını açmam,
Kavga ise kavga, kavgadan kaçmam
Değişen ben miyim, yoksa onlar mı?
Nerde o beraber yapılan toylar,
O güzel geceler, o kurultaylar,
Kurultay da olsa gelmiyor baylar,
Değişen ben miyim, yoksa onlar mı?
Sen geldin mi sanki dersiniz şimdi
Derim ki gelip de kovulan kimdi
Ben geldim, kurultay benim işimdi
Değişen ben miyim, yoksa onlar mı?
Değişmek başkadır, gelişmek başka
Ben hâlâ bağılıyım o eski aşka
Başbuğum söylerdi, sağ olsa keşke
Değişen ben miyim, yoksa onlar mı?
Ülkücülük ölçüm, tartım da aynı
Kuralım da aynı, şartım da aynı
Ve onlara rağmen, partim de aynı
Değişen ben miyim, yoksa onlar mı?
Ozan Arif yeter, kâfidir bunlar
Anladıysa eğer erbaş olanlar
Başcavuş da eşek değil ya anlar,
Değişen ben miyim, yoksa onlar mı?

Ozan Arif yerine Ferdi Tayfur!

Devlet Bahçeli bu satırlardan sonra Ozan Arif'i mahkemeye verdi ki, Ozan'ı PKK, pardon HDP'li Dengir Mir Mehmet Fırat'tan sonra dava eden ikinci isimdi.

Sadece açılan dava olsa iyi...

Ozan Arif'i hemen Alman ajanı ilan ettiler.

Dahası, MHP düşmanı olduğunu söyleyerek konserlerini engellediler.

MHP'li belediyelere baskı yapıp, "Onu konser için çağıran partiden kovulur," diye tehditler savurdular.

Kaset çıkardığı şirketi basıp Selçuklu Müzik'in sahibini dövdüler.

Bütün bunlar sırf eleştiri yapıldığı için oluyordu.

Oysa aynı Bahçeli Ozan Arif'i çok önceden makamında ağırlamış ve onu Samsun milletvekilliği adaylığı için ikna etmeye uğraşmıştı.

Ozan Arif dışlanıp kovulunca boşluğu doldu mu diye sorarsanız, Bahçeli açısından doldu!

Onun yerine arabeskçi hemşerisi Ferdi Tayfur en yakın dostu oldu ki, hayranlığını basın önünde sık sık dile getirdi

Bütün bu icraat savrulmalarına ilaveten MHP'nin koalisyon olduğu dönemde ülkücü kadrolar devlette yer bulamadı.

Üç buçuk yıl, atayacak adam bulamadı

En dramatik olanı Devlet Bahçeli koalisyonda MHP'ye verilen başbakanlık müsteşar yardımcılığına tam üç buçuk yıl hiçbir ismi atamadı... Bu konu kendisine sorulduğunda şu karşılığı verdi:

"Ne yapayım, o makama uygun birini bulamadım. Adam yok ki atayayım!"

Şaka yapmıyorum, Bahçeli'nin bu ifadeleri arşivdedir... Evet Devlet Bahçeli MHP gibi okumuş yazmış çok olan bir yapıdan müsteşar yardımcılığına layık birini bulamadığını söylüyor! Söyleyin sadece bu ifadesi bile Bahçeli'yle ilgili pek çok şey açıklamıyor mu?

Bahçeli, aynı şekilde iktidar imkânlarına rağmen milliyetçi medyanın oluşmasına hiçbir katkı vermedi. Tersine devletin MHP'ye yaptığı seçim ve propaganda yardımlarını parti ve sosyal etkinlikler için harcayacağına, parayı iade etti.

Bu ve benzeri tutumları MHP içinde Bahçeli'ye karşı tepkilerin oluşmasına zemin hazırladı.

Bahçeli ve cumhurbaşkanlığı

Kırılmaya sebep olan olaylarından biri Sadi Somuncuoğlu'nun cumhurbaşkanlığına aday olmak istemesiydi.

Süleyman Demirel'in görev süresi dolunca önce onun ikinci kere adaylığı ve Anayasa değişikliği konusu gündeme geldi... Cumhurbaşkanı aday olmak isteyen Mesut Yılmaz buna karşı çıkınca Demirel formülü gündemden çıktı.

Peşi sıra Bülent Ecevit Prof. Mehmet Haberal'ı teklif etti. Haberal bazı özel sebeplerle aday olamadı.

Aday arayışı günlerinde gazeteciler Devlet Bahçeli'ye sordular:

"Siz aday olur musunuz?"

Bahçeli'nin cevabı ülkücüleri yaralayacak niteliktedir:

"Efendim, biz haddimizi biliriz."

Evet, MHP'nin lideri kendini cumhurbaşkanlığına layık görmüyor ve bunu bütün Türkiye'ye ilan ediyordu.

Yukarıda söz ettim, Bahçeli başbakan olması teklifine de "Biz haddimizi biliriz," demişti!

Bu cevap Bahçeli'nin hem kendine güvensizliğini, hem temsil ettiği fikri ve camiyayı anlamamasını, hem de gizli misyonunu ortaya koyar nitelikteydi.

Meclis'in ikinci partisinin lideri ve Başbakan Yardımcısı Devlet Bahçeli âcizliğini açıkça haykırıyordu.

İlginçtir, kendini cumhurbaşkanlığına yakıştıramayan Bahçeli, o makama hâkimlikten gelen Ahmet Necdet Sezer'i layık gördü.

Sadi Somuncuoğlu devrede

İşte tam o süreçte ilginç bir gelişme yaşandı.

Doğru Yol ile Fazilet Partisi'nin kurmayları MHP'li Sadi Somuncuoğlu'na gidip, aday olması halinde partilerinin tam kadro kendisine oy vereceğini iletti.

Somuncuoğlu bu teklif ve kesin destek bilgisini alır almaz Devlet Bahçeli'ye gitti:

"Sayın Genel Başkanım müjdem var."

"Buyurun Sadi Bey."

"Şartlar MHP'ye inşallah bir cumhurbaşkanlığı bahşedecek."

"Nasıl?"

"Efendim Sayın Tansu Çiller ile Sayın Recai Kutan haber gönderdiler. MHP aday çıkarsın firesiz destek olalım diye. Malumunuz böyle bir destek MHP'li aday için yetiyor... Lütfen aday olunuz."

"Sayın Somuncuoğlu ben haddimi bilirim dedim ve aday olmayacağımı açıkladım."

"Herhalde şaka yaptınız. Had bilmek ne demek? Adaylıkta ismi geçenlerin sizden çok eksigi var, fazlası yok. Siz MHP gibi bir partinin önderisiniz."

"Yok yok, ben haddimi bilirim Sadi Bey!"

"Yapmayın efendim!"

"Dedim ya kararlıyım, aday olmam!"

"Tarih bizi affetmez"

"Sayın Genel Başkan o zaman DYP ile Fazilet Partisi'ne başka bir isim önerin."

“Hayır...”

“Anlayamadım...”

“Sayın Somuncuoğlu, MHP olarak bizim cumhurbaşkanı adayımız olmayacak!”

“Sayın Genel Başkan yapmayın ne olur... Bu tarihin MHP’ye verdiği büyük imkân ve fırsat.”

“Hayır, MHP’nin adayı olmayacak.”

“Tarih hiçbirimizi affetmez, zira Atatürk’ten sonra ilk defa gerçek bir Türk milliyetçisi devletin başına geçecek. Lütfen iyi düşünün!”

“Hayır böyle bir şey olmayacak.”

“Pardon, bizim bilmediğimiz bir şey mi var?”

“Hayır hiçbir şey yok. Ben olmasını istemiyorum, o kadar.”

“Efendim ne olur bir kere daha düşünün. Bu konu milletimiz, devletimiz ve fikrimiz için hayati!”

“Sadi Bey mevzuyu kapatalım. Biz cumhurbaşkanlığına aday çıkartmayacağız.”

Sadi Somuncuoğlu büyük bir şaşkınlık ve üzüntüyle odadan çıkar, ancak DYP ile Fazilet Partisi’nin MHP’li adayı destekleyeceği bilgisi kulislere sızınca pek çok MHP’li vekil Somuncuoğlu’na yoğun bir biçimde “Sadi Ağabey aday ol” baskısı yapmaya başlar.

“Odamdan derhal çıkın!”

Somuncuoğlu, Devlet Bahçeli’ye ertesi gün tekrar gider:

“Efendim partili milletvekili arkadaşlarımızın yoğun baskısı altındayım... ‘Görev ve sorumluluktan kaçarsanız tarihi vebal’ olur diyorlar... Siz aday olmuyorsanız izninizle ben cumhurbaşkanlığına aday olmak istiyorum.”

“Sadi Bey böyle bir şey yapamazsın... İzin vermem!”

"Sayın Bahçeli, parti olarak bir isme söz mü verdiniz? Eğer öyleyse, olmam."

"Hayır hiç kimseye söz vermedik ama ben MHP'den cumhurbaşkanı adayını istemiyorum."

"Hangi gerekçelerle?"

"İstemiyorum... Size gerekçe sunmak zorunda değilim."

"MHP kontrolümden çıkar diye mi düşünüyorsunuz?"

"Size istemiyorum dedim... Görüşmemiz bitmiştir. Çıkabilirsiniz!"

"Sayın genel başkan ben aday olacağım."

"Olmayacaksınız... Buna izin vermem... Çıkın dışarı."

Enginyurt, Bahçeli'nin huzurunda

Sadi Somuncuoğlu odadan çıkıp yine istişareler yapar ve adaylık dilekçesini vermek için TBMM'nin yolunu tutar.

Ve Meclis bahçesinde MHP'li üç milletvekili karşısına dikilir.

Şefkat Çetin, ikna etmeye çalışır.

Cemal Enginyurt ise fiziki müdahalede bulunur ki, o görüntüler televizyonlar tarafından yayınlanır.

İşte o baskı ve abluka sonucu Sadi Somuncuoğlu cumhurbaşkanlığına adaylık dilekçesini veremez.

Akabinde Bülent Ecevit'in apansız önerdiği Ahmet Necdet Sezer, başta Bahçeli'nin güdümündeki MHP olmak üzere diğer bütün partilerin desteğiyle aday olup cumhurbaşkanı seçilir.

Sadi Somuncuoğlu'na fiili müdahalede bulunan Cemal Enginyurt ise daha sonra dokunulmazlığı kalkınca 20 ay hapis cezası alır ve cezaevinde sekiz ay hapis yatar.

Cemal Enginyurt'u o süreçte Ankara Yıldız'da açtığı lokantada sık sık görür ve Devlet Bahçeli hakkındaki çok çok ağır

serzenişlerini dinlerdim ki, bir gün şöyle bir anekdot aktardı:

“Bahçeli’nin emrini yerine getirmeye çalışırken malum Sadi Somuncuoğlu olayı yaşandı ve hapse düştük. Arayan soran olmadı... Hapis sonrası ziyaretine gittiğim Bahçeli’ye, ‘Efendim ben emekli olamadım. Gelirim yok ve geçinemiyorum. Bana bir iş bulabilir misiniz?’ dedim.”

Aralarındaki konuşma şöyle devam eder...

“Almanya’da temizlikçilik yap”

Bahçeli: “Çok zor Cemal Bey işsizlik var.”

Enginyurt: “Efendim o kadar zor durumdayım ki konumum olmasa Almanya’da bulunan akrabamın yanında fabrikada temizlikçilik bile yapabilirim.”

Bahçeli: “Öyle bir imkân varsa kaçırmayın Sayın Enginyurt... Biliyorsun orada maaş euro’yla... Hemen gidin!”

İşte Devlet Bahçeli’nin vefa anlayışı budur...

Üzüldüğüm husus ise aslında pırıl pırıl bir Karadeniz delikanlısı ve inançlı dürüst bir kişilik olan Cemal Enginyurt’un bu olayın sonrasında yani bugünlerde hâlâ Bahçeli’ye destek olmasıdır ki sebebi şahsi siyasi hesaplarıdır..

Evet fotoğraf net...

Devlet Bahçeli’nin misyonu, yani görevli olduğu, iktidar ortağı bulunduğu süreçte ortaya çıkmıştır.

Gerek koalisyon dönemi teslimiyeti, gerekse Sadi Somuncuoğlu’nun adaylığına engel olması onun her bakımdan sorgulanmasını zorunlu kılıyor.

Bütün bunlar neden?

Düşünün MHP’nin eline neredeyse yarım asırda ilk kez cumhurbaşkanlığı fırsatı geçiyor ve bunu bizzat MHP’nin başında olan kişi engelliyor.

Kimileri bu durumu MHP'ye tek başına hâkim olmak arzusuyla açıklıyor.

Yani, "Somuncuoğlu cumhurbaşkanı olsaydı, MHP'de ipler onun kontrolüne geçerdi. Dolayısıyla Bahçeli kendine oynadı," yorumları yapılıyor.

İyi de ya kendisinin aday olmaması? Ki aday olsa Bahçeli cumhurbaşkanıydı!

Buna ilaveten nerede kaldı dava adamlığı?

MHP benim uydum olsun, koltuğum zeval görmesin diye cumhurbaşkanlığı gibi bir makam reddedilir mi?

Bunu reddetmek ülkücü fikre ve toprağa verdiği binlerce gencin davasına ihanet değil mi?

Hadi kendine, yani birikimine güvenemedi diyelim, peki ya Sadi Somuncuoğlu'na neden engel oldu?

Bunun hiçbir açıdan asla izahı yoktur ve olamaz.

Belli ki, Bahçeli kendine verilen emri yerine getiriyor.

Belli ki, Bahçeli'ye birileri "sen aday olma" demiştir.

Ve yine belli ki, Sadi Somuncuoğlu'nu birilerinin emriyle engellemiştir.

Mektupla muhtıra

Kısa süre içindeki bütün bu savrulmalar ülkücü kamuoyunda Bahçeli'nin sorgulanmasına sebep oldu.

Dahası, parti içinde Sadık Yakut, Mesut Türker ve Edip Özbaş gibi, tabanda güçlü olan isimlerin Devlet Bahçeli'ye mektupla muhtıra vermelerine zemin hazırladı.

Bunlara ilaveten ülkücü kamuoyu muhalefet etmeye başladı ki, bu durumu milliyetçi-ülkücü cenahın efsane isimlerinden sevgili Ozan Arif mısralarıyla şöyle özetledi:

Affet beni milletim, sistemin iti oldum

İtlerle barış yaptım, Kurtlarla kötü oldum...

DSP-MHP-ANAP koalisyon sürecinde irdelenmesi gereken konulardan biri de Devlet Bahçeli'nin Bülent Ecevit'e karşı gösterdiği aşırı hassasiyetti.

Yanında sigara içmez, onu görünce ayağa kalkıp düğmesini iliklerdi.

Hayır, bunu Ecevit yaşlı olduğu için yapmazdı, zira diğer pek çok yaşlı isme karşı benzer saygı gösterilerine girmezdi.

Belli ki Ecevit'e özel bir zaafı vardı.

Öyle olmasa Rahşan Hanım'ın onca açık hakaretlerine rağmen bu tavırları takınmazdı.

Benim buradaki hükmüm Bahçeli'nin bilinçaltıdır.

CHP'li bir babanın oğlu olan Bahçeli'de belli ki Ecevit sevgisi aile mirasıdır ve bilinçaltına yerleşen o şekilci saygıyı içinden atamamıştır.

Ecevit'ten Bahçeli'ye sigara isyanı

Hiç unutmam, o dönem Ecevit'le ABD'ye uçuyoruz.

Yol uzun ve zaman bol.

Gündemdeki konuları konuştuktan sonra merhum Ecevit'e sordum:

"Efendim Sayın Bahçeli'nin sizin yanınızda sigara içmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ecevit bir an durdu ve şu karşılığı verdi:

"Değerlendiremiyorum!"

"Yanlış mı buluyorsunuz?"

"Şimdi bir şey söyleyip kamuoyunda yanlış yorumlansını istemem ama neden sigara içmediğini emin olun anlamış değilim."

"Saygıdan olabilir mi?"

"Sigara içmenin saygıyla bir alakası olduğunu sanmam... Ha su içmişsiniz, ha sigara aynı şey!"

“Bunu hiç Bahçeli’ye söylediniz mi?”

“Birkaç kere ben sigaramı yaktığımda ona da ikram ederek içmesi için ısrar ettim ama içmedi.”

Bu satırları o dönem yazı yazdığım *Türkiye* gazetesinde aktarmıştım.

Şimdi diyeceksiniz ki Bahçeli beyefendi bir insan ve bu tavrı da beyefendiliğinin yansıması!

Belki öyledir ama aynı Bahçeli’nin MHP’lilere bu kadar saygılı davranmadığı ortada!

Ecevit’e saygı, Somuncuoğlu’na yumruk!

Kendinden yaşça çok büyük olan MHP’nin önemli isimlerinden Sadi Somuncuoğlu ve benzerlerine takındığı sert tavırlar biliniyor.

Ecevit konusunda bu kadar hassas olan Bahçeli’nin MHP’nin ak saçlılarına karşı bir kere olsun saygı gösterdiği görülüp duyulmadı.

Bir kere olsun o ak saçlıları toplayıp beraber yemek yediği görülmedi.

Bir kere olsun MHP için yıllarca zindanda yatanları aramadı.

Bir kere olsun mücadelelerde sakat kalan ülkücüleri umursamadı!

Bir kere olsun toprağa düşen ülkücü aileleri hatırlamadı.
Ozan Arif bu durumu şöyle tasvir etti:

Ülkücüye karşı yedi dağın efesi!

Ele geldi mi çıkmıyor sesi

Rahşan Ecevit sanki öz validesi

Bülent Ecevit ise sanki pederi.

Ecevit'ten Bahçeli'ye: "Başbakan ol!"

DSP-MHP-ANAP koalisyon döneminin sonlarına doğru Bülent Ecevit ciddi olarak hastalandı.

Öyle ki dış gezilere ancak özel dopinglerle çıkabiliyor, dönüşte ise hastalanıyordu.

Bu tablo karşısında hem devlette hem sermaye çevrelerinde arayış başladı.

İstenen Ecevit'in çekilip Hüsamettin Özkan'ın onun yerine geçmesiydi ama Rahşan Ecevit buna şiddetle direndi.

Dahası, eşi Bülent Ecevit'i Özkan'a karşı kıskırttı.

Bu süreçte Ecevit'in kaldırıldığı Başkent Hastanesi'nde öldürüleceği iddiaları bile ortaya atıldı.

Yürüyemeyen ve merdiven çıkamayan Ecevit için başbakanlık binasına özel asansör yapıldı.

Rahşan Ecevit'in inisiyatif almasıyla Hüsamettin Özkan'ın güdümünde olan grup partiden kopmaya başladı ve Özkan da bunlara eklendi.

Ecevit tam o günlerde Bahçeli'yle buluşup şu teklifi yaptı:

"Sayın Bahçeli malumunuz bizden istifalar var ve parlamentonun ikinci partisi konumuna geriledik... Bu durumda birinci parti lideri olarak başbakanlık sizin hakkınızdır ve ben buna destek olacağım. Ayrıca biliyorsunuz sağlık sorunlarım var. Siz başbakan olursanız iyi olacak."

Aydın Doğan, Bahçeli'yi davet etmeyince...

Bahçeli, "Hayır siz devam edin. Koalisyon protokolü ne ise o uygulanacak" diye karşılık verir.

Ecevit ısrarlıdır:

"Efendim şartlar değişti. Yeni bir protokol hazırlarız. Böyle bir değişiklik hükümetimizde yeni bir hava yaratacaktır. Dedim ya benim sağlık sorunlarım var."

Bahçeli tartışmayı şöyle noktalar:

“Olmaz efendim, siz devam edin.”

Devlet Bahçeli ikinci kere başbakanlık makamını bu şekilde elinin tersiyle geri çevirdi.

Ülke, hasta Ecevit'i konuşurken ilginç bir gelişme daha oldu.

Aydın Doğan Almanya-Frankfurt'ta açacağı matbaa için siyasileri davet etti.

Siyaset dünyasından şu isimler davet edilmişti:

Mesut Yılmaz, Tansu Çiller, Hüsamettin Özkan ve Tayyip Erdoğan!

Tayyip Erdoğan o dönem arkadaşları ile Fazilet Partisi'nden ayrılıp AKP'yi kurmuştu.

Ve Aydın Doğan o toplantıya hasta olan Ecevit'i davet etmediği gibi Devlet Bahçeli'yi de çağırmamıştı.

Devlet Bahçeli bu duruma içerledi ve “Acaba Almanya'ya giden siyasiler, Aydın Doğan'ın ısrarıyla bizi dışlayıp ortak bir koalisyon kurarlarmı?..” diye düşünmeye başladı.

DYP ve Fazilet'ten Bahçeli'ye yeni teklif

Tam o günlerde yine DYP ile Fazilet kanalından Bahçeli'ye bir mesaj daha gitti:

“Koalisyondan ayrılın ve beraber hükümet kuralım. Siz de başbakan olun!

Devlet Bahçeli bu teklifi de geri çevirdi ki, üçüncü kere başbakanlığı reddediyordu.

Tam bu esnada, yani ülke siyasi belirsizliğe yelken açmışken siyasi kimliği ve mensubiyeti olmayan Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Kemal Derviş dokuz günlük ABD gezisine çıktı.

İlginçlik, bu gezi boyunca Başbakan Bülent Ecevit'in Kemal Derviş'i defalarca arattırmasına rağmen günlerce ulaşamamasıydı.

Kemal Derviş sahnede

Kemal Derviş bu uzun geziden döner dönmez şu mesajı verdi:

“Erken seçim tek çıkış yoludur.”

Derviş’in açıklaması, görevdeki hükümetin sonuydu ve belli ki bu ABD’nin arzusuydu.

Evet, uluslararası irade Ecevit’in kalemini kırmış, yeni bir hükümet istiyordu.

Bunun için de Kemal Derviş aracılığıyla erken seçimin önünü açmıştı.

Aslında bu gelişme sürpriz değildi.

Başbakan Ecevit’in kısa aralıklarla yaptığı ABD gezilerinin ikisine de katılan bir gazeteci olarak böyle bir şeyi biz de tahmin etmiştik.

Şunun için:

Bill Clinton’dan sonra başkan seçilen George W. Bush, Ecevit’ten şunu istedi:

“Biz Irak’a müdahale edeceğiz. Bu savaşta Türk askerlerinin bizimle beraber savaşmasını istiyoruz.”

Ecevit şu karşılığı verdi:

“Irak bizim komşumuz ve vatandaşlarıyla aynı inancı paylaşıyoruz... Biz onlarla savaşamayız. Bu itibarla böyle bir savaşa sizinle beraber katılmamız mümkün değil.”

Bush: “Bu son sözünüz mü?”

Ecevit: “Evet...”

Bush: “Görüşmemiz burada bitmiştir.”

O gün Ecevit için “The end...” diye yazdım

O buluşmanın hemen ertesinde o yıllarda yazarı ve Ankara temsilcisi olduğum, Cem Uzan’a ait *Star* gazetesindeki yazımın başlığı şöyleydi: “Ecevit hükümeti The end.”

Nitekim öyle oldu ve ABD'nin hükümet içindeki elemanı Kemal Derviş, üstüne vazife değilken birden erken seçim istedi.

Türkiye bu açıklamayla altüst oldu.

Zira yapılacak olan bir erken seçim, hükümetteki DSP ile ANAP'ı barajın altında bırakacak ve o günlerde rüzgâr alan AKP'ye yarayacaktı.

Ardı ardına yayınlanan anketlerde bu durum net olarak görölüyordu.

Sadece DSP ve ANAP zorda değil, MHP de baraj sınırındaydı.

İsmail Cem'in kurduğu yeni parti de bir türlü kanatlanamamıştı.

Devlet Bahçeli tam bu süreçte yine kamuoyundan gizli olarak bazı esrarengiz görüşmeler yaptı.

Bahçeli'den büyük sürpriz

Derken partisinin bütün milletvekillerini Bursa-Kestel'deki Kocayayla Türkmen Kurultayı'na çağırdı.

Hiçbir arkadaşı ve parti yetkilisiyle istişare etmeden şu açıklamayı yaptı:

“3 Kasım 2002 erken seçim günüdür.”

Bahçeli'nin bu çağrısı erken seçim demekti, zira muhalefet partileri ve MHP'nin oyu böyle bir karara kâfi geliyordu.

MHP milletvekilleri ve örgütler ayağa kalktı, çünkü partinin baraja takılması güçlü ihtimaldi.

Yaşanan büyük ekonomik kriz sonrası alınan önlemler daha yeni yeni sonuç verirken gidilecek bir erken seçim intihar demek olacaktı. Oysa genel seçime daha bir buçuk sene vardı.

Bahçeli'ye ardı ardına anketler sunulup, kendisine MHP'nin baraj sorunu hatırlatıldı.

Dahası, bir ABD projesi olan AKP'nin önünün açılacağı ısrarla söylendi.

Keza erken seçimin Irak'a müdahale etmek isteyen ABD'nin hedefi olduğu, Kemal Derviş'in erken seçim açıklamasıyla ispatlı ortaya kondu.

Bahçeli bunların hiçbirini dinlemedi.

Türkeş, evlenirken bile istişare etti

Rahmetli Alparslan Türkeş, birinci eşi Muzaffer Türkeş'in vefatı sonrasında bekârlığını bitirmek ve yeni bir evlilik yapmak için partili arkadaşlarını toplayıp fikirlerine müracaat ederken, Devlet Bahçeli en temel ülke meselesini bile partisi ve hiçbir dava arkadaşıyla konuşmadı.

Düşünün, biri özel hayatını bile partili arkadaşlarına danışırken, diğeri vatanın mukadderatını hiçbir MHP'liyle görüşmüyor! Üstelik bu, bir kereye mahsus bir gaflet değil, tersine sürekli uygulanan bir metottu.

Söyleyin, bunun okuması, Devlet Bahçeli'nin görevli olması değil midir?

Israrla tek başına ya da esrarengiz iradelerle buluşup karar vermesinin başka açıklaması olabilir mi?

Sadece bu kararla değil, maalesef Devlet Bahçeli öğrencilik günlerinden itibaren hep o tür iddiaların merkezindeydi.

Mesela Bahçeli'nin MİT'le ilişkisi bağlamında Namık Kemal Zeybek Ulusal Kanal'daki "Alternatif" isimli programımızda canlı yayında şunları anlatmıştı:

Zeybek, Bahçeli'yi Türkeş'e soruyor

"1970'li yıllarda rahmetli Türkeş Bey bana seminerci gruplar oluşturma talimatını verdi. Ben de her meslekten ülkücü arkadaşlardan ekip kurma çalışmalarına başladım.

Akademisyen camiadan bana Devlet Bahçeli'nin ölkücü olduğunu söylediler. Ben de onu semineri diye yazdım ancak o dönem Ölkü Ocakları genel başkanı olan Ramiz Ongun Bahçeli ismine itiraz etti. Niye diye sorduğumda, MİT'çi olduğunu söyledi."

Namık Kemal Zeybek şöyle devam etti:

"Şaşırdım ve ertesi gün konuyu Türkeş Bey'e sordum... Merhum Başbuğ kafasını sallayarak tasdik etti ve şunu söyledi: 'Evet o arkadaş maalesef MİT kullanıyor...' 'Peki buna rağmen niye tutuyorsunuz?! diye sorunca Türkeş, 'Bunu kovalarsak MİT başka birini içimize sokacak ve kendi arkadaşlarımızdan şüphe edeceğiz. Oysa şimdi bu adamı biliyor ve ona göre davranıyoruz,' karşılığını verdi."

Türkeş'in doktoru: "O adam MİT'çi!"

Sadece Zeybek'in o sözleri değil, benzer bir iddiayı Selim Kaptanoğlu TBMM'deki komisyona verdiği ifadede dillendirdi.

Selim Kaptanoğlu, Türkeş'in askeri doktoru ve sırlarını emanet ettiği isimlerden biriydi. 12 Eylül'ün karanlık günlerinde ölkücü harekette Alparslan Türkeş'e sadakat ve bağlılık bağlamında kendini defalarca kanıtlayan Yüzbaşı Dr. Selim Kaptanoğlu'nun resmi tutanağa giren sözlerinin özeti şöyle:

Türkeş Bey cezaevindeyken ölkücü hareketi yeniden toparlama çalışmaları başlatıldı. Muharrem Şemsek Bey bu çalışmaların başındaydı. Kapatılan MHP yerine yeni bir parti kurulacaktı. Bu parti MÇP idi... Muharrem Bey benim aracılığım ile her safhayı Başbuğ Türkeş Bey'e aktarıyor ve talimatlarını alıyordu. Sayın Şemsek, "MÇP genel Başkanlığı için Devlet Bahçeli uygun mudur?" diye mektup yazdı. Türkeş Bey de bir mektup yazarak bana verdi ve şunu söyledi:

“Mektupta da yazdım ama sen de söyle. Devlet Bahçeli’yi aklından bile geçirmesin zira o arkadaş MİT’çi. Biz onu yıllarca bilerek yanımızda tuttuk. Gönderseydik MİT başka birini monte ederdi. Aman sakın, o adama dikkat!

Yaşar Okuyan’dan Türkeş’in elyazısı

Devam edelim....

MHP’nin 12 Eylül öncesindeki genel sekreter yardımcısı Yaşar Okuyan Ulusal Kanal’da şunları aktardı:

“Sevgili seyirciler elimde tutup size göstereceğim bu mektup Alparslan Türkeş Bey’in kendi elyazısıdır ve Devlet Bahçeli’nin MİT görevlisi olduğunu yazmaktadır. İsteyen internete konan bu mektubu Türkeş Bey’in diğer yazılarıyla karşılaştırıp Adli Tıp’tan sonuç alabilir.”

Bahçeli’ye yönelik MİT’çi iddialarını beni ABD’ye ameliyata gönderip şahsen minnet ve şükran dolu olduğum Süleyman Demirel’e defalarca sordum ve her seferinde geçiştirildim.

Bir gün yine konuyu gündeme getirip, “Gazeteci değil, evladınız olarak soruyorum, Bahçeli’nin devletle bağı var mı ya da geçmişte oldu mu?” diye diretince merhum Demirel *Aydınlık* gazetesindeki köşemde yazdığım gibi aynen şunu söyledi:

Demirel’in kulağıma fısıldadığı...

“Bunalttın beni... Peki söyleyeceğim ama eğer bu bilgiyi sağlığında açıklarsan seni yalanlarım ve hakkımı helal etmem... Evet, Bahçeli Yenimahalle’nin adamıdır..”

Sadece bu beyanlar değil... Devlet Bahçeli’nin yaşam seyri dikkate alındığında bu iddiayı güçlendiren pek çok olay var.

Mesela 12 Eylül öncesinde Ankara Gölbaşı’nda bir arabanın içinde polis tarafından ele geçirilen çok sayıda silah meselesi var ki, bunu haber yapan Can DüNDAR’dı.

Can Dünder'ın babası Ali Rıza Dünder malum MİT'ten emekliydi ve öldüğünde Müsteşar Hakan Fidan çelenk gönderdi.

İşte, MİT'le aile bağları olan Can Dünder'a göre Gölbaşı'nda yakalanan içi silah dolu aracın sahibi Devlet Bahçeli'ydi.

Ama ne ilginçtir ki Devlet Bey bu olaydan sonra ifadesi alınıp serbest bırakılmış.

Yalnızca bu değil... Aynı Bahçeli, 12 Eylül darbesinde bütün yakın çevresi, yani aynı evi paylaştığı arkadaşları tutuklanırken o bir gün bile hapis yatmamıştı..

Türkeş hapisteyken MHP yerine kurulacak partiye genel başkan olmak istedi ama bunun sonucu olarak ülkücülerden okkalı bir dayak yedi.

Alparslan Türkeş 1991 seçimlerinde Bahçeli'yi seçilebilecek bir yerden aday bile yapmadı.

MİT'in açıklaması ve Şenkal Atasagun

Koalisyon sürecindeki tutum ve icraatları, yukarıda aktardığımız gibi ülkücü fikriyatla sürekli çatışıyordu.

Ama en önemli fotoğraf 1996-2007 yılları arasında MİT Müsteşarlığı yapan Şenkal Atasagun'la esrarengiz ilişkisiydi.

Atasagun müsteşarlık döneminde Bahçeli'yle sadece makamında değil, özel mekânlarda sürekli olarak buluştu... Dahası, ilişkilerinin Atasagun'un emekliliği sonrasında da devam ettiği yazılıp çizildi.

Bahçeli ve MİT bağlamında bir başka ilginç olay, söylenilerden sonra MİT'in açıklama yapıp, "Hayır, o bizim kurumda çalışmamıştır," demesiydi ki, açıklamanın yapıldığı tarih Bahçeli'nin çok zorda olduğu büyük kurultay öncesidir ve adeta ona yardım etmek amacıyla yapılmıştır.

Öyle çünkü bu ülkede onlarca kişiye benzer yakıştırmalar yapılırken hiç oralı olmayan MİT neden Bahçeli bağlamında, üstelik kongre öncesinde böyle davrandı ve açıklama yaptı, izaha muhtaçtır.

Mahir Kaynak örneği

Arşivlerden bir başka bilgi şudur:

Başbakan Yardımcısı Devlet Bahçeli'yi ziyaret eden dönemin ABD Ankara Büyükelçisi aynen şu sözü etmiştir:

"Sayın Bahçeli sizinle daha çok uzun süre beraber çalışacağız."

O sözün edildiği tarihte dil sürçmesi zannedilen bu açıklamanın, dil sürçmesi olmadığı Bahçeli'nin hâlâ koltuğunda muhafaza edilmesiyle sabit değil midir?

Bahçeli'nin 2002 seçimleri sonrasındaki serüveni yine her bakımdan kafa karıştırıcıdır ki, onları ilerleyen sayfalarda ayrıntılarıyla sunacağız.

Bazıları MİT niye siyasete adam soksun diye düşünebilir.

Öyle düşünenlere Prof. Mahir Kaynak örneğini hatırlatmak isteriz.

Mahir Kaynak'ın, eğer mecbur kalınıp deşifre edilmeseydi, o dönem CHP'nin genel başkanlığına aday olacağı biliyor.

İKİNCİ BÖLÜM

Ülkücü köken

Bütün kamuoyu bilir.

Bu satırların yazarı 1975, yani lise yıllarından itibaren ülkücü hareketin göbeğindeydi.

O tarihte olaylara karıştığı için İstanbul Vatan Lisesi'nden kovuldu.

Ülkücü Liseliler için kurulan Büyük Ülkü Derneği'nde yöneticilik yaptı.

Peşi sıra okuduğu İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsü ve Siyasal Bilgiler'de o kimliğiyle siyasi mücadelenin hep merkezinde oldu.

Edirnekapı, Maraş ve Trabzon yurtlarında kaldı.

Mustafa Verkaya ve merhum Mehmet Gül gibi isimlerle beraber çalıştı.

İTÜ'nün işgali dahil pek çok eylemin içindeydi,

Siyasal'daki mücadele yıllarında Prof. Emin Gürses sınıf arkadaşıdır.

Keza halen *Habertürk*'te yazan Serpil Yılmaz ile Prof. Adem Sözüer, Atatürk Eğitim'den arkadaşlarıdır.

Siyasal'da Ali Bayramoğlu ve Yüksel Yalova gibi kamuoyu tarafından tanınan sol orijinli akademisyenlerle okulda sürekli olarak didişirdi.

Yine Siyasal'da Prof. Çetin Yetkin, Prof. Turan Güneş,

Prof. Yaşar Gürbüz, Prof. Mübeccel Kıray, Prof. Haluk Ülman ve Prof. Zafer Üskül gibi hocaların derslerinde en önemli tartışmacıydı.

Vatanseverlik

O yıllarda Kayseri öğrenci yurdunda kalan Hukuk Fakültesi öğrencisi, sonradan MHP ve AKP’de dört dönem milletvekilliği yapan Sadık Yakut’a, Vatan Lisesi’nden kovulup Şehremini Lisesi’ne kayıt yaptırırken, kendisine veli olması bağlamında minnettarlığı vardır.

Defalarca karakollarda ve Gayrettepe’deki Siyasi Şube’de misafir edildi ve falakaya yatırıldı.

Selimiye Kışlası’nda da Atatürk Eğitim Enstitüsü’nde öğretimi engellemekten sekiz gün hapis yatmışlığı vardır.

Okul ve sokak kavgalarında çok dayak yemiştir.

Hülasa, ülkücü kökenlidir ama yaşamının hiçbir döneminde ülkücülükten geçinmemiştir.

Fikrini, kişiliğine araç yapmamış ve hiçbir zaman kullanmamıştır.

Yaşamının hiçbir evresinde, ülkücülüğün sıkıntıdan başka zerrece faydasını görmemiş ve öyle bir şeyi aklından dahi geçirmemiştir ki, eğer o tür bir gayesi olsaydı gazetecilik mesleği gereği bazılarının yaptığı gibi lider yalakalıklarıyla kısa sürede mebusluk ve ötesine erişebilirdi.

Allah’tan başka kimseye biat etmemiş, hep bağımsız kalmıştır.

Kimsenin askeri ve müridi olmayıp, gerektiğinde hep itiraz etmiştir.

1980 öncesinde solun milli unsurlarının, ABD askerini Beşiktaş’ta denize süpürmek gibi antiemperyalist duruşuna ve emeğe öncelik vermesine, hep saygı duymuştur.

Keza MHP liderliğinin örtülü Amerikancılıkla NATO'culuğunu sorgulayıp, hareketin Türkçülükten dinciliğe evrilmesine isyan etmiştir.

Ülkücülüğü sadece vatanseverlik olarak anlamıştır.

1980 öncesi İstanbul'da ülkücü olmak

Bir başka boyut:

1980 öncesinde İstanbul gibi bir yerde ülkücü olmak zor işti, zira okuduğumuz okullarda sayıları çok az olan fikir-daşlarımızın dışında kimse bize selam vermezdi.

Politize olmuş öğretmen ve yönetici kadrolardan sıkıntı yaşırdık.

Kızlara, yanlış anlamasınlar diye uzaktan bile bakamazdık. Kantinde ve yemekhanede vebalı misali soyutlanırdık.

Sürekli çıkan kavgalarda sayımız hep az olduğu için çoğu zaman dayak yerdik.

Sokakta, çarşıda rahat gezemezdik.

Sinemaya, meyhaneye giderken bile yüzümüzü atkıyla gizlerdik.

Taksim'de, Kadıköy'de, Bakırköy'de ve İstanbul'un yüzde 90'ında korkarak dolaşırdık; işin ucunda tanınıp öldüröl-mek ya da asgariden dayak yemek vardı.

Hayır, masal anlatmıyorum, bunlar 12 Eylül öncesi İstanbul ülkücülerinin ortak kaderiydi.

Ölümü solumak!

*Takkeli Firavunlar** kitabımda birkaç satır bahsetmiştim.

Cengiz Sütlüoğlu'yla beraber Aksaray'da UFİ mağazasını gezelim derken üzerimize doğrultulan iki namludan son anda kurtulmuştuk.

* Sabahattin Önkibar, *Takkeli Firavunlar ve Büyük Siyasi Sırlar*, Kırmızı Kedi Yay., 2016.

Rahmetli Lokman Kadakal'la Kadıköy meydanında kurşunlanmamız sıradan bir olaydı.

Atatürk Eğitim'e Üsküdar üzerinden minibüsle giderken Çiçekçi semtinde kurşunlanmamız ve bitişigimde oturan Ahmet'in şehadeti halen gözümün önünde.

Mustafa Verkaya'nın ilçe başkanlığı yaptığı dönemde Bakırköy MHP binasının lokali güpegündüz otomatik silahlarla tarandığında alnından vurulan Haluk kardeşim, dirseğimi koyduğum sandalyede oturuyordu.

Evet, 12 Eylül öncesinde hele İstanbul gibi yerlerde ülkücü mücadelenin içinde olmanın karşılığı abartısız yumruk veya kurşundu.

Hücre, kurşun, falaka, zindan!

Onun içindir ki ülkücüleri değerlendirirken bazı şablonlarım var...

12 Eylül öncesinin mücadele ülkücüleri ile İstanbul ülkücülerine karşı farklı bir hassasiyet ve saygım var...

İstanbul diyorum, zira o yıllarda Yozgat veya Erzurum gibi diyarlarda ülkücü olmak zaten çevre baskısının gereğiymiş ve riski yoktu.

Bu sebeple 1980 darbesi öncesi İstanbul gibi bir yerde yani mücadelenin merkezinde olanlara bugünlerde birilerinin "ülkücülük satması" zoruma gidiyor.

İsrarla darbe öncesi ve sonrası ayrımını yapıyorum, zira bedel ödeyenler darbe öncesindekiler, fikir rantı sağlayanlar ise darbe sonrasındakilerdir.

Bugün piyasaya baktığımda ülkücülük simsarlığı yapanların tamamına yakını ihtilal sonrasının türedi fikir işportacılarıdır.

Hiçbiri hücreyi, nezareti, yumruğu, işkenceyi, falakayı,

zindanı, kavgayı, işgali, kurşunu, bombayı görmedi ama her biri bugün adeta Çin Sarayı'nı basan Kürşad pozlarında!

Ülkücülükten geçinmek

Hele bazıları var ki "ulu başbuğ" havalarında!

Evet 1980 öncesi mücadele kuşağına, o yıllarda henüz anasının rahmine düşen birkaç kopil bugün ülkücülük dersi vermeye kalkışabiliyorsa bunun sorumlusu MHP'yi ele geçiren "ülkücülükten geçinmek" zihniyetidir.

Düşünün bugün MHP'nin yayın organı olan iki bin tirajlı *Ortadoğu* gazetesinde yazı yazan Saldıray misyonlu yeni yetme bir soytarı, 12 Eylül öncesi çile çeken mücadele kuşağına ülkücülük adına ahkâm kesip hakaretler edebiliyor ki o ve benzerlerinin ardında Devlet Bahçeli'nin zihniyeti var.

Diyeceksiniz ki Bahçeli böyle bir şeyi niye yapar?

Kendini eleştirenleri susturmak, yıldırmaq ve itibarsızlaştırmak için!

Soytarılığı, bedel ödeyen eski bir mücadele ülkücüsüne yaptıramayacağı için kişilik ve itibar peşinde koşan yeni yetmeleri kullanıyor.

Öyle olunca da Bahçeli'nin medyası iki bin tirajı aşamıyor.

Evet binlerce genci toprağa gömen bir fikir hareketinin gazetesi bugün iki bin tane bile satamıyor ki, o hareketin "ölüsünün" bile seçmen sayısı birkaç milyon!

1980 sonrası ülkücüler

Ülkücülükten geçinme sürecinin başlamasıyla, yani 1980 darbesi sonrasında İstanbul dahil her yerde ülkücüyüm demek avantaja dönüştü.

Ölen ve zindanlara tıklan binlerce ülkücü gencin vesile

olduğu iklim ya da ortam ülkücülüğün alınıp satılmasına ve kişisel çıkarlara alet edilmesine zemin hazırladı.

“Ülkücü mafya” dediğimiz şey bu ortamda tezahür etti.

Keza fikir ve kavram işportacıları bu yeni süreçle ortam buldu.

Buradan hareketle son dönem bazı tiplerin, “Ben 1990’lar-da şurada burada ocak başkanlığı yaptım,” şeklinde böbürlenmelerine gülüyorum, çünkü 1990’larda Ülkü Ocağı başkanlığı yapmanın, Yeşilay’a başkanlık yapmak misali zerre bir riski yok, tersine caydırıcılığı ve itibarı vardı. Oysa 12 Eylül öncesinde İstanbul, İzmir, Adana, Mersin, Bursa gibi her gün birkaç ülkücünün öldürüldüğü merkezlerde Ülkü Ocağı başkanlığı yapmak, namlunun ucunda olma ki, emin olun bunu o dönemi yaşamayan kavrayamaz!

Akşener ve Beyazıt

Bir başka bilgi... 12 Eylül öncesi İstanbul ve şehir ülkücüleri sadece risk ve mücadele bağlamında değil, pek çok noktada taşra ülkücüleriyle ayrışıyordu.

Mesela onlar, lider-doktrin-teşkilat gibi faşist kalıp ve komiklikleri önemsemezdi.

Geneli yobaz ve ezik değil, anarşist ruhliydu.

Kız arkadaşları vardı ve onlarla kafelerde oturup sohbetler ederlerdi.

Başörtülü ülkücü kız öğrenci o dönem yok denecek kadar azdı.

Mesela Meral Akşener bizim dönemden...

Bir gün TBMM Kulisi’nde sohbet ederken Akşener bana şunu söyledi:

“Sen beni hatırlamadın ama ben seni Küllük ve Çınaraltı’ndan iyi hatırlıyorum.”

Küllük, Mola, Çınaraltı, Platin!

Meral Akşener'in ağabeyi Nihat, gençlik önderlerinden-
di.

Meral Hanım okulu bitirdikten sonra öğretmenlik yaptı. Peşi sıra üniversitede öğretim görevlisi oldu. Türk Dünyası Araştırmalar Vakfı'nın önderi sevgili Prof. Turan Yazgan Hoca'nın 1990'ların başlarında organize ettiği Türk Dünyası gezilerinin tamamına katıldığını biliyorum.

Ve Çınaraltı, Küllük, Marmara Kahvesi, Mola ve Platin'e bir parantez:

Buralar, İstanbul ülkücülerinin Beyazıt'taki toplanma mekânlarıydı.

Rahmetli Cihat ve Zeki Peker ekibi Küllük'ün yanındaki Marmara Kıraathanesi'ne takılırdı.. Keza Mehmet Ali Ağca ile Malatyalılar grubunun Cankurtaran'dan sonra ikinci mekânı orasıydı... Üst kattaki Mola ise Orhan Çakıroğlu, Mustafa Verkaya, Ahmet Malkan, Enver İpek, Mustafa Polat, Zeki Saral, Ali Kemal Aksoy'ların gittiği yerdi. Platin ise Muhammed Dadakoğlu ile Akademiklilerin üssü...

Ülkücüler kimleri okurdu?

Çınaraltı, Beyazıt Camii'nin hemen arka bahçesi ve Sahaflar Çarşısı'yla iç içeydi ki, o dönemde buluşma merkezlerimizden biriydi.

Cenazelere ve hatta bazı okul-semt basmalarına burada toplanıp gidilirdi.

Mehmet Gül'ler, Fethi Yıldız'lar, Oğuzhan'lar, Muammer'ler Hukuk'taki mücadeleyi buradan yönetirlerdi.

Küllük, Mola ve Çınaraltı, fikri alışverişin de mekânlarıydı.

Çınaraltı'nın Sahaflar Çarşısı'na bitişik olması kitaba ilgimizi artırıyordu.

Nihal Atsız, Mümtaz Turhan, Prof. Erol Güngör, Peyami Safa, Ahmet Arvasi, Galip Erdem, Cemil Meriç, Nurettin Topçu, Kurt Karaca (Prof. Fikret Eren) ve Necdet Sevinç en çok okuduğumuz yazarlardı.

Attilâ İlhan ile Necip Fazıl

Büyük bir bilim insanı ve mütefekkir olan Ahmet Arvasi Bey benim Atatürk Eğitim Enstitüsü'nden hocamdı ve Erenköy'deki evinde pek çok sohbetine katıldım.

Hangi Batı ve *Hangi Sol* isimli kitaplarıyla Attilâ İlhan camiada yine çok okunanlardandı.

Peki Necip Fazıl mı?

1977 sonrası onu da okumaya başladık.

Aslında Necip Fazıl Türk kamuoyunda farklı biliniyor.

Sol onu hâlâ radikal İslamcı zannederken, AKP kesimi istismar adına onu hâlâ sahiplenmeye devam ediyor.

Oysa Necip Fazıl son demlerinde siyasal İslam'a bayrak açmıştı ve onların İslam'ı iğdiş ettiklerine inanıyordu ki bunu pek çok konferansında ve röportajında ortaya koydu.

Cumhuriyet gazetesi yazarı Leyla Tavşanoğlu, Esra Tüzün'ün kaleme aldığı *Manşet Yalısının Kızı* adlı kitapta anılarını anlatırken, Necip Fazıl'ın evlerinde babasıyla beraber içtiği viskilerden bahseder.

Kuşkusuz Necip Fazıl'ın radikal ve keskin İslamcı olduğu dönemler olmuştur ve bunu bazı eserlerine yansıtmıştır.

Üstad'ı AKP'ye devretmek

Özellikle Nakşibendi Şeyhi Abdülhâkim Arvasi'yle tanışması sonrası ruh dünyası altüst olmuştur.

Ancak Necip Fazıl'ın yaşamı hep dalgalıdır.

O başlangıçta bohem bir kumarbaz, devamında "Kaldırımlar Şairi" olarak anılan müthiş bir kalemdir.

Peşi sıra “Büyük Doğu” davasının mücahidi ve Adnan Menderes’in örtülü ödeneğinden para dilenen bir inanç ve fikir bezirgânıdır.

Ancak son tahlilde Necip Fazıl’a dinci veya emperyal bir hain demek doğru hüküm olmaz.

Bazı tarih tespit ve hükümlerinde yanılmaları olmuşsa da son noktada vatanseverdir.

1977 seçimlerinde Alparslan Türkeş’le beraber miting konuşmaları yapıp siyasal İslam’a saydıran Necip Fazıl, gerçekte ruhunda fırtınalar esen ve sürekli arayışta olan biridir.

Necip Fazıl’ı bugün Tayyip Erdoğangiller sahipleniyor diye onu görmezden gelip karşı tarafa savurmak, Üstad’a nankörlüktür, zira o uçarlıklarıyla beraber temiz bir benliğin sahibiydi ve asla milletin düşmanlarına ram olmadı, yani fesli malum tipler misali emperyal bir görev icra etmedi.

Tercüman ve Üsküdar

12 Eylül öncesi dönemde ülkücü medyayı esas olarak *Hergün* gazetesi temsil ediyordu ve başında MİT mensubu Enver Altaylı vardı. Milli Mücadele Grubu müritliğinden ülkücü harekete geçiş yapan Taha Akyol bu gazetede günlük yazılar yazardı.

Tercüman gazetesi ülkücülerin okuduğu ikinci büyük gazeteydi ve bu gazeteyi taşıdığı için Atatürk Eğitim’de okuyan iki arkadaşımız Kadıköy vapurundan denize atılmıştı.

Üsküdar’ın merkezi, Beyazıt misali kurtarılmış bölgemizdi.

Şemsipaşa’daki Necdet’in çay bahçesi Boğaz’ı rahatça seyredebildiğimiz ve kız arkadaşlarımızı göğsümüzü gere gere götürebildiğimiz nadir mekânlarımızdandı.

Üsküdar ile Fındıkzade

Tayyip Erdoğan Pınarhisar Cezaevi'ndeyken korumalığını yapan Hasan Yeşildağ, Üsküdar'ın başkanıydı. Abdülkadir'ler, Parlak Ahmet'ler, Erhan'lar, Çarşambalı Recep'ler, Kayhan'lar, Batumoğlu Sami'ler, Hanefi'ler, Lütfü Ceylan'lar ve Eyüp ile Fatih Gökçen'ler Üsküdar'dan hatırladıklarımdır.

Keza Fındıkzade'de Elazığlı Deli Kurt Mehmet Gül'ün Tayyip Erdoğan'ın okulunun hemen bitişiğindeki mekânı yine toplanma merkezlerimizden biri idi... Demokrat Kâzım, Huzur çay bahçesinin bilgesi idi. Samsunlu Mehmet Ağabey ile Ahmet Çelik, Seyfettin, Nejat, Sinan, Ahmet Yabuloğlu, Başaran, Mahmut, Mesut ve Mehmet Bilir Gönlü Ferah'tan hatırladıklarım.

Koca İstanbul'da bunlar gibi birkaç semt ve mekânda adeta hapistik zira başka yerlerde yüzümüzü saklamadan veya etrafımıza bakınmadan rahat oturamazdık.

Ülkücü marş ve sloganlar

12 Eylül öncesinde ülkücülerin attığı sloganlardan bazıları:

- Ne Amerika, Ne Rusya, Milliyetçi Türkiye.
- Milli Devlet, Güçlü İktidar.
- Ne Mutlu Türküm Diyene.
- Başbuğ Türkeş.
- Kanımız Aksa da Zafer İslam'ın.

Söylenen marşlara gelince:

“Çırpınırdı Karadeniz Bakıp Türk'ün Bayrağına.”

“Yufka Yürekliyle Çetin Yollar Aşılmaz.”

“Ötüken Yolundayız Balam, Asya'nın Bozkurtları.”

“Bozkurtların Başbuğları Kükreyince Söğüt'te!”

Eylem biçimleri

1980 öncesinde canlı bomba yöntemi henüz keşfedilmemişti.

Siyasi kimliklilerin gittiği kahvehaneler ile lokaller daha çok yayılım ateşine tutulurdu.

Keza sokakta yürüyen öğrenci gruplarına bombalı ve silahlı saldırılar düzenlenirdi.

Otobüsler, minibüsler taranırdı.

En yaygın olanı ise okulunda ve mahallesinde siyasi kişilikleriyle bilinenlere pusular kurulup tek tek öldürülmeleliydi.

Cinayetlerin büyük bölümü misilleme şeklindeydi.

Ülkücü ve sol gruplar her gün birbirine karşı intikam eylemleri yapardı.

Okulunda arkadaşını kaybeden bir öğrenci, karşıt gruptan diğerini öldürebiliyordu.

Abartısız, tam bir kan davası ortamı egemendi ve sokakta rahat gezilemezdi.

1979'la beraber işlenen cinayetler ile kitlesel kalkışmalara devlet ve dış istihbarat örgütleri katkı yapmaya başladı ki, aynı tabancayla sağdan ve soldan öğrencilerin öldürüldüğü, yukarıda belirttiğimiz gibi o dönem savcı olan Prof. Çetin Yetkin tarafından kanıtlandı.

Onların amacı NATO güdümlü askeri müdahaleye ortam hazırlamaktı ki, Kahramanmaraş ve Çorum gibi kitlesel katliamlar CIA'nın tertibiydi.

Kavgalar ve yumruklaşmalar ise olaydan sayılmazdı ve sokak ile üniversitelerde abartısız her gün yaşanırdı.

Hem namaza, hem meyhaneye!

Tekrar merkez ve taşra ülkücüleri konusuna dönelim:

İstanbul ülkücüleri inançlıydı, lakin Anadolu ülkücülerinde olduğu gibi şekilcilik ve taassup yoktu... Mesela İstanbullular karşılaştıklarında kafa tokuşturmaz, kabadayı tespihi taşımazdı. Sarkık bıyık bırakmak da yok denecek kadar azdı.

Biz o dönem hem cuma namazına gider, hem de meyhanede içerdik.

Grubumuzun ucuz diye gittiği, Beyoğlu'nun arka sokaklarında "Hayyam" diye bir mekânı vardı.

Bizim gibi parasız, eski sinema ve tiyatro sanatçıları gelirdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde kafalar iyi olunca bütün masalar tek tek şiir okurdu.

Namık Kemal, Mehmet Âkif, Nihal Atsız ve Sezai Karakoç gibileri bilen bizim masa Ömer Hayyam, Şirazi, Seferis ve Nâzım Hikmet gibi şairleri orada keşfetti.

"İçkili lokantada yemek haram!"

İşte İstanbul ülkücüsü ile Ankara ya da taşra ülkücüsü farkını anlatan bir sahne:

1978'de, *Güneş Ne Zaman Doğacak* filminin gösterimi için İstanbul'a geldiğinde Mehmet Gül vasıtasıyla tanıdığım Muhsin Yazıcıoğlu, 1991'de milletvekili seçilince yemeğe davet ettim ve TBMM'nin karşısında bulunan Büyük Ankara Otel'i'nin restoranında yer ayırttım.

Muhsin Bey çatı katında bulunan lokantadaki masaya yürürken yüzü asıktı.

"Muhsin Başkan hasta mısınız?" diye sordum...

"Hayır değilim ama bir şey kafama takıldı."

"Nedir?"

"Bu otelin lokantasında içki var mı?"

"Var... Ne olmuş..."

"Ama içki olan yerde yemek yemek caiz değil."

"Biz içki içmeyeceğiz ki!"

"Olsun, biz içmesek de içkili yerde yemek haram!"

"Muhsin Başkan, sen bu bakışla mı gelecekte ülkücülere önder olacaksın? İçen içsin sana ne! Allah affetsin, arada bir ben de içerim... Günahının hesabını içen verir, sana ne bundan... Sakın böyle bir sözü bir daha etme... Hem kendine, hem harekete zarar verirsin. Ayrıca inancımızda böyle bir taassup yok. O, Arap İslamı'dır... Yahu, Erbakancılar bile artık böyle sözleri etmiyor... Aman Muhsin Bey!"

Türkçü-İslamcı ayrışması

Muhsin Yazıcıoğlu'nun bu katılığında, uzun cezaevi yıllarında dine ve ibadete yönelmesi ve tahliyesi sonrasında bazı İslamcı cemaatlerle yakın ilişkilere girmesinin payı olmuştur ama genel anlamda taşra ülkücüleri inanç bağlamında çok daha katıydı.

Bu satırımla anlatmak istediğim, İstanbul ülkücülerinin, MHP'de 1970'lerin başlarından itibaren başlatılan dinci yönelişe Anadolu ülkücüleri misali gözü kapalı teşne olmadıdır. Edirnekapı yurdunda akşam yemeği mönüsü tavuk-şarap olan Ülkü Ocakları il başkanları vardı... Ayrıca ülkücü harekette uç veren Türkçü-İslamcı ayrışmasının merkezi yine İstanbul'du.

İstanbullu ülkücüleri bu bakışa iten nedenlerden biri siyasal İslamcılarının kendilerine olan azgın düşmanlığıydı.

Ecmain ya da yeşil komünistler

Bizim “ecmain” diye tanımladığımız o dönemki adıyla Akıncılar Grubu, ülkücülere hasımken solla müttefikti.

Solun hâkim olduğu üniversitelere ülkücüler giremezken Akıncılara böyle bir kısıtlama yoktu.

Onlar solun bütün fraksiyonlarıyla sarmaş dolaştı.

Öyle ki biz o ecmain Akıncı tayfasına “yeşil komünistler” derdik.

O güruh etkili oldukları birkaç semt ve mahallede solun hiçbir afişine dokunmazken, ülkücü afiş ve yazıları anında yok ediyordu.

Dahası, Metin Yüksel isimli Akıncı önderin Fatih Camii avlusunda, “Dinsiz Türkçülerin camide ne işi var?” deyip saldırması ve bunun üzerine ülkücüler tarafından öldürülmesi sonrasında işi hasımlığa ve intikam almaya kadar vardırıdılar.

Tayyip, Şişli Ülkü Ocağı’nda niye sorgulandı?

İşte 8 Haziran 2011 tarihli *Yeniçağ* gazetesinde yayımlanan, ecmainlerle o çatışma günlerini yansıtan yazımdan bir bölüm:

12 Eylül darbesi öncesi.

Adı: Numan Selimoğlu.

Ülkücü bir öğrenci.

Kasımpaşa merkezde cuma namazına gider.

Namaz bitiminde avluda saldırıya uğrar.

Yumruk ve tekme sallayanların dilinde şu ifadeler vardır:

“Kavmiyetçi-Türkçü köpek, senin camide ne işin var?”

Numan Selimoğlu yara bere içinde Şişli Ülkü Ocağı binasına gider.

Ülkü Ocakları bölge başkanı İsmail Hakkı Parlak’tır (Cerrahoğlu) ve dayak yiyen ülkücüye sorar:

“Numancığım geçmiş olsun. Nerede saldırıya uğradın?

“Başkanım, ecmainer Kasımpaşa’da cuma namazı çıkışınca cami avlusunda hücum etti.”

“Onların olduğuna emin misin?”

“Eminim Başkanım... Saldıranlardan birini tanıyorum. Ayrıca saldıranlar bana ‘kavmiyetçi köpek’ dedi ki, bu slogan onların...”

Cerrahoğlu yanındaki gençlere talimat verir:

“Kasımpaşa’da Akıncıların başında omuzu önde yürüyen o uzun boylu çocuk var. Onu hemen bulun ve buraya getirin.”

O isim birkaç saat içinde bulunup Şişli Ülkü Ocağı binasına götürülüp sorgulanır ve İsmail Hakkı Cerrahoğlu’nun önünde, yapılan saldırı için özür diler.

Peki kim miydi o özür dileyen?

O dönem MSP gençlik önderlerinden olan Kasımpaşalı Recep Tayyip Erdoğan!

Sorgulayan isim ise 12 Eylül sonrası yıllarca hapis yatan İsmail Hakkı Parlak’tı (Cerrahoğlu) ve 1999 genel seçiminde MHP’den Zonguldak milletvekili seçildi...

Türkçülük ve siyonizm!

Altı yıl önce yazdığım bu yazıya ne Tayyip Erdoğan’dan ne de İsmail Hakkı Parlak’tan bir yalanlama veya tepki geldi...

MHP içindeki Türkçü-İslamcı ayrışmalarını yansıtmadan önce Türk milliyetçiliğinin tarihi sürecini ve önemli aktörlerini özetle hatırlatalım.

Ümmetçilere göre, ithal bir ideoloji olan Türk milliyetçiliğinin ardında siyonizm vardır.

İslamcılara göre siyonistler Türkçülüğü kullanıp İslamsız Türk milliyetçiliği fikriyle güya Osmanlı ile halifeliği hedef almıştı!

Göktürk Kitabeleri ve Bilge Kağan

Oysa tarih tanıktır ki Türkler diye bir millet ve sosyal olgu, yüzlerce ve hatta binlerce yıldır hep var.

Türk milliyetçiliği fikri ise binlerce yıllık ortak mazi ve değerlere yaslanan bir şuur hareketidir.

Türklük ve Türk milleti kavramının en somut belgesi ise kör göze parmak misali hâlâ var olan Göktürk Kitabeleri'dir

Kitabeleri 1721'de Johann von Strahlenberg bulmuş, 1893'te Wilhelm Thomsen okumuştur.

Altı ayrı yazıttan oluşan kitabelerde Bilge Kağan özetle şu mesajı veriyor:

“Ey Türk-Oğuz Beyler, milleti iştin; üstte gök çökmezse, altta yer delinmezse Türk milleti senin devletini kim yıkabilir, töreni kim bozabilir?”

Türkler Anadolu'da

Türklüğün tarih belgeleri bunlarla sınırlı değil!

Dede Korkut Hikâyeleri ve Oğuz Kağan Destanı Türklük olgusunun diğer somut belgeleridir.

Yusuf Has Hacib'in *Kutadgu Bilig*'i, Kaşgarlı Mahmud'un *Divan-ı Lügati't Türk*'ü, Ebu'l Gazi Bahadır Han'ın *Şecere-i Türk*'ü ve Ali Şir Nevai, Âşık Paşa ile Babür Han gibi Türkçülüğe büyük katkı yapan isimlerle eserleri diğer vesikalar-dan birkaçıdır.

Türklerin Anadolu'ya gelişleri ise 1071 Malazgirt Savaşı öncesinde, 1040'ta Dandanakan Savaşı'yla başlar.

Oğuzların Güney'e, Çepni Türklerinin Karadeniz'e inişleri o tarihten bile öncedir.

Peki Anadolu nasıl mı Türkleşti?

Türkçe resmi dil

Ömer Lütfi Barkan, "Türk tarihi bir hanedan destanı değil, bir büyük medeniyetin, nasıl kurulup yükseldiğinin tarihidir," der.

Türklerin Anadolu'da asırlardır süren serüveninde büyük zorluklar oldu.

Büyük Selçuklu, Anadolu'da kurulan ilk büyük Türk devletiydi ve Moğol istilalarından kaçan Türklerle beslendi.

Gerek Selçuklu gerekse de Anadolu Beylikleri sürecinde Türklük değerli ve önemliydi. Türk töresi devlet yönetiminde egemen unsurdur. Beylikler sürecinde Türklük öne çıktı ki Karamanoğlu Mehmed Bey Türkçeyi ilk kez resmi dil yapan Türk beyiydi. Çarşı pazarda Türkçe dışında dilleri yasaklamıştı. Keza Osmanlı'da II. Murad, Fatih ve Bayezid döneminde pek çok Türkçe eser yazıldı, yani Türkçe yükselen değerd.

Yavuz dönemi ve ümmetçilik

Yavuz Sultan Selim'le beraber ümmet fikri devlet ideolojisi olunca Türkler ikinci plana atıldı.

Peşi sıra devşirme sistemiyle Türkler neredeyse yüzyıllar boyu, değil saraya, şehre bile sokulmayan köylü ve göçebe haline geldi.

Devletin üst katları ile orduya hâkim olanların gözünde Türkler ikinci sınıftı.

İşte bu durumu resmeden bir anekdot:

Yer: Yıldız Sarayı.

Türkmen bahçıvan bahçeyi sularken yanlışlıkla oradan geçen Arnavut bir zabite su sıçratır.

Arnavut zabıt parlar:

"Pis Türk dikkat etsene!"

Bu sahneye tesadüfen şahit olan Padişah Abdülhamid şu karşılığı verir:

“Yüzbaşı unutmayınız ki, pis dediğiniz o Türkler olmasa siz burada olamazdınız. Ayrıca ben de pis dediğiniz o Türklerdenim.”

Türkmen avı

Evet bir Türk hükümdarın sarayında bile Türklerin durumu böyleydi.

Yavuz dönemi Türk tarihi açısından hicran yarasıdır, zira Anadolu’da Türkmen avı söz konusudur.

Şah İsmail ve Tomambay gibi Türk kökenli hakanlar düşman ilan edilip onlara sempatiyle bakan Türk boyları katliama uğratıldı.

Yavuz, Osmanlı’nın rotasını Batı’dan Doğu’ya çeviren ilk Türk padişahıdır ki Türklerde Atilla’dan beri hedef hep Batı olmuştur.

Yavuz Sultan Selim ayrıca İslam ambalajıyla Arapçılığı ve Farsçılığı öne çıkarmıştır..

Düşünün Safevi hükümdarı Şah İsmail beyitlerini Türkçe yazarken, Yavuz Sultan Selim Farsçayı tercih etmiştir.

Jöntürkler ve Akçura

Osmanlı devlet ricalinde Türklerin uzun dönem bu şekilde aşağılanması Tanzimat süreciyle beraber yeni bir Türkçülük akımının inkişafına zemin hazırladı.

Namık Kemal, Ahmed Midhat, Şemsettin Sami, Necip Asım, Mehmet Emin ve Ömer Seyfettin gibi münevverler ilmi Türkçülük yapmaya başladılar.

Başlayan bu akım çok geçmeden Jöntürk hareketini doğurdu.

Aynı dönemde Türkiye'ye paralel olarak Kırım, Bakü ve Kazan'da İsmail Gaspıralı, Ahmet Ağaoğlu, Şehabeddin Mercan, Yusuf Akçura ve Melekzade Hasan Bey gibi Türkçü aydınlar öne çıktı.

Sultan Galiyev

Ve Sultan Galiyev!

Galiyev, 1917 Bolşevik Devrimi'nin önderlerinden biri olan Kazanlı Türk'tür. Lenin sonrasında Stalin tarafından öldürtülen Galiyev'in "Koloniler Enternasyonalı" tezi ve SSCB'deki Türk halklarının geleceği bağlamındaki görüşleri onun Türkçüler tarafından sevilmesine sebep olmuştur.

Türkçülüğün sembol isimlerinden bir diğeri olan Yusuf Akçura ise "Üç Tarz-ı Siyaset" isimli 33 sayfalık makalesiyle Pantürkizm ve Panturanizm kavramlarını literatüre soktu. Yusuf Akçura bu makalesinde Osmanlı'nın devlet politikası olarak Osmanlıcılık-Panislamizm-Türkçülük olmak üzere üç siyaseti kıyaslayarak incelemiş ve tek çıkış yolunun Türkçülük olduğunu ortaya koymuştur.

İttihat ve Terakki

Akçura'nın bu eserine ilk Türkçülük manifestosu diyen tarihçiler çoğunluktadır.

Bu Türkçü halkaya sonraları Ziya Gökalp, Ahmet Ağaoğlu, Hamdullah Suphi, Akil Muhtar Özden gibi isimler dahil oldu.

Jöntürk hareketi ve onun ürünü olan Birinci-İkinci Meşrutiyetler, İttihat ve Terakki ile Cumhuriyet geçtiğimiz yüzyıldaki Türk milliyetçiliğinin sonuçlarıdır.

Türk milliyetçiliği tarihinin önemli başlıklardan biri İttihat ve Terakki Cemiyeti'dir. Bu örgüt Türk tarihinin tanık olduğu en önemli fedakârlık hareketlerinden biridir.

Ölüm döşeginde olan hasta adam Osmanlı'yı yaşatma adına can pahasına ortaya konan bir vatan sevgisinin hikâyesidir İttihat ve Terakki hareketi...

Pek çok Türk milliyetçisinin bile bilgisizlik sonucu iyi tahlil edemediği İttihat ve Terakki hareketi iddia edildiği gibi ne masonların kurdurduğu bir örgüt ne de bütün gayesi sadece Abdülhamid'i tahttan indirmek olan bir çeteydi.

Doğrudur, İttihat ve Terakki teşkilatlanma bağlamında İtalyan mason locası Carbonaria'yı gizlilik bağlamında taklit etmiştir ama benzerlik sadece şeklidir...

Komitacı fedailer

Prof. Tarık Zafer Tunaya, İttihatçıları, en yüce fedakârlıklar ile en hayal kırıcı aşırılıkları yan yana yürüten ihtilalci kuşak olarak tanımlar.

Evet, fedakârlar örgütü ya da fedailer mangası...

Balkan komitacılığından devlet yönetimine tırmanan bir özveri hareketi...

İttihatçı lider kadroların tamamı sınırsız idealistti ki şehadetleri bunun kanıtıdır.

Enver'in Tacikistan'da, Talat'ın Berlin'de ve Cemal'in Tiflis'te katledilişleri kahramanlıklarının belgeleridir.

İttihat ve Terakkici lider kadrodan hiçbiri, bırakın savaş zengini olmayı, tamamı inandıklarının uğruna toprağa düşen yoksul idealistlerdi.

Diyorlar ki ama Enver Paşa Sarıkamış dağlarında on binlerce askerimizi dondurdu!

Maalesef bunu söyleyenler Çanakkale Savaşı sürecinde Türk ordularının başkomutanının Enver olduğunu unutuyor.

Her biri Alperen!

Sarıkamış'taki donma olayı komutan olarak Enver Paşa'ya ciro ediliyorsa Çanakkale direnişi ve kahramanlıkları niye ondan ayrı tutuluyor?

Aynı şekilde *Nusret* mayın gemisinin Çanakkale Boğazı'nda yaptığı kahramanlıkta, komutan olarak Bahriye Nazırı Cemal'in hiç mi payı yok?

Enver-Talat-Cemal ve bilumum İttihatçılara belki tecrübesiz veya toy denilebilir, lakin asla hain benzeri yaftalar yapıştırılamaz.

İttihat ve Terakki'nin lider kadrosu geçtiğimiz yüzyılın kendine özgü Türk Alperenleriydi ve Kürşad ile yoldaşları misali öldüler.

Enver'in ve teşkilatının Almanlarla savaşa girme kararı ise olağandır, zira Osmanlı'nın defteri zaten yüzyılın başında dürülmüştü. Enver'in bu kararı yok olmama adına son hamleydi.

Daha savaş başlamadan "Boğaz'daki Hasta Adam"ın paylaşıldığını objektif tarih bugün yazıyor.

Kurtuluş Savaşı'nın kadroları

Bir başka şey Enver, Talat ve Cemal o kadar büyük vatanseverdiler ki, ikilik çıkmaması ve İstiklal Mücadelemizin etkilenmemesi için kurtuluş günlerimizde Anadolu'ya dönmедiler.

Onlar dönmezken diğer İttihatçı kadrolar kurtuluş mücadelesi için seferber oldular.

Anadolu Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'nin taşradaki bütün kadroları İttihatçı'ydı.

Keza İstanbul'da direnişi örgütleyen Karakol Cemiyeti'ni kurduran Talat Paşa'ydı.

Hülasa Kurtuluş Savaşı'ndaki başkaldırı ruhu, İttihat ve Terakki'nin milli bilinç bakiyesidir.

Osmanlı Devleti'nin sonunu, dört yıl süren Birinci Dünya Savaşı bittiğinde müttefikleriyle beraber yenilmiş sayılması getirmiştir. Mondros Ateşkes Antlaşması ihtiva ettiği hükümlerle sadece Osmanlı Devleti'nin değil, aynı zamanda Türklerin sonunu getirecek nitelikteydi.

Bozkurt Atatürk

Milli Mücadele'yi besleyen Kuvayı Milliye ruhu milliyetçi bir tezahürdür.

Atatürk ise Türk tarihindeki tartışmasız en büyük "bozkurt", yani Türk milliyetçisidir ki Cumhuriyet'in ilk yıllarında "bozkurt", Türkiye'nin temel sembollerinden biriydi.

Atatürk'ün milliyetçiliği, akılcı, çağdaş, demokratik, birleştirici, yüceltici, insani ve barışçıdır. En önemlisi mutlak bağımsızlıkçı yani anti-emperyalisttir ve şovenizme karşıdır.

Atatürk'ün Türklük tanımı şudur: "Türk devletini kuran halklara Türk Milleti diyoruz..." "Ne mutlu Türk'üm diyene" ifadesi ise ırkçılığı reddeden, tasada ve kıvançta beraberliği öneren bir kültür ortaklığıdır.

Ziya Gökalp

Tam bu noktada ümmet kültüründen milli kültüre geçişi teklif edip Atatürk'ü derinden etkileyen sosyolog ve mütefekkir Ziya Gökalp'e mini bir parantez açalım.

Gökalp'in milliyetçiliği, etnik temelli değil, kültürel bir ulusçuluktur

Gökalp'in, medeniyet-hars ayrımı ise onun en dikkat çekişi görüşlerinden biridir. "Hars", yani kültür, ona göre milli; "medeniyet", yani uygarlık ise evrenseldir. Uygarlığın kül-

türden sonra ve onun eseri olduğunu savunan Gökalp, *Türkçülüğün Esasları*’nda kültürü oluşturan unsurları sekiz bölümde incelemiştir. Bunlar; dilde, estetikte, ahlakta, hukukta, dinde, ekonomide, siyasette ve felsefede Türkçülüktür.

Türk milliyetçiliği tarihini başlıklarla hatırlatırken Türk Ocağı da görmezden gelinemez.

Türk Ocağı

1912’de kurulan Türk Ocağı, Cumhuriyet’le beraber milli devletin inşasında önemli görevler ifa etti.

Harf Devrimi sürecinde yurt sathında seferber oldu.

1930’ların başında bütün ülkede 260 şubesi ve 30 bini aşkın mensubu vardır ki, bunun tamamına yakını o dönemin eğitilmiş kesimidir.

Atatürk’ün cebri kültürel değişim sürecinde en önemli araçlardan biri olarak gördüğü Türk Ocakları, Anadolu seyahatleri esnasında ziyaret ettiği ilk kurumdur.

Ne var ki bu kurum 1931’de kapatılarak CHP’nin emrine verildi.

Kapatılma nedeni ise Türk Ocaklarının orta vadede muhalif bir partiye dönüşmesinden endişe edilmesi idi.

Milli Türk Talebe Birliği

1965’e kadar solun kontrolünde olan MTTB’nin yönetimi, bu tarihte yapılan kongreyle milliyetçi ekibe geçti ve Rasim Cinsli başkan oldu.

1967’de ise Alparslan Türkeş’in Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi-CKMP’nin İstanbul il başkanı olan Rüşti Kahraman (İsmail Kahraman’ın ağabeyi) ve Turan Koçal’ın (Yaşar Okuyan’ın dayısı) Türkeş’e ricalarıyla bugün TBMM Başkanı olan İsmail Kahraman’ın desteklenmesi kararı alındı.

Türkeş, Nevzat Köseoğlu, Rasim Cinisli, Mehmet Koca-baş, Mehmet Pehlivanlı, Ali Karcı ve Atila Özer gibi teşkilatının önemli isimlerini seferber ederek İsmail Kahraman'ı 1967'de MTTB başkanlığına seçti.

O dönem sağ bölünmemişti yani milliyetçisi, muhafaza-kârı bir aradaydı.

Ne zaman Necmettin Erbakan sahneye çıktı, din, yani İslam ideoloji oldu.

Erbakan'ı Türkeş destekledi!

Yükseliş'te hoca olan Prof. Necmettin Erbakan, Odalar Birliği genel sekreteri olmak istedi ve bunun için Alparslan Türkeş'ten destek talep etti.

Türkeş, milliyetçi bir ekip kurarak Erbakan'ın yanına verdi.

Erbakan bu ekiple Türkiye'yi dolaşp TOBB genel sekreterliği için kampanya yürüttü.

Erbakan'ın korumaları da ülkücülerdi.

O yıllarda Genç Ülkücüler Birliği başkanı olan Salih Dilek, Erbakan'a zarar gelmesin diye gece kapısında nöbetler tutmuştu ki, bunu kendisinden dinlemiştim.

Ne var ki bu şekilde TOBB genel sekreteri olan Erbakan'ı dönemin başbakanı Demirel görevden aldı ve polis zoruyla binadan attırdı.

Bu durumda 1969'da Erbakan MHP'den aday olur diye beklenirken o Adalet Partisi'nden milletvekili aday oldu, lakin Demirel onu yine veto etti.

Erbakan bunun üzerine Konya'dan bağımsız aday olup seçildi ve Milli Nizam Partisi'ni kurdu.

Milli Türk Talebe Birliği de Ülkü Ocaklarının kurulmasıyla İslamcılarının eline geçti.

Nihal Atsız

1944'teki "İrkçılık ve Turancılık davaları", dönemin başbakanı Şükrü Saracoğlu ile Sabahattin Ali'nin Türkçü Nihal Atsız'a açtığı davalardır. Bu davalar sürecinde Milliyetçi-Türkçü gençler Ankara'da yürümüş ve 165'i tutuklanmıştır ki, onların arasında üsteğmen Alparslan Türkeş de vardır.

O davada yargılanlar arasında Atsız ve Türkeş'in yanı sıra Hasan Ferit Cansever, Fethi Tevetoğlu, Nurullah Barıman, Zeki Özgür Sofuoğlu, Fazıl Hisarcıklı, Hüseyin Namık Orkun, Nejdet Sançar, Saim Bayrak, İsmet Rasin Tümtürk, Cihat Savaş Fer, Muzaffer Eriş, Fehiman Altan, Yusuf Kadıgil, Cabbar Şenel, Zeki Velidi Togan, Orhan Şaik Gökçay, Hikmet Tanyu, Reha Oğuz Türkkan, Hamza Sadi Özbek, Cemal Oğuz Öcal, Said Bilgiç gibi isimler de bulunuyordu.

Bozkurtlar Diriliyor

Atatürk sonrası Türk milliyetçiliğinin iki önemli ismi olan Nihal Atsız ve Alparslan Türkeş'in yollarının kesiştiği bu yargılama yeni bir sürece öncülük etti.

Nihal Atsız, Turancı-Türkçülüğün ideologlarından biri ve mücadele adamıydı ki hapse girip bedel ödemiştir. Sadece komünizmle mücadelesi değil, İslamcılığa muhalefeti biliniyor. Nihal Atsız belki bir Ziya Gökalp gibi toplum yani sosyal bilimci değildir ama duygu ve eylem adamı özelliğiyle Türkçülük davasına önemli katkıları olmuştur.

Atsız'ın *Bozkurtların Ölümü* ve *Bozkurtlar Diriliyor* isimli romanları bilhassa genç kuşaklar üzerinde etkiler uyandırmış ve milli bir neslin tezahürüne katkı sağlamıştır.

Ümmetçilere göre Nihal Atsız Müslüman değil, şamanistti.

Ancak şamanizm din değildir, zira ne peygamberi ne de değişmeyen kuralları vardır. Şamanizm sadece bir kabilenin yaşam biçimidir. İlaveten, Atsız dincilere karşı olmasına rağmen Allah'a inanırdı.

Nihal Atsız Türkçülüğü'nün 1960 sonrası siyasi sonuçları oldu.

Atsız'ın Demokrat Parti, Cumhuriyet Halk Partisi ve Millet Partisi'nde sevenleri vardı. Öte yandan kuşkusuz ona fikren en yakın olan, sonradan adı MHP olarak değişen Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi'ydi.

Ne var ki Atsız'ın CKMP'yle ilişkisi ya da bağı, ideolojik anlamda 1969'da yapılan Adana kongresinde sona erdi.

"MHP'de Allah, Tanrı'yı kovdu!"

Türkçü-ülküücü hareketteki ilk ayrışma olan 8 Şubat 1969 Adana kongresinde Alparslan Türkeş, Türkçülüğü İslam'la harmanlama projesini yürürlüğe koymuştu.

"Tanrı Dağı" ifadesinin yanına "Hira Dağı" ilave edilerek, "Kanımız Aksa'da Zafer İslam'ın" sloganına zemin hazırlandı.

Türk-İslam ülküsü olarak revize edilen yeni Türk milliyetçiliği hareketinin inanç kulvarına girmesinde, Sovyetlere karşı "yeşil kuşak" ya da hat inşa etmek isteyen NATO'nun katkısı olmuştu.

İşte bu yeni süreçle beraber MHP'de Türkçü-İslamcı kavgası uç verdi ve Nihal Atsız, Alparslan Türkeş'e açıktan tavır aldı.

Adana kongresinin hemen ertesi günü Nihal Atsız, gazetecilere şu açıklamayı yaptı:

"MHP'de Allah, Tanrı'yı kovdu!"

Adana kongresinde "bozkurt" yerine "üç hilal" benimsendi... Keza "bozkurtlar", "ülküçüler"e dönüştürüldü!

“Türkçü” yerine “milliyetçi” sıfatına geçildi.

“Türkçüler Derneği” lağvedildi; “Milliyetçiler Derneği” kuruldu.

Sadece “başbuğ” a dokunulmadı.

Şamanistler Derneği

Bu arada Alparslan Türkeş Kâbe’ye gidip hacı oldu.

Bu şekilde MHP artık kendine yeni bir yol çizmişti ve bunun adı “Türk-İslam ülküsü”ydü.

MHP’nin bu yeni kulvara girmesinde dönemin MİT Müsteşarı Fuat Doğu, dönemin CIA Ön Asya ve Ortadoğu Bölge Direktörü Ruzi Nazar ve MİT mensubu Enver Altaylı gibi isimlerin etkisi söz konusuydu.

Adana kongresindeki ayrışma sonrasında Niyazi Adıgüzel ve Nihat Çetinkaya gibi Türkçü isimler İstanbul’da Şamanistler Derneği’ni kurdu.

Bunun üzerine pek çok Türkçü, Türkeş tarafından hain ilan edilip ülkücü camiadan kovuldu ki bugün MHP Genel Başkan Yardımcısı olan Celal Adan onlardan biriydi.

Nihal Atsız bu yeni süreçte Türkeş’in bunadığını söyleyip aleyhinde konuşmaya ve yazmaya başladı.

Peşi sıra Türkçü Ali Balseven yine ülkücü olan Mustafa Barsan tarafından Ankara’da öldürüldü ve kavga kızıştı.

Nihal Atsız o süreçte “Ali Balseven’i Türkeş öldürttü,” gibi suçlamalarda bulundu.

Bütün bu gelişmeler Türkeş ile Nihal Atsız’ın ilişkisini kopardı. Öyle ki Türkeş 11 Aralık 1975’te vefa eden Nihal Atsız’ın cenazesine katılmadı.

Türkeş: “Açıklayamayacağım şeyler var”

Ve Yeşil Kuşak ile ülkücüler...

Milliyetçi gençliğin 1970 sonrasında Türkçülükten ziyade İslam’la harmanlanmaya çalışılmasında hem iç, hem dış dinamiklerin etkisi oldu.

Dış etki bağlamında NATO ve dolayısıyla ABD’nin SSCB’yi çevrelemek için uygulamaya koyduğu Yeşil Kuşak Projesi ülkücü hareketin fikri zemininin oluşmasına katkı yaptı.

Nitekim 1968 Kuşağı ülkücü gençlik önderlerinden Türkçü Nihat Çetinkaya’nın Türkeş’e sorduğu “İslam’la harmanlanmış yeni fikri istikamet” sorusuna Türkeş şu karşılığı vermişti:

“Mecburduk... Size açıklayamayacağım, anlatamayacağım şeyler var. Dış dengeler için bu yeni istikamet zorunluluktu.”

Bu beyanlar aslında açık bir itiraftı ve MİT artı CIA’yla ilişkiler ima ediliyordu.

Türkçülüğün İslam’la harmanlanmasına sebep olan bir başka gelişme Prof. Necmettin Erbakan önderliğinde başlayan İslamcılık hareketiydi.

Türkeş, İslam’ın ve inancın, Türklüğü ya da millet aidiyetini yeneceğini düşünerek önlem aldı, çünkü Allah’la hiçbir fikrin yarışamayacağını biliyordu.

Ayrıca Türkeş inançlıydı ve bu harmanlamayı zararlı bulmadı.

Türkeş sahnede

Türkeş, 1944’te üsteğmen rütbesindeyken Nihal Atsız’la birlikte “İrkçilik-Turancılık” davasından yargılandı ve 9 ay 10 gün Tophane Askeri Hapishanesi’nde kaldı. 1945 yılın-

da Askeri Yargıtay kararıyla tahliye edildi ve 1947’de beraat etti. 1955’te Harp Akademisi’ni bitirdi. Daha sonra ABD’ye gönderildi. Amerikan Harp Akademisi’ni ve piyade okulu-nu bitirdi. 1955-1957 yılları arasında Washington’da NATO Daimi Komitesi’nde görev yaptı.

27 Mayıs 1960’tan kısa süre önce Elazığ’daki birliğinden Ankara’ya atandı ve Albay Talat Aydemir’in önerisiyle Milli Birlik Komitesi’ne alındı. Darbeyi planlayıp yürütecek olan 37 kişilik MBK içinde yer aldı. Adı, darbe bildirisini 27 Mayıs 1960 günü radyodan okuduktan sonra sıkça duyulmaya başlandı. 27 Mayıs sonrası Başbakanlık müsteşarlığı yaptı. Akabinde görüş ayrılıkları nedeniyle Orgeneral Cemal Gürsel MBK’yi feshetti ve aralarında Alparslan Türkeş’in de içinde bulunduğu 14’ler Cemal Madanoğlu’nun inisiyatifiyle emekli edilip sürgüne gönderildi.

Siyasete girişi

Türkeş, sürgünden 25 ay kadar sonra yurda döndü. 1963’te darbe hazırlığı yapan Talat Aydemir-Fethi Gürcan ikilisiyle temas kurdu. Ancak Talat Aydemir’le anlaşamadı. Bunun üzerine darbeyi hükümete haber verdi. Kendisi de darbe girişimi nedeniyle yargılandı, ancak darbeyi hükümete duyurduğu için beraat etti.

1965’te Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi’nin başkanı oldu ki ilk hedefi Adalet Partisi’nin genel başkanlığıydı... 1966 yılında cumhurbaşkanlığına aday oldu ve Cevdet Sunay karşısında 11 oy alarak seçimi kaybetti. 1969 ve 1973 yıllarında Adana milletvekili olarak parlamentoya seçildi. 1974’te ilk eşi Muzaffer Türkeş’i kaybetti. Bundan iki yıl sonra 1976’da Seval Türkeş’le evlendi.

Türkeş'in ailesi

1975'ten sonra Milliyetçi Cephe adı verilen koalisyon hükümetlerinde başbakan yardımcısıydı. 12 Eylül darbesinden sonra 9 Nisan 1985'e kadar dört buçuk yıl tutuklu kaldığı MHP davasından beraat etti.

1987'de siyaset yasağının kalkmasıyla birlikte Milliyetçi Çalışma Partisi'ne girdi ve aynı yıl kongrede genel başkanlığa seçildi. 1991 yılında Refah Partisi-Islahatçı Demokrasi Partisi ittifakıyla Yozgat milletvekili olarak yeniden parlamento'ya girdi. 1995 genel seçimlerinde parlamento dışında kaldı.

İlk evliliği, 1940 yılında Muzaffer Hanım'laydı. Muzaffer Türkeş 1974 yılında vefat etti. Çocukları: Ayzit, Umay, Selcen, Sevenbigе, Tuğrul.

Türkeş'in ikinci evliliği, 1976 yılında Seval Hanım'laydı.

Çocukları: Ayyüce, Ahmet Kutalmış.

Alparslan Türkeş, 4 Nisan 1997'de geçirdiği kalp krizi sonucu Ankara'da yaşama veda etti. Kabri, Ankara Beştepe'de...

Kitapları: *Milli Doktrin 9 Işık, Ülkücülük, 12 Eylül Adaleti, 1944 Milliyetçilik Olayı, Modern Türkiye , 27 Mayıs ve Gerçekler, Bunalımdan Çıkış Yolu, Dış Meselemiz, Kahramanlık Ruhu, Temel Görüşler, Sistemler ve Öğretiler, Türkiye'nin Meseleleri, Yeni Ufuklara Doğru, Gönül Seferberliği.*

Türkeş kimin adamı?

Özet bir özgeçmişten sonra gelelim Alparslan Türkeş'le ilgili değerlendirmelere...

Hayır, Alparslan Türkeş derin devletin adamı değildir, çünkü öyle olsaydı 1944'teki Irkçılık-Turancılık davasıyla 12 Eylül darbesinde tutuklanmaz, tabutluklarda işkence görmez ve yıllarca hapis yatmazdı.

Milliyetçi ve idealist bir kişiliğe sahiptir ki asker üniforması giyerken bile Türkçülüğün o dönem sembol ismi olan Nihal Atsız'la mektuplaşmıştır.

Ancak Alparslan Türkeş aynı zamanda çok hırslı bir insan ki, bu özelliği siyasi serüveniyle ispatlı... 27 Mayıs İhtilali'nden sonra Talat Aydemir'le yeni darbe teşebbüslerini araştırması ve Adalet Partisi'nin başına geçme hedefi ile sonrasındaki CMKP ve MHP serüveni ortada.

Türkeş'in Özbek asıllı ünlü CIA ajanı Ruzi Nazar'la tanışması ABD'de gerçekleşti ve onları tanıştıran isim, o dönem basın müşavirliği görevi sebebiyle ABD'de bulunan Kılıç Ali'nin oğlu Altemur Kılıç'tır...

Ruzi Nazar, Pantürkist bir istihbaratçı ve Rusya'ya karşı Hitler saflarında çarpışmış bir isim.

Ruzi Nazar'la arkadaşlık

Bazı çevreler Türkeş'in Ruzi Nazar'la kurduğu bu ilişkiyi CIA adına çalışmak şeklinde açıklıyor.

Bu konuyu müteaddit defalar konuştuğum Atatürk'ün yoldaşı Kılıç Ali'nin oğlu Altemur Kılıç Ağabey bana şunları söyledi:

"Onları tanıştıran bendim... Beraberliğimiz gurbet arkadaşlığı sınırındaydı... Hepimiz Türkçüyduk ve iyi anlaşıyorduk... Ben Ruzi Bey ile merhum Türkeş arasındaki ilişkide arkadaşlığın ötesi bir durumdan hiç şüphelenmedim."

Peşi sıra Türkeş'in ABD dönüşü sonrasında ihtilal, sürgün ve dönüşte siyaset.

Alparslan Türkeş'le ilgili birinci hükmümüz ihtilalcı ve pragmatik olmasıdır... İyi bir Türkçü ve milliyetçiydi ama metodu komitacılıktı.

Siyasete girme nedeni, gerek 27 Mayıs, gerek Talat Aydemir hadiselerinde deşifre olması ve başka mecrası kalmamasındandır.

Ancak zemin ve iklim bulduğu an darbecilik tutkusundan hiç vazgeçmedi.

Orgeneral Namık Kemal Ersun'un 1977'deki malum darbe teşebbüsünün içinde Türkeş'in de var olduğunu, sonraları devletin tepesinde olan isimlerden dinledim.

"Beni masonluğa alın!"

Türkeş'in önceliğinin iktidara erişmek olduğuna, yani pragmatistliğine dair bir başka örnek:

Hürriyet gazetesinin eski patronu Erol Simavi, 27 Mayıs günlerinde başbakanlık müsteşarı olan Albay Türkeş'le buluştuklarında aralarında şöyle bir diyalogun geçtiğini gazeteci Emin Çölaşan'la yaptığı röportajda anlattı:

Türkeş: "Erol Bey siz mason musunuz?"

Simavi: "Evet masonum."

Türkeş: "Ben bu Masonluğu emin olun bilmiyorum. Bana anlatır mısınız?"

Simavi: "Masonluk dünya barışını savunmak için evrensel dayanışmadır. İnsanlığın kardeşliğini savunmaktır. Din, dil, ırk ayrımı yapmamaktır."

Türkeş: "Eğer Masonluk buysa beni de kaydedin."

Simavi: "Dur hele Albayım, hemen kayıt o kadar kolay değil.

Keza pragmatist Türkeş'in Yahudiler ve diğer azınlıkların önder isimleriyle iyi ilişkileri vardı.

Musevi cemaatinin yanı sıra Bağımsız Türk Ortodoks Patriği Selçuk Erenerol ve kızı Sevgi Erenerol, Türkeş'e çok yakın isimlerdi ve Sevgi Hanım'ın MHP binasında basın toplantıları yapabileceği kadar samimi bir bağ söz konusuydu.

Erenerol'a sahiplenme

Yunanistan'ın güdümünde olan Bartholomeos'un Fener Patrikhanesi'ne karşı bağımsız bir Patrikhane kuran Papa Eftim, Atatürk'e çok yakın olan sıkı bir Türk milliyetçisi ve Yunan düşmanıydı.

İşte Türkeş, Atatürk'ten gelen bu mirası Türkiye'nin çıkarları adına sahiplenmiş ve Erenerolleri kucaklamıştı.

Ne var ki bu yiğit Erenerol ailesi CIA'nın talebi üzerine F tipi şerefsiz çete tarafından hedef alındı ve büyük Türk milliyetçisi Sevgi Erenerol son Ergenekon dalgasında hapse atılarak yıllarca Silivri'de tutuldu.

"Ezan Türkçe okunmalı!"

Aynı Türkeş'in, Ermenistan'la ilişki kurulsun diye Paris'te temaslar yaptığı da biliniyor.

Türkeş pragmatizmine bir başka örnek:

Tarih: 17 Temmuz 1960.

Cumhuriyet gazetesinin o dönemde ünlü yazarı Cevat Fehmi Başkut, Alparslan Türkeş'le röportaj yapar.

Türkeş bu röportajda aynen şöyle der:

"Türk camilerinde Türkçe ezan okunur, Arapça değil."

Bu ifadelerin sahibi olan Türkeş, 1995 yılında "Ezan Türkçe okunmalı," dediği için partisinin milletvekili adayı olan dönemin ünlü DGM savcısı Nusret Demiral'ı adaylıktan hemen ihraç etmişti...

Komando kampları

Bütün bunların okuması, Türkeş'in koşullara göre hareket ettiğidir.

Türkeş'e CIA elemanı demek, peşin hükümden öte bir anlam taşımaz.

Ancak Türkes'in SSCB'ye karşı geliştirilen Yeşil Kuşak Projesi bağlamında NATO tarafından kullanıldığı da bir gerçektir.

Tekrar yakın tarihe dönelim ve ünlü "komando kamp-ları" konusunu sorgulayalım ki bu sorgulama bizi sadece Kontrgerilla ve MİT'e değil, aynı zamanda NATO, Pentagon ve Gladyo'ya götürecektir.

1960'lı yılların sonunda açılan komando kampları ma-sum değil, emperyal bir projeydi.

Yaz aylarında açılan ve üç ay devam eden, güya eğitim-kültür-spor amaçlı bu kampların birincisine 4500 ülkücü genç katıldı.

Öğretmenler subay!

Ankara'da açılan komando kampına Dünder Taşer, Ati-la Özer ile Sadi Somuncuoğlu, İzmir'de açılan komando kampına ise Rifat Baykal başkanlık yaptı... Bunlara ilaveten Ayvalık'ta, İstanbul'da, Adana'da, Trabzon'da, Karabük'te, Beyşehir'de, Mersin'de, Denizli ve Kırıkkale'de olmak üze-re toplam 34 yerde daha kamp açıldı. Mayıs ayı sonrası organize edilen bu kamplara katılımcı sayısı bir ara 7000'e yaklaştı.

Bu kamplar gizli değildi ve basında haberleri yer alıyordu.

Kamplardaki ilginçlik, ders veren öğretmenlerin subay kökenli olmalarıydı.

Bu öğretmenler sadece judo ve yakın dövüş öğretmiyor, aynı zamanda komünizme karşı bir beyin yıkama faaliyeti yapıyor ve 9 *Işık*'ı ezberletiyordu.

9 Işıık doktrini

Türkeş'in yazdığı ileri sürülen ama gerçekte akademisyenlerden kurulu bir heyet tarafından hazırlanan 9 Işıık, CHP'nin 6 Ok'u misali MHP'nin manifestosuydu ve esas itibariyle 6 Ok'tan çok farkı değildi.

1969'da MHP'nin programına giren 9 Işıık doktrinde şu umdeler mevcuttu:

- 1) Milliyetçilik
- 2) Ülkücülük
- 3) Ahlakçılık
- 4) İlimcilik
- 5) Toplumculuk
- 6) Köycülük
- 7) Hürriyetçilik ve Şahsiyetçilik
- 8) Gelişmecilik ve Halkçılık
- 9) Endüstricilik ve Teknikçilik.

Finansman ve Kontrgerilla

Askeri disiplin içinde faaliyet yapan komando kamplarında günlük nizamnameler bulunur ve bazılarında toplu olarak beş vakit namaz kılınırdı.

Ağır eğitimlerden gece tatbikatlarına kadar bu kamplar adeta özel bir orduyu inşa faaliyetiydi ki yukarıda belirttik, eğitimi veren TSK'nın Özel Harp (Kontrgerilla) mensubu subaylardı.

Sabahın altısından gecenin onuna kadar teorik ve pratik bilgilerle adeta gönüllü bir ordu kuruluyordu.

Timler halinde tasnif edilen katılımcı gençlere silahlı eğitim verildiği o dönemin basınına geniş malzeme oldu.

Peki bütün bu faaliyetlerin, yani komando kamplarının finansmanı nasıl mı karşılanıyordu?

Öyle ya 7000 genç günde sadece bir ekmek yese, toplamda 7000 ekmek demektir.

Bu kampların komutanlarına ve MHP'nin lider kadrosuna sorsanız, yeme içme ihtiyacı mahalle bakkallarının yardımlarıyla karşılanıyordu.

Doğu Almanya'dan yayın yapan komünist Bizim Radyo ise finansman kaynağı olarak NATO'yu işaret ederken, bu kamplarda Hitler'in SS'leri misali militanlar yetiştirildiğini iddia ediyordu.

Komünizme karşı gençlik

MHP'nin iki numarası Dünder Taşer, komando kampları sorularına şu karşılığı veriyordu:

“Türkiye'deki sol azıtlmanın karşısına bu gençlerle çıkacağız.”

Keza *Hürriyet* gazetesinden Cüneyt Arcayürek'e açıklama yapan Alparslan Türkeş kamplarla alakalı olarak şunları söylüyordu:

Komandoları destekliyorum çünkü onları biz kurduk ve eğittik. Bu kamplarda partimizin gençlik kolları sportif ve kültürel faaliyet yapıyor. Kendilerine judo ve karate öğretiliyor... Komünistler memleketi sahipsiz sanıp sokak hâkimiyeti kurmak istiyorlar. Buna izin vermeyeceğiz. Komünistlerin anladığı dilden konuşacak gençlik yetiştiriyoruz. Gençlerimiz memleket vazifeleri için hazırlık yapıyor...

Hürriyet gazetesinin arşivinde mevcut olan bu beyanlar aslında her şeyi özetliyor.

Nitekim bu kampların hemen sonrasında komandolar

üniversitelerde kendini göstermeye, yani eylem yapmaya başladı.

Ankara Yüksek Öğretmen Okulu, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Ankara Hukuk Fakültesi, İstanbul Orman Fakültesi ve İstanbul Hukuk Fakültesi ülkücüler tarafından ardı ardına işgal edildi.

Milis kuvveti

Bu eylemler sonrasında basında, "Komandolar Şehre İndi", "Hitler'in SS'leri-Mussolini'nin Kara Gömleklileri Sahnede" şeklinde başlıklar atıldı.

Evet, saf ve tertemiz Anadolu çocukları olan milliyetçi-ülkücü gençlerin nasıl ve niçin biçimlendirildiği ortaya çıktı.

Fotoğraf netti... Komünizme karşı milis bir kuvvet yaratılmak isteniyordu.

Bu proje için milliyetçilik ideolojisi ile İslam inancı araçtı.

Bu şekilde adeta laboratuvarda devşirilen bir gençlik, terör yapan sol örgütlerin karşısına çıkarılıyordu ki bunun sonucunda 1970'lerde binlerce genç toprağa düştü.

NATO ve Kontrgerilla

Komando kamplarını MİT ile Kontrgerilla organize ediyordu ama perde gerisindeki patron NATO'ydu... Komünizmle Mücadele Dernekleri ile atılan adıma yeni ve önemli bir halka eklendi.

MHP ya da ülkücü hareketteki fikri makas değişikliğinde, yani Türkçülükten Türk-İslam sentezine geçişte ayrıca dinsiz komünizmle mücadelenin büyük payı var... NATO ve Türkiye'deki Gladyosu, Türkçülerin devrimcilerle birleşebileceği ihtimalini dikkate alarak MHP'nin ideolojisine İslam'ı monte etti ve bu şekilde dinsiz komünizme karşı barikat inşa

etti. Alparslan Türkeş'in Nihat Çetinkaya'ya yukarıda aktardığımız cevabı bunu teyit ediyor.

Doğu-Ruzi-Bayrak ve Altaylı

MİT Müsteşarı Fuat Doğu, CIA şefi Ruzi Nazar, esrarengiz faşist Murat Bayrak ve MİT mensubu Enver Altaylı adeta bir zincirin halkalarıydı.

Fuat Doğu, Türkeş gibi 1950'lerde seçilip ABD'ye gönderilen Türk Milli İstihbaratı'nın yıldız ismidir.

1962-64 ve 1966-71 yılları arasında Türk istihbaratının başında bulunan Korgeneral Fuat Paşa, Ruzi Nazar ile Alparslan Türkeş'in çok yakınıydı... Dolayısıyla MHP'nin Türk-İslam fikri kulvarına girmesinden komando kamplarına kadar her olayda vardır.

Ruzi Nazar ise SSCB karşıtı Özbek asıllı ve Turancı üst düzey bir CIA görevlisi...

Alparslan Türkeş'le tanışıklığı 1950'li yıllara, ABD'ye dayanıyor. Türkiye'de 1959-71 arası görev yaptı... Türkeş'e çok çok yakın ve onun ABD'yle ilişkilerinde köprü bir isim.

Hergün gazetesini MİT yönetti

Keza Özbek asıllı Enver Altaylı, yine Ruzi Nazar ve Türkeş'in tavsiyesiyle MİT'e giren, hukuk mezunu olan ve Talat Aydemir'in darbe teşebbüsünde ordudan atılan bir üsteğmen... 12 Eylül öncesinde yayımlanan ülkücü gazete *Hergün*'ün başyazarı ve genel yayın yönetmeni ki, bunun anlamı bu gazetenin MİT tarafından yönetildiğidir.

Murat Bayrak ise 1940'lı yılların başında Yugoslavya'da bir ilçenin belediye başkanırken Almanlar bu ülkeye saldırınca Hitler'in SS'leriyle işbirliği yapan bir isim.

Almanya yenilince gizlice Türkiye'ye kaçan Murat Bay-

rak, Sefaköy’de Sancak Tül fabrikasını kurmuş ve pek çok ticari faaliyet yapmış.

Ruzi, Türkeş’in hayatını kurtardı

Fabrikasında çalışan sol işçilere karşı ülkücüleri kullanan Murat Bayrak’ın, Ayvalık’taki geniş arazisinde ülkücülere ilk komando kamplarından birini açan isim olduğu biliniyor.

Dahası, komando kampları organizasyonunun para bağlamındaki önemli destekçilerinden biri de Murat Bayrak’tı.

İşte Alparslan Türkeş bu dörtlünün en yakın dostuydu ki Ruzi’nin 1960 ihtilalinde Türkeş’in hayatını kurtardığı bir başka iddiadır... Ruzi Nazar’ın 14’ler olayında devreye girip Cemal Madanoğlu’nu engellediği ve idam yerine sürgüne ikna ettiği yazılıp çizildi...

Tarihin Türkeş hükmü nasıl olacak?

1970 ve 80’lerin aksine 1990’larda Türkeş açıktan Atatürkçü’ydü ve ağzından birkaç kez, “Atatürk bu ülkeye iyi anlatılamadı ve onu savunmak Kenan Evren gibilere kaldı,” ifadesinin çıktığına tanığım.

12 Eylül 1980 darbesinde idamla yargılanmasına, uzun yıllar hapiste kalmasına ve yaşının ilerlemesine rağmen hiçbir zaman siyasetten çekilmeyi düşünmedi.

Parayla ilişkisi iyiydi, yani parayı severdi.

Bankalarda kamuoyuna açıklanan ve açıklanmayan pek çok hesabı vardı ki bunlar aslında şahsının değil, MHP’nin parasıydı ve vefatı sonrasında çocukları tarafından MHP’ye iade edilip edilmediğini bilmiyorum.

Gelelim hükme...

Tanıdığım Türkeş katıksız bir dava adamı mıydı?

Dürüst olmam gerekirse gözü kapalı olarak yüzde 100 öyleydi diyemem!

Büyük bir vatanseverdi, inancı-ideali-ahlakı ve fikirleri vardı ama uğruna gözünü kırpmadan canını verecek bir davası var mıydı kuşkuluyum.

Ümmetçi değil, Atatürkçü'ydü

Fikri Türkiye'deki pek çok politikacı gibi konjonktüre göre değişti ve şekillendi.

Süleyman Demirel'i göz önüne getirin; 1960'lı yılların sonunda Nurlu ufukların mücahidi, 12 Eylül 1980 darbesi sonrasında büyük demokrat ve 1990'ların ikinci yarısında, yani 28 Şubat sürecinde laikliğin sembolü ve TSK'nın yoldaşı oldu... Bunun gibi Alparslan Türkeş de şartlara ve zamana göre farklı duruşlar sergiledi.

Türkeş bir dönem komitacı ve ihtilalci, bir dönem Türkçe ezancı, bir dönem Türkçü ve Turancı, bir dönem Türk-İslam sentezcisi, bir dönem darbe karşıtı demokrat ve bir dönem çoğulcu-Atatürkçü'ydü.

Mistik tarafı yoktu

Sahici olan hangisi miydi?

Hepsi ya da hiçbirisi...

Dedik ya iklime ve şartlara göre şekillendi.

Sabit ya da mürit fikirli değildi. Koşullara göre değişti.

MHP'yi dükkânı gibi görürdü.

Derinliği yani entelektüel tarafı sınırlıydı.

Mistik tarafı hiç yoktu, yani derviş değildi.

Asker ve komitacılık tarafı ağır bastı...

Sahtekâr ve riyakâr olmadı.

Olduğu gibi görünür, görüldüğü gibi olurdu...

Hesaplar kendisi içindi

Kürt kökenli yurttaşlarımızı gerçekten vücudumuzun bir uzvu gibi görür ve emperyalizmin onları kullandığını düşünürdü.

Türkeş Kürtlere öyle baktığı içindir ki ülkücü hareketin içinde Mehmet Acar, Samet Karakuş, Raif Çiçek, Faik İçmeli, Mehmet Ayaz ve Kâzım Ayaydın gibi itibarı zirvede olan çok sayıda Kürt kökenli gençlik önderi yer alıyordu.

Ülkesine bağlıydı ve onun adına endişelenirdi.

Yerine birini hazırlamayı düşünmedi.

Milliyetçilik ideolojisini metotlaştıramadı.

Milliyetçi bir burjuva ve aydın sınıfını yaratamadı.

Halklıktan önce devletçiydi.

Fikir olarak Türkçü ve laik tarafı ağır basar, İslami görün-tüyü siyaseten verirdi.

Vedat Dalokay'ın sözleri

Demirel'i severdi, Ecevit'i son döneminde olgunlaşmış görürdü, Erbakan'a karşı hep ihtiyatlıydı.

Solun bazı çevrelerinin iddia ettiği gibi siyasi cinayetlerin bizzat teşvikçisi olduğu kanatında değilim.

1987'de Vedat Dalokay'la yaptığım röportajda bu konuyu gündeme getirmiş ve Dalokay'dan şu karşılığı almıştım:

"MHP'li Gün Sazak Bey benim yakın arkadaşımdı. Bir gün bana geldi ve Türkeş Bey'in mesajını Ecevit'e iletmemi rica etti... Mesaj anarşiyi bitirmek ve sağ-sol gerilimini düşürmek için şartsız olarak MHP'nin CHP'yle koalisyon yapmaya hazır olduğuydu. Mesajı hemen Sayın Ecevit'e ilettim ancak Bülent Bey tereddüt etmeksizin hayır dedi."

Ecevit: “CHP bölünürdü”

1990’larda aynı konuyu Bülent Ecevit’e açarak MHP’nin 1977’deki koalisyon teklifine niye hayır dediğini sordum.

Ecevit şu karşılığı verdi:

“Evet öyle bir mesaj geldi. Getiren merhum Dalokay’dı. Hem reddettim zira kabul etseydim CHP gençlik örgütü bana kazan kaldırır ve CHP bölünürdü. Onu göze alamadım...”

1990’lardaki Türkeş adeta dersini almıştı.

MHP kurultayını Nâzım Hikmet’in dizeleriyle açması bunun ispatıydı.

Cemaatler ülkücü camiada

F tipi çete misali pek çok dinci cemaat ya da örgüt ülkücülerini, devşirmek için hedef kitle olarak gördü.

Muhsin Yazıcıoğlu cemaatlerin kafasını karıştırdığı bir ülkücü önderdi ve 1993’te cemaatler ile Özal’ın kışkırtması sonucu Türkeş’le yollarını ayırdı.

Yazıcıoğlu’nun partisi BBP’nin gençlik örgütü olan Alperen Ocakları ise Türkçülükten ziyade İslam’ı çağrıştıran bir yapıdır.

Yazıcıoğlu, İslamcı damar

Evet, Muhsin Yazıcıoğlu ülkücü hareketin içindeki İslamcı damardı ve bu özelliği 12 Eylül öncesinde mevcuttu.

1980 darbesi öncesinde milliyetçi camiada iki dergi yayımdaydı.

Birinin adı *Hasret*, diğeri *Genç Arkadaş*’tı.

Hasret, İslamcılığı ağır basan yayımdı ve başında Muhsin Yazıcıoğlu vardı.

Milliyetçiliği ağır basan *Genç Arkadaş*’ı ise Lütfü Şehsuvaroğlu çıkarıyordu.

Bu dergilerin akabinde *Nizam-ı Âlem* dergisi çıkarıldı ki, onun tirajı bir ara 100.000'i geçti.

Nizam-ı Âlem, *Hasret* dergisinin çok ötesinde marjinal İslamcı'ydı.

Türk milliyetçiliği bu dergide örtülü olarak sorgulanıyordu.

İslamcı sloganlar bu dergi sayesinde ülkücülere maloldu.

"Kanımız Aksa'da Zafer İslam'ın" sloganı *Nizam-ı Âlem* dergisinin hediyesiydi.

Aynı şekilde "Ülkücü gençler ölecek, İslam'ın güneşi sönmeyecek" sloganı yine *Hasret* ve *Nizam-ı Âlem* dergilerinin imalatıydı.

***Nizam-ı Âlem* dergisi**

Özellikle *Nizam-ı Âlem* dergisinin palazlanması ülkücü camiaıyı karıştırdı.

Pek çok dini cemaatin önderi bu dergide yazı yazıyordu.

Mesela, Adıyamanlılar Grubu'nun şeyhi Erol burada yazardı.

Keza, İskender Paşa Cemaati'nin önderi Profesör Esad Coşan'ın yazıları yayımlanıyordu.

Aynı şekilde Fethullah ile Erenköy Cemaati mensupları da bu dergiye yazılar gönderiyordu.

Risale-i Nurcu grupların yazarları Said-i Nursi'den pasajlara yer veriyordu.

Dinci cemaatların yanı sıra diğer radikal İslamcı gruplar da zaman zaman dergide yer bulabiliyordu.

Böyle olunca da *Nizam-ı Âlem* dergisi abartısız siyasal İslam'ın sesi oldu.

Bu dergi sayesinde cemaatler, MHP ve ülkücü camiadan mürit devşirmeye başladı.

İlaveten ölkücü gençlerin yaşam tarzları bile farklılaştı.

İstanbul'da değil ama Ankara ve Anadolu'da ölkücülerin tarihinde ilk defa sabah namazı sonrası camilerde toplantılar yapılmaya başlandı.

Mesela imamı ölkücü olan Ankara'daki Maltepe Camii bu toplantılara o dönem uzun süre mekân oldu.

Türkeş: "Bizim İslam diye bir davamız yok"

Ölkücüler içinde infiale sebep olan *Nizam-ı Âlem* dergisinin yayın çizgisi, Türkçü-İslamcı ayrışmasını tetikleyen önemli bir kırılmaydı, lakin siyasi cinayetlerin her gün on küsur ölkücü ve devrimciyi toprağa düşürdüğü o günlerde bu fikri ayrılık somut bölünmeye gidecek zemini bulamadı.

Eğer solla sokak mücadelesi verilme ölkücüler 1980 öncesinde bölünecekti...

12 Eylül darbesi sonrası zindan yılları, tahliyeler ve 1987'de siyasi yasakların kalkmasıyla MÇP kuruldu ve ardından camia içinde İslamcı-milliyetçi kavgası uç verdi.

Alparslan Türkeş eksen kayması olarak gördüğü dinci savruluşa şu tepkiyi verdi:

"Bizim İslam diye bir davamız yoktur... Evet Müslümanız, İslam'ın içindeyiz ama davamız dine dayalı bir iktidar kurmak değildir."

Yazıcıoğlu: "Bizim İslam diye bir davamız var"

Muhsin Yazıcıoğlu, Türkeş'in bu çıkışına şu karşılığı verdi:

"Hayır, bizim İslam diye bir davamız vardır... Kim bizim İslam diye bir davamız yoktur diyorsa o bizi temsil edemez."

Bu şekilde Türkeş ile Yazıcıoğlu arasında köprüler atılmaya başlandı ki ileride bunun üzerinde duracağız.

Nizam'ı Âlem dergisi bağlamında bir anekdot:

Derginin dinci yayınlarından rahatsız olan Alparslan Türkeş, dergiyi hazırlayan ekibin tamamını partiye çağırıp, onların ülkücü olup olmadığını anlamak adına tek tek odaya alıp şu soruyu sorar:

Türkeş'in 9 Işık sorgusu

"9 Işık'ı say bakalım."

Birinci isim "bilmiyorum" der ve başını eğer...

Türkeş, onu yanında bekletip, ikinciye odaya aldırır ve aynı soruyu sorar.

Aldığı karşılık Türkeş'i sadece gülümsetmez, aynı zamanda kızdırır, zira şunları duymaktadır:

"Kırmızı ışık, yeşil ışık, sarı ışık... Ay ışığı, güneş ışığı!"

Türkeş sözünü keser:

"Yeter sus!.."

Sıra gelir 100.000 tirajlı sözde ülkücü dergiyi çıkaran üçüncü isme... Lakin o da kem küm eder...

Dördüncü dergici huzura alınır ve bilgiç bir edayla başlar 9 Işık'ı saymaya:

"Hürriyet, Cumhuriyet, Vatan, Millet, Devlet, Bayrak!"

Türkeş müdahale eder:

"Sallama ulan!.."

Sonra alayına dönüp şunu söyler:

"Siz daha 9 Işık'ı bilmiyorsunuz ama ülkücüler için dergi hazırlıyorsunuz öyle mi? Söyleyin siz kimin adamısınız? Sizi o dergiye kim yerleştirdi?"

Ayaktakilerin ikisi, "Efendim ülkücüyüz," der ama Türkeş, "Çıkın dışarı, o dergi bir daha çıkmayacak," diyerek noktayı koyar.

Türkeş: “Bu dergi bizi bölmek için”

O anlara Türkeş’le tanık olan Galip Erdem, “Efendim gördünüz her şey ortada!” der.

Ve ertesi sabah MHP Genel İdare Kurulu toplanır.

Tek gündem *Nizam-ı Âlem* dergisinin kapatılmasıdır.

Türkeş toplantıyı açar:

“Arkadaşlar hepimiz Müslümanız... Biliyorsunuz ben hacca bile gittim ve elimden geldiği kadar dinimi yaşıyorum ama bu dergi ülkücülerin arasına nifak sokmak, bizi ayrı bir kulvara çekmek için çıkarılıyor ve ardında başka maksatlar var. Kapatılması ülkücü hareket için olmak ya da olmamak gibidir... Oyunuza sunuyorum.”

Ahmet Arvasi ile Mehmet Doğan şu görüştedirler:

“Efendim haklısınız bu dergiyle aramıza sızmak isteyenler var ama onlar bizi değil, biz onları kullanalım. Kapatmayalım dergiyi.”

Türkeş: “Biz sahada komünistlerle vuruşuyoruz. Fikri mücadeleye iklim müsait değil. Biz böyle bir ortamda onları nasıl kullanacağız veya yanımıza çekeceğiz...Tersine onlar dini kullanıp gençlerimizi tek tek elimizden alır... Bu bir projedir ve bizi bölmeye matuftur... Kapatılmasını oylamaya sunuyorum.”

Sonuç: Arvasi ve Doğan dahil herkes kapatılması yönünde oy kullandı.

Milliyetçi-İslamcı ayrılığı

Bazılarınıza MHP’deki bu oylama ilginç gelebilir, lakin faşist diye sunulan Alparslan Türkeş her şeyi istişare edip oylatırdı... Daha önce de vurguladım, ikinci eşi Seval Türkeş’le evlenirken, “İyi mi olur, kötü mü olur?” diye parti kurmaylarının tamamından fikir almıştı.

Türkeş Bey bir yemekte bana bu özel durumu aktarınca şaşırmıştım.

Türkeş şaşkınlığıma şu karşılığı vermişti:

“Siz gençler evlilikte istişareye farklı bakıyorsunuz ama evlilik çok kutsal bir müessese... Yanlış bir evlilik insana hayatı zehir eder. Bu itibarla her işte olduğu gibi evlilikte de yakın çevreyle istişare şarttır. Emin ol ben istişare ettiğim hiçbir konuda sıkıntıya düşmedim...”

MHP’de mazi kökleri yukarıda aktardığım gibi olan milliyetçi-İslamcı ayrışması fiili bağlamda 1990’lı yılların başında vücut buldu.

“Türkeş’in vefatını bekle!”

Mamak Cezaevi çıkışı sonrası uzun bir süre MÇP ile MHP’ye katılmayan Muhsin Yazıcıoğlu, ısrarlara dayanamayıp 1991 seçimlerinde MHP’nin Refah Partisi’yle kurduğu ittifakla Sivas’tan aday oldu ve TBMM’ye girdi.

Girmesiyle her tavrında İslamcı yönünü belli etti.

O süreçte rahmetli Muhsin Yazıcıoğlu’yla birkaç kez yemek yedik.

Türkeş’in laik politik duruş ve tavırlarından rahatsızdı... Ayrı bir hareketin inşasına ihtiyaç olduğunu düşünüyor ve bunun için yurt sathında peş peşe toplantılar yapıyordu.

Ona ısrarla, “Türkeş Bey’e Allah uzun ömür versin ama yaşlı. Onun vefatını bekle ve âlây-ı vâlâyla MHP’nin başına geç. Tersini yaparsan hareketi bölersin. Ayrıca cemaatler seni zehirliyor. Lütfen onlardan uzak dur,” dedim ancak etkili olamadım.

O dönemden gözlemim ve hükmüm, Muhsin Bey’i dinci cemaatlerin gazladığıydı.

MHP’den ayrılıp yeni bir parti kuracak olursa yüzde 25 oy alacağına inandırmışlardı.

Yazıcıoğlu'nun Türkeş'e meydan okuması

1991'in sonunda DYP-SHP koalisyonu kuruldu.

Demirel, koalisyon ortağı olan SHP'nin ittifak yapısı Meclis'e soktuğu PKK sempatizanlarından sıkıntılıydı... Türkeş'le buluşup, "Erdal İnönü vatansever ama partisindeki Kürtçülerden onu korumalıyız... Bize dışarıdan oylarınızla destek olursanız hem hükümeti HEP'lilerin ipoteğinden kurtarırsınız, hem de milliyetçi arkadaşların devlette iyi yerlere gelmesinin önü açılır," dedi.

Türkeş, "Teklifinizi arkadaşlarla istişare edeyim," diyerek parti yönetimi ile milletvekillerini topladı.

Muhsin Yazıcıoğlu, DYP-SHP koalisyonuna dışarıdan destek olmaya peşinen hayır dedi.

Türkeş, "Muhsin Bey oğlum, benim amacım hükümetin PKK'lılara muhtaç olmaması ki, Süleyman Bey bu ricada bulundu... Ayrıca kadrolarımız devlette yer bulacak. Yine binlerce evladımız işsiz, belki onlara iş imkânı bulabiliriz..."

Toplantıdaki herkes Türkeş'e evet derken, Yazıcıoğlu direndi.

Ertesi gün DYP-SHP koalisyonuna verilen gensoru oylaması vardı.

Yazıcıoğlu kuliste, "Ben gensoru lehinde oy kullanacağım," dedi.

Turgut Özal ile Yazıcıoğlu'nun gizli buluşması

Alparslan Türkeş, Yazıcıoğlu'nun koluna girerek içeri soktu ve yanına oturtarak şunu söyledi:

"Bak Muhsin, sende birazcık hakkım varsa böyle davranıp MHP bölündü imajını verme... Yoksa sana hakkımı helal etmem."

Yazıcıoğlu cebinden bir kâğıt çıkarıp uzattı:

“Bu benim istifa dilekçem.”

Türkeş anında yırtıp attı:

“Evladım yapma, hareketi bölme!”

Yazıcıoğlu kalkıp gitti ve oylamaya katılmadı ki, onu üç MHP milletvekili daha izledi.

Muhsin Yazıcıoğlu’nun Büyük Birlik Partisi böyle şekillenmeye başladı.

Aslında Muhsin Yazıcıoğlu yeni parti için kararını çoktan vermişti.

Cemaat şeyhlerine ilaveten Turgut Özal’la Çankaya Köşkü’nün arka kapısından girerek gizli bir görüşme yapmıştı.

Özal ona, “Ben Cumhurbaşkanlığını bırakıp, yeni bir parti kuracağım. O zaman senin kuracağın partiyle ittifak yapıp seçime ortak gireriz,” demişti.

Masal kahramanı olamazsın Muhsin Bey!

İlginç husus, Muhsin Yazıcıoğlu’na kuracağı parti için Sıhhiye’de yedi katlı bir binanın hemen birileri tarafından satın alınıp hediye edilmesiydi.

MHP’den ayrıldığının ertesinde *Türkiye* gazetesinde yazdığım köşe yazısının başlığı şuydu:

“Muhsin Başkan bu ayrılıkla ancak masal kahramanı olur!”

Yazım Muhsin Bey ve ekibini kızdırdı, zira ülkücü camiada çok okunuyordum.

Ama Allah var, merhum Yazıcıoğlu bu yazımın sonrasında bir kere olsun yüzüme karşı sitem etmedi, sadece ikna etmeye uğraştı.

Yazıcıoğlu o yönüyle asil bir adam ve gerçek bir beyefendiydi. Muhsin Bey’in aksine BBP’de Remzi Çayır gibi bazı isimler

çıkardıkları dergilerde beni hedef aldılar, ancak Yazıcıoğlu onları susturdu ve ölümüne, yani şehadetine dek hep dost kaldık.

Yazıcıoğlu hangi cemaatin müridiydi?

1990'larda neredeyse bütün cemaatler "Muhsin Başkan bizim müridimiz" derlerdi.

Bunu en çok dillendirenler ise Fethullahçılar, Adıyamanlılar Grubu ve İskenderpaşa, yani Esad Coşan Grubu'ydu.

Peki hangisine mi daha çok yakındı?

Genel izlenime göre sanki Adıyamanlılar bir adım öndeydi.

Onu Esad Coşan izlerdi.

Fethullahçılar üçüncü konumdaydı.

Ancak benim hükmüm Muhsin Bey gerçekte hiçbirinin müridi değildi.

Onları siyasette yol arkadaşı olarak görüyordu.

Önce Refah, sonra AKP hareketine karşı, onlarla mücadele edileceğine inanıyordu.

Ayrıca Muhsin Yazıcıoğlu İslami hassasiyetleri çok yüksek olmasına karşın Türk milliyetçisiydi, lakin onun milliyetçiliğinde Nihal Atsız yerine Fatih Sultan Mehmet gibiler ağır basardı, yani İslam'a hizmet esastı.

Klasik anlatımla Türkleri İslam'ın fedai topluluğu olarak görürdü.

Milli ve anti-emperyalistti...

AKP'nin, siyonizmin projesi olduğunu düşünür ve ABD'nin bölgedeki Truva Atı olduğuna inanırdı.

Yazıcıoğlu'ndan Fethullah'a tehdit!

Nitekim AKP kurulurken kendisine yapılan başbakan yardımcılığı artı iki bakanlık teklifini elinin tersiyle itmesinin nedeni budur.

Ergenekon sürecinin başlamasıyla beraber Fethullah Cemaati'nin kirli yüzünü keşfetti.

Hrant Dink'in öldürülmesi olayında Alperen Ocaklarına mensup gençlerin kullanılması Muhsin Bey'i çileden çıkarmıştı.

İşte tam o günlerde Fethullah Gülen'le telefonda görüşüp ona şunu söyledi:

“Siz neyin peşindesiniz? Türk Devleti ile ordusunu hedef alarak kime hizmet ediyorsunuz? Benim pırıl pırıl tertemiz gençlerimi emperyal emellerinize nasıl alet edersiniz? And olsun ki belediye seçiminin hemen sonrasında sizi ve kirli gayelerinizi millette haykıracağım... Sizi uyarıyorum. Bu ülkenin masum çocuklarının yakasını bırakın... Allah'tan hiç mi korkunuz yok?”

O telefon sonrası suikast!

Bu telefonun üzerinden çok geçmedi, Muhsin Bey'in helikopteri düşürüldü ki, Yazıcıoğlu suikasta uğramasa muhafazakâr çevredeki saygınlığıyla FETÖ'ye büyük zararlar verecek, onun o rezil yüzünü ortaya çıkaracaktı.

Tam iki buçuk gün cenazesi arandı...

Güya bütün devlet harekete geçti ama açık alana düşen helikopter bulunamadı.

Üstelik telefon sinyalleri 10 küsur saat boyunca alınıyordu.

Kazada yaşamını yitiren gazeteci sevgili İsmail Güneş'in telefon bağlantısıyla konuşması bile başlı başına soru işaretleriyle dolu... Belli ki o konuşma FETÖ tarafından montajlanıp servis edilmişti.

Kazadan sonra “ölmedi, yaralı” diye açıklama yapan dönemin Kayseri Valisi bir sustu pir sustu.

Dönemin cumhurbaşkanı ve başbakanı dahil hiç kimse o kaza sonrası iyi bir sınav veremedi.

Sadece onlar değil, BBP'nin üst düzey takımı bile sınıfta kaldı.

Özellikle Mustafa Destici'nin bize göre gerçek fail olan Fethullah çetesinin üzerine gitmemesi ve pek çok olayda o güruha destek vermesi kafamı hep karıştırdı.

FETÖ ile AKP takımı her rezillikte olduğu gibi bu cinayeti bile o tarihte Türk Silahlı Kuvvetlerine yıkmaya kalktılar.

Helikopteri söken FETÖ'cü

Yahu TSK'nın Muhsin Bey'den ne alıp veremediği olabilir ve niye öldürmek isteyebilirdi?

Amaçları o ölümden bile askere düşmanlık devşirmek ve zihinleri bulandırıp kendilerine dönecek olan kuşukları dağıtmaktı!

Ancak 15 Temmuz Darbesi sonrası görüldü ki, helikopteri söküp delilleri karartanlar FETÖ'cü alçaklardı ki şimdi tutuklular!

Sahi hemen kaza sonrası o telaş niçindi?

Tutuklu FETÖ'cü terörist ifadesinde, "Helikopterlere merakım vardı, parçalarını incelemek için söktüm," gibi komik bir gerekçe sundu ki, hatırlayın, darbenin imamı olan Adil Öksüz yakalandığında, "Kazan ilçesine tarla bakmaya gitmişim," demişti.

Muhsin Yazıcıoğlu'yla bazı konularda ayrılıyordum ki onları yüzüne karşı söyledim.

Mesela ben siyasi İslam ile cemaatlerin devletimiz ve dinimiz için kanser olduğunu düşünüyordum.

Onların emperyal enstrüman olduklarından zerre kuş-kum yoktu.

İslam'ı iğfal etmek adına siyonistler ile Vatikan tarafından yönlendirildiklerini söylüyordum.

Muhsin Bey benim bu yaklaşımına başlarda itibar etmiyordu.

Milliydi, Türkiye tarafındaydı

Ancak yanlış ve doğrusuyla Yazıcıoğlu'nun ölümü bile göze alacak şekilde inandığı bir davası vardı.

Rol kesmiyordu... Bezirgân ve istismarcı değildi... Çıkara ve hesaba göre hareket etmezdi.

En önemli tarafı milli olmasıydı, yani Türkiye tarafındaydı.

Aslında 1980 sonrası cemaatlara yakın duran sadece Muhsin Yazıcıoğlu değildi.

MHP davasında idamla yargılanmış pek çok ülkücü hapis sonrası değişik cemaatlerin müridi oldu.

Türkeş sağlığında bunu engelleyemedi ve MHP'nin doğum yapmasının önüne geçemedi.

Bunun nedenlerinden biri, yukarıda söyledik Allah, yani dinle yarışmanın zorluğuydu, zira ülkücülerin içine dincilik virüsü şırınga edilmişti.

Diğer neden, yeni bir paradigma sunalamaması ve gençliği motive edecek bir metodoloji bulunup farklı bir rüzgâr yaratılamamasıydı ki, MHP milliyetçiliği 90'lı yıllarda maziyle avunan bir kimliğe bürünemedi.

90'lı yıllarda Alparslan Türkeş'in yaşlılığıyla başlayan bu süreç Devlet Bahçeli'yle çok çok daha derinleşip hareket, fikirsel bağlamda adım adım yok oluşa yelken açtı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tarih: 3 Kasım 2002.

Gece yarısına doğru erken seçimin sonuçları netleşti.

Buna göre:

AKP: Yüzde 34

CHP: Yüzde 19

DYP: Yüzde 9,5

MHP: Yüzde 8,3

Genç Parti: Yüzde 7,2

ANAP: Yüzde 5,1

DSP: Yüzde 1,2 oy aldı.

Yürürlükteki seçim kanununa göre yüzde 10 barajı olduğundan AKP ile CHP'nin dışındakiler Meclis'e giremedi.

AKP ise yüzde 34 oy almasına karşın 366 milletvekili çıkardı ki, Anayasa'yı değiştirmek için gereken sayı üçte iki oran olan 367'ydi.

Bahçeli-Derviş koalisyonu

İktidarın iki ortağı ANAP ile DSP'nin barajı aşamayacağı tahmin ediliyordu ama DSP'nin yüzde 22'den yüzde 1'e düşmesi herkes için büyük sürprizdi.

MHP ise yüzde 18 küsurdan yüzde 8 küsura gerilemiş ve oylarının yarısından fazlasını kaybetmişti.

Bunun anlamı MHP adına yıkımdı, zira genel seçimin

normal zamanına bir buçuk yıl varken erken seçimi ısrarla talep eden Bahçeli'ydi.

Devlet Bahçeli, Ecevit ile Mesut Yılmaz'ın ısrarlarına rağmen, "Erken seçim kararı alınmazsa hükümetten çekilir ve muhalefetle beraber seçim kararı alırız," restini çekerek seçimin önünü açtı ve bu faciayı hazırladı.

Kemal Derviş ile Devlet Bahçeli'yi aynı noktada buluşturan bu seçimle Türkiye çok farklı ve dehşet verici bir kulvara giriyordu.

İlk defa siyasal İslamcı geleneğe sahip bir parti, yani AKP tek başına iktidar olmuştu.

Buradan bakınca AKP'yi iktidar yapanın Devlet Bahçeli olduğu tartışmasız olarak ortadadır.

Erken seçim olmasa Erdoğan hapisteydi

Eğer erken seçim olmayıp koalisyon devam etse ya da yeni farklı bir koalisyon kurulsa Tayyip Erdoğan'ın siyasi defteri sonsuza dek kapanacaktı.

Öyle, çünkü 28 Şubat sürecinde görevinden alınan Tayyip Erdoğan'ın İstanbul Belediyesi'ndeki pek çok icraatı yargılama safhasındaydı.

Akbil benzeri pek çok yolsuzluk kovuşturmalarında alaçağı bir ceza yüz kızartıcı suç olacağından affa uğrasa bile hiçbir zaman milletvekili olamayacaktı ki, İstanbul'daki bu yargı sürecinin devamında Erdoğan'la aynı davada yargılanların bazıları mahkûm oldu.

Tayyip Erdoğan ise bu muhakemeden milletvekili olduğu için dokunulmazlığı sayesinde kurtuldu.

Kuşkusuz Erdoğan'ın bireysel bazda önünü açan, yani milletvekili olmasını sağlayan Deniz Baykal'dır ve onun da tarihin affetmeyeceği sorumluluğu vardır; lakin büyük

fotoğrafta asıl sorumlu Devlet Bahçeli'dir. Çünkü AKP onun erken seçim kararıyla tek başına iktidar olmuştu... Deniz Baykal, Bahçeli'nin açtığı yoldan yararlanarak Erdoğan'ı milletvekili yaptırdı.

İstifa açıklaması

Evet, Türkiye bugün büyük bir savrulma ve hatta yıkımı yaşıyorsa, FETÖ ile PKK iki ayrı paralel devlet kurmuşsa, 80 yıllık birikimler özelleştirme adı altında peşkeş çekilip satılmış ve devlet ile millet boğazına kadar batmışsa tarih önünde bunun sorumlusu AKP'nin iktidara gelmesi için kendi partisini baraja gömen Devlet Bahçeli'dir.

Dönelim 3 Kasım gece yarısına:

YouTube'da mevcut olan basın toplantısında Bahçeli özetle şunları söylüyordu:

"Bu seçim yenilgisinin sorumluluğu şahsıma attır... Partiyi yeni yönetime kavuşturmak ve yeni genel başkana teslim etmek görevim olacaktır..."

MHP'yi akıl almaz biçimde parlamento dışına atıp AKP'ye devleti teslim eden Devlet Bahçeli bu sözleri, yani istifa kararıyla, bedel ödeyen adam olarak kamuoyundan takdir gördü.

Aslında tavrı alışılmadık bir durumdu.

Türkiye'de Batı'da olduğu gibi seçimi kaybeden gitmiyordu.

Oysa Devlet Bahçeli bunu yapıyordu.

Medya ve kamuoyu bu tutumu alkışladı.

Dahası, medya Bahçeli'nin istifası üzerinden seçimin diğer iki mağlubu olan Mesut Yılmaz ve Tansu Çiller'e istifa etmeleri için baskı kurdu.

Muhalefeti tasfiye

Derken tam bu süreçte Devlet Bahçeli ikinci bir hamle yaptı ve şöyle dedi:

“Seçimi kaybedenler benim gibi gitmelidir!”

Bu beyandan sonra Mesut Yılmaz beklemeyip hemen istifa etti.

Tansu Çiller bir süre direndi ama o da sonunda pes dedi.

Devlet Bahçeli bu şekilde sadece AKP’yi tek başına iktidara taşımadı, aynı zamanda muhalefeti tasfiye etti.

İşte o tasfiye sonrasında AKP büyük bir alan buldu.

Ne ANAP ne DYP, Mesut Yılmaz ve Tansu Çiller sonrasında belini doğrultabildi ve merkez sağ tamamen çöktü. O alana AKP tek başına hükmetmeye başladı.

Bu şekilde Bahçeli sadece MHP’yi yaralamadı, aynı zamanda merkez sağın topyekûn yok oluşuna vesile oldu.

Gelelim Bahçeli’nin tarihsel patinajıyla istifadan vazgeçmesine...

Aradan haftalar ve aylar geçti, Bahçeli kesin beyan ve sözlerine rağmen koltuğunda oturmaya devam etti.

Bu süreçte TBMM’de olmamasından yararlanarak medyadan ısrarla kaçtı. Yakalandığı nadir anlarda ise sorulan soruları “Süreç devam ediyor,” diye geçiştirdi...

Bahçeli’nin tiyatroları

Zaman su gibi aktı ama Bahçeli oralı olmamaya başladı.

Evet, adam resmen dalga geçiyor, bütün milletin önünde verdiği sözü çiğniyordu.

Tam bu süreçte ardı ardına tiyatrolar oynanmaya başlandı.

Neymiş efendim, MHP tabanı Bahçeli’nin istifasını istemiyormuş!

Neymiş efendim, Bahçeli büyük bir baskı altındaymış!

Neymiş efendim Bahçeli giderse MHP dağılırmış!

Peşi sıra, MHP Genel Merkezi'ne taşınan 30-40 kişilik toplama kalabalığa, "Gitme Bahçeli!" sloganını attırıp basına servis ettiler.

Ardından partili yöneticilerden peş peşe açıklamalar geldi:

"Onu asla bırakmayacağız!"

"Bahçeli olmazsa dava biter!"

"Bahçeli giderse ülkücüler dağılır!"

Devlet Bahçeli bütün bu süreçte perde gerisinde yönlendiriciydi...

Evet...

"Ben milyonların önünde istifa ettim... Yeni bir yönetim ve genel başkan dedim... Sözümünden dönemem," demeyip ısrar ve inatla kendine uygun bir iklim yaratmaya çalıştı.

Siyaset mühendisliği

Amacı kamuoyunu kendine alıştırmaktı...

O günleri dakika dakika yaşayan biri olarak gözlemlerim şuydu:

Devlet Bahçeli'nin normal seçim zamanına bir buçuk yıl varken erken seçim demesi nasıl maksatlıysa, seçim gecesi ve ertesinde yaptığı "Kaybeden gider," açıklaması da maksatlıydı.

Bahçeli aracılığıyla Türkiye'de siyaset mühendisliği yapılıyordu.

Sadece iktidar değil, aynı zamanda muhalefet dizayn ediliyordu.

ABD tam o süreçte Irak'a müdahale edecekti ve Türkiye'ye cephede ihtiyacı vardı.

Ecevit ise ABD'nin bu talebine aşıktan hayır demişti.

ABD için bunu aşmanın yolu Türkiye'deki siyasetin yeniden düzenlenmesiydi ki, Devlet Bahçeli ile Kemal Derviş'in erken seçim demeleri bunun içindi.

Bahçeli, ne baraja gömüldüğü 3 Kasım 2002 gecesi ne de ertesinde genel başkanlıktan ayrılmayı düşündü, zira o bir görev icra ediyor ve söyleneni yapıyordu.

"Ayrılacağım," demesi taktikti.

Bilerek o rolü oynamış ve sahayı temizlemişti.

Sonrasında ise "Parti tabam beni bırakmıyor," palavra-sıyla milyonların önünde verdiği sözden cayıyordu.

Hani söz namustu?

Aslında böyle bir siyasi parti başkanının sonraki seçimde milletin önüne çıkabilmesi bile ahlaki bir sorundu!

Öyle ya, yalanı tescilli birine halk nasıl güvenip inanarak oy verir?

Devlet Bahçeli, verilen sözün tutulmasının önemi bağlamında MHP lideri olarak Aksaray'daki konuşmasında şöyle bir söz daha etti ki isteyen o beyanına internetten erişebilir:

"MHP, sözü namus görür... Biz ne söz vermişsek onu yaparız... Çünkü MHP bir söz vermişse, o söz artık namusu olmuştur..."

Sadece bunlar değil...

Aynı Bahçeli'nin bir başka konuşmasında, "MHP'yi yapılacak seçimde bir puan bile geriletirsem, o gün istifa ederim," ifadesi yine arşivde duruyor.

Devlet Bahçeli bütün bu söz ve taahhütlerine rağmen, üstelik onca sağlık sorunlarıyla boğuşurken, bugün hâlâ koltuğuna yapışıyorsa biliniz ki bu işin perde arkası var.

Peki, ne midir o perde arkası?

Yahnici ile Şefkat!

Yaşananları sorgulamaya devam:

Bahçeli, istifa etmeyip yenilgisinin faturasını yanındaki-
lere kesmeye başladı.

Mesela Şefkat Çetin ile Şevket Bülend Yahnici'yi hemen kovdu!

Oysa o Yahnici, kovulana kadar Bahçeli'nin fedaisi poz-
larında fink atıyordu.

Ankara Temsilcisi olduğum Star Grubu'nun patronajını
arayıp işime son verdimmeye çalışmıştı.

Gerekçesi *Star* gazetesindeki köşemde Devlet Bahçeli'nin
politikalarını eleştirmemdi.

Cem Uzan, Yahnici'yi adam yerine bile koymadı!

İlginçtir, o Şevket Bülend şimdi güya sıkı Bahçeli karşıtı.

Sizi şerefimle temin ederim, Devlet Bahçeli, "Yanıma gel-
sin," diye bir haber göndersin Yahnici o saniye Bahçeli'nin
karşısında el pençe divan durur, zira onun bugünkü Bahçeli
karşıtlığı fikir ve ilke adına değil, koltuk ve ikbal içindir!

Bahçeli'ye niye karşıydım?

Oysa biz Bahçeli'nin görevli olduğunu öğrenmemizden
itibaren bir gün bile milim şaşmadan yazı ve televizyon
programlarımızla sürekli karşısında olduk.

Gerekçemiz onu MHP'ye atanmış müdür olarak görme-
mizdi.

Hayır, kendisiyle sorunumuz yoktu.

Kişisel bir çatışmamız ve kırılganlığımız hiç olmadı.

Tersine eleştirmeye başlayınca bana haber gönderdi ve
baş başa yemek teklif etti.

Kabul etmedim zira böyle bir buluşma teslim olmak an-
lamına gelebilirdi.

Oysa irademe ipotek koydurmak benim kimyama uygun değildi.

İstesek oralarda olurduk!

Zaten böyle bir amacımız olsaydı çalıştığım *Türkiye, Star, Posta, Yeniçağ, Yeni Mesaj* ve *Aydınlık* gazeteleri ile TGRT, Star TV, Flash TV, Avrasya TV, Meltem TV ve Ulusal Kanal'da ona birazcık destek verir ve bu sebeple Bahçeli'nin çok yakın çevresinde olurduk ki Devlet Bey'le daha önce defalarca yemek yiyip televizyon programları yapmıştım, yani bunu sağlayacak uygun bir zeminim vardı.

Aslında bu duruşumuz Devlet Bahçeli'yle sınırlı değil... Aynı şey Tayyip Erdoğan bağlamında da geçerli.

İsteseydim hemşehrim olan ve çeyrek asırdır tanıyıp on küsur defa TGRT ile Star TV'de programıma çıkardığım Tayyip Erdoğan'a rahatlıkla kapağı atar, yakını olur ve çok para kazanıp bazı koltuklara erişebilirdim... Ama dedim ya eğilmeyi ve yalakalığı beceremiyorum... Yiğit Bulut gibilerin viraj alıp Tayyip'e park edebildiği bir zeminde istesem ben yüz kere viraj alır, on kere park eder ve anında kendime alan açardım ama böyle bir şeye karakterim izin vermiyor.

Haşa bunları burada övünmek ve takdir görmek kastıyla kaleme alıyorum değilim.

Yaşım gereği artık övülme ve yerilme gibi şeyler gündemimde değil.

Ayrıca toplum ve fertlerin günümüzde neye göre hüküm verdiğini bilecek tecrübedeyim.

Benim yaptığım bir itiraf ki, bu aslında günümüzün yaşam gerçekleriyle uyuşmuyor.

Öyle, çünkü bunları yaptım diye kimse bana aferin demez, tersine salak diyenler çok olur... Ama dedim ya bu ya-

şımda benim derdim övölmek veya yerilmek değil, içimden geldiği gibi davranmak.

Yahnici'ye kızgınlığım...

Benzer tavrımı Ergenekon ve FETÖ'yle mücadelede de sürdürdüm.

Fethullah'la da kişisel bir sorunum yoktu ama onu ülke-me ve inancıma tehdit olarak gördüğüm için hedef aldım.

Necdet Özel döneminde beni dört kez mahkemeye veren Türk Silahlı Kuvvetlerini kurumsal olarak sahiplenmem ise vatanseverlik duygularımdan kaynaklanıyor.

Sadece bu konularda değil, gün geldi yine doğrularım adına çok kavgaya karıştım.

Lise günlerimden itibaren 40 yıldır siyasi olayların içinde yoğrulmam herhalde bize bu kültürü ve duruşu kazandırdı.

İşte böyle bir karakter sahibi olarak Şevket Bülend Yahnici gibilere çok kızgınlım ki, bugünkü MHP ve ülkücülerin temel sorunlarından biri budur.

Dava denilen şey artık sadece ambalajdır.

Esas olan kişisel hesaptır.

Ülkücölük artık sadece bir imaj kostümüdür.

Başka bir ifadeyle ülkücölük günümüzde idealizmin de-ęil, fikir esnaflığının kutlu malzemesidir!

Şoför yeęen genel müdür!

Kaldığımız yerden devam:

Bahçeli'nin 2002 bozgunu sonrasında yanından uzaklaştırdığı bir başka isim Şefkat Çetin'di.

"MHP Müdürü"nın, bir ara makam şoförlüğünü yapan yeğeni Seyid'i Şeker Fabrikalarına genel müdür yaptırması Şefkat Çetin'i camia içinde hedef haline getirdi.

Keza *Akşam* gazetesi Ankara Temsilcisi olan ölkücü kökenli Emin Pazarcı, o dönem Şefkat Çetin ile ekibinin TMSF'nin Pamukbank'a el koymaması için devreye girdiğini iddia etmiş ve bunu niye yaptığını sorgulamıştı.

Bahçeli bu ve benzeri iddialar sebebiyle Çetin'i kovdu.

Ama aradan geçen 10 küsur yıl sonra Şefkat Çetin aynı Bahçeli tarafından bu sefer kurtarıcı olarak partiye davet edildi ki, hiç kimse bunu neden yaptın sorusunu bile sormadı!

Devlet Bahçeli bu şekilde sıkıştığında faturayı sürekli etrafına keserek kesindine alan yaratıp yeni krediler açtırdı.

Çevresini değiştirme sonrasında kurultay delegelerini tek tek Ankara'ya çağırarak onlara belediye başkanlığı ile sonraki seçimde milletvekili adaylığı sözlerini verdi.

Ramiz Ongun'a Alman ajanı suçlaması

Derken kurultay günü geldi çatı...

Ramiz Ongun ile Koray Aydın, Bahçeli'ye rakip oldular.

Koray Aydın o dönem imaj olarak yaralıydı, zira hakkında büyük yolsuzluk iddiaları vardı ve henüz Yüce Divan'da aklanmamıştı.

Şanslı görünen Ramiz Ongun'a karşı MHP Genel Merkezi tarafından hemen dezenformasyon taarruzları yapıldı.

Ajan ve provokatör olduğu yazılıp söylendi.

Alman istihbaratının adamı olduğu ileri sürüldü.

Buna benzer aşağılayıcı yakıştırmalar yapıldı ki, bu MHP tarihinde ilk defa oluyordu.

Bahçeli Soğuk Savaş yöntemleriyle rakiplerini itibarsızlaştırmayı Türkiye'de başlatan ilk siyasi figürdür ki, ben bunun kendisi tarafından değil de arkasındaki derin irade tarafından yaptırıldığı kanaatindeyim.

Mehmet Gül tehdidi

Velhasıl 12 Ekim 2003'te yapılan kurultayda Bahçeli bütün bu oyunların sonucu olarak 1112 oydan 688'ini alarak yeniden genel başkan seçildi.

Koltuğu kurtaran Bahçeli önce kendine oy vermeyenleri tasfiye ederek teşkilatı yeniden dizayn etti. Ardından potansiyel genel başkanları istifaya zorladı.

Hiç unutmam... Bir gün merhum Mehmet Gül'ü televizyon programıma çağırdım.

O yıllarda Bahçeli'ye fedailik yapan İçel eski milletvekili Mehmet Şandır programın başlamasına yarım saat kala beni aradı ve aramızda şu diyalog geçti:

"Mehmet Gül'ü programına çıkarmayacaksın, Sayın Genel Başkanım böyle istiyor?"

"Kim senin Sayın Genel Başkanın?"

"Devlet Bahçeli Bey!"

"Ama o benim Sayın Genel Başkanım değil... Ben gazeteciyim ve benimle böyle konuşamazsın... Terbiyesizlik yapma Şandır... Ben senin ANAP'ta olduğun dönemde MHP'ye sövdüğün anları bilirim..."

Mehmet Şandır sözümü kesti:

"Sonuçlarına katlanırsın!"

"Hodri meydan Şandır Efendi! Elinden geleni ardına ko-yarsan namussuz ve şerefsizsin!"

Telefonu suratına kapattım ve Mehmet Gül'ü canlı yayına aldım...

Ülkücülük artık mektup değil, zarf

Bunlar böyledir... Ülkücülüğü telefon tehditleriyle korku salmak için kullanırlar... Bazılarına 18 yaşındaki bebeleri gönderip taş atıp cam kırdırırlar... Amiyane tabirle kolpacıdırlar...

Bir gün ANAP'ta siyaset yaparlar, ertesi gün Bahçeli adına telefon kabadayılığına soyunurlar... Ama biz elbette bu gibilere hiçbir zaman papuç bırakmadık ve mezara girme pahasına bırakmayız ki bu bizim karakterimiz.

Ve heyhat, Bahçeli'nin bir dönem tehditçisi olan Mehmet Şandır şimdi kendisi Sayın (!) Genel Başkanını başkanlık rejimi bağlamında topa tutuyor.

Aslında gerekçesi başkanlık itirazı filan değil!

Onu bahane edip hesap görüyor.

Son dönem aday yapılmadı ya, fırsat deyip intikam alıyor.

Bunların davası vekil olmak, yani MHP'den nemalanmaktır.

Eğer vekil olsaydı yemin ederim gıkını çıkarmaz, "Sayın Genel Başkanım ne yapıyorsa hayırlıdır," derdi.

Dedik ya MHP'de dava, ideal, ülkü artık zarf; mazruf ise sadece hesap ve çıkar!

"Ülkücü değil, yoldaş arıyorum"

Bu arada Mehmet Gül'ün Cem Uzan tarafından partisine davet edildiğini ve "İkinci adamım ol, milyon dolarları harca," teklifini düşünmeden geri çevirdiğini bu vesileyle aktaralım.

2002 seçimleri sonrası süreçte sadece Mehmet Gül değil, Mustafa Verkaya gibi 12 Eylül öncesinin mücadele önderleri küstürüldü. MHP bu dönemde Bahçeli'nin bakkaliyesine dönüştürüldü.

Bahçeli bu dönemde aldığı kararı kapalı divan toplantısında şöyle açıkladı:

"Arkadaşlar, bundan sonra ülküdaş değil yoldaş arıyorum. Bu partiye yeni kimlik bulmamız gerekiyor."

İlginç husus, Devlet Bahçeli bütün o süreçlerde ne televizyonlara çıktı ne de Anadolu yollarına düştü.

Halk ve kamuoyu diye bir derdi hiç olmadı ki halen de yok!

Tek tasası ya da işi, koltuğunu korumak ve onun gereğini yapmaktı.

Bu şekilde 2016 kurultay sürecine girildi.

Prof. Ümit Özdağ sahnede

Bahçeli tek adaylı kongre yapmaya çırpınırken karşısında Prof. Ümit Özdağ'ı buldu.

27 Mayıs darbesinin 14'lerinden olan Muzaffer Özdağ'ın oğlu Prof. Özdağ donanımı ve belagatıyla hem ülkücü camiadan, hem genel kamuoyundan büyük ilgi görüyordu.

Bahçeli'ye karşı çok akılcı bir stratejiyle taarruza geçti.

Önce Bahçeli'nin fikri çöküşünü ortaya serdi.

"Onurlu AB üyeliği"nden ABD'yle stratejik ortaklığa kadar yaşadığı emperyal savrulmaları dillendirdi.

Meclis'teki PKK artıklarına cici görünmek için ifade ettiği "çiçek bahçesi" söyleminin ihanet olduğunu seslendirerek Bahçeli'nin Osman Baydemir'den aldığı övgülere dikkat çekti.

MHP Diyarbakır kongresinde Kürtçü konuşma yapılması garabetini haykırdı.

Yeni bir ruh ve iklim için 1969 misali Adana'da kongre teklifinde bulundu.

Bu teklifle amacı ülkücülerin 12 Eylül öncesinin ruh iklimine geri dönmesiydi.

Prof. Özdağ ayrıca idamın geri gelmesini ve IMF'ye karşı çıkılmasını talep etti.

Bahçeli'nin tersine ülkücülerin sokaktan çekilmesini değil, orada seferber edilmesini dillendirdi.

Bahçeli’de panik!

BBP’yle birleşmeyi gündeme getirip, o dönem Türkiye’yi ziyaret eden Papa’yı protesto adına Ayasofya önünde 100 bin kişilik sabah namazı organizasyonu teklif etti.

Bunlara ilaveten adaylığını Bingöl Yenibaşlar köyünde açıkladı...

Bu köyün özelliği şuydu:

12 Eylül öncesinde MHP’den belediye başkanı olup katledilen Hikmet Tekin’in mezarı oradaydı... Özdağ hem onu hatırlatmak hem de Güneydoğu vatandır, ondan asla vazgeçemeyiz demek için bu yolu seçmişti.

Prof. Özdağ’ın bu müthiş taarruzu Bahçeli’yi panikletti.

O dönem yanında bulunan herkesi seferber etti ki, bunlardan biri Gürcan Dağdaş’tı.

Aydın Menderes’le ilişkisi sebebiyle 1995’te Refah Partisi’nden mebus olan Dağdaş 2003 yılı sonrasında aracılar sokarak Bahçeli’ye danışman oldu.

Danışman Dağdaş, Bahçeli’ye yaranmak için şu demeci verdi:

“Ümit Özdağ’ın baba müktesebatı dışında milliyetçi dünyayla uzak yakın bir alakası yoktur.”

Prof. Özdağ o suçlamaya şu karşılığı verdi:

“Türkiye’de Türkler azınlıktadır diyen Gürcan Dağdaş gibi biri benim ülkücülüğümü sorgulayamaz.”

Yalnızca danışman Dağdaş değil, Bahçeli’nin diğer görevlileri Özdağ’a bir bir saldırmaya başladılar.

Ümit Hoca’nın annesi ve babasına rezilce hakaretler edildi.

Özdağ’a, CIA ve Mossad elemanı yakıştırması

Hemen, “karanlık adam” ve “provokatör” yakıştırmaları yapıldı.

CIA'cı ilan edildi ki, gerekçeleri ABD'de akademisyen olarak katıldığı bir toplantıydı...

Ardından "İsrail'in adamı" dendi ve Avrasya Stratejik Araştırmalar Merkezi-ASAM hedefe kondu.

Vay efendim ASAM adlı bu vakfa Ülker firması para veriyormuş!

Vay efendim Ülker'in sahibi, Karatay Yahudilerindenmiş!

Vay efendim bir dönem ASAM'a başkanlık yapan Prof. Ümit Özdağ bu şekilde Mossad'ın ajanı oluyormuş!

Şaşırmayın, mantık silsilesi aynen böyleydi.

Bu suçlamanın yapılmasıyla o dönemin ASAM Başkanı olan Şaban Gülbahar basın toplantısı yaptı ve Devlet Bahçeli yönetimindeki MHP'nin kendi vakıflarına, yani ASAM'a yaptığı yardımların belgelerini bir bir basına sundu...

Evet, Mossadçı denilen ASAM'a MHP de para vermişti.

Baktılar ki CIA ve İsrail ajanlığı çamurları tutmuyor ve Prof. Özdağ durdurulamıyor başka yollara başvurdular.

Tezgâh üstüne tezgâh

Önce onun MHP'ye üye olmadığını söylediler.

Ümit Özdağ, Artvin-Yusufeli'nden üye kaydı yaptıınca, "İkametgâhı orada değil, geçersiz," dediler ve ikametgâh sahtekârlığından dava açtılar.

Yargıtay'dan karar çıkarttılar, derken Danıştay devreye girdi.

Kısacası, tıpkı yakın geçmişte olduğu gibi tam bir hukuksal kaos yarattılar.

Bu arada Artvin Yusufeli teşkilatını cezalandırıp, 15 il başkanına Özdağ'ın aleyhinde bildiri yayınlattılar.

Peşi sıra yurt gezilerinde olan Ümit Hoca'ya taşlı sopalı ve silahlı saldırılar organize edildi.

Sonuç: Özdağ'ı kurultay salonuna almadılar ve genel başkanlık yarışına sokmadılar.

Eğer Ümit Özdağ aday olabilseydi, Bahçeli o gün koltuğunu kaybedecekti...

Tam burada soralım:

CIA ajanı, neden genel başkan yardımcısı?

Ey Devlet Bahçeli... Prof. Ümit Özdağ madem ajandı... Provokatördü... CIA ve Mossad elemanıydı... Neden onu son iki dönem MHP'den Gaziantep'te liste başından milletvekili adayı yaptın?

Yalnızca aday değil, neden onu ısrarla genel başkan yardımcılığına davet edip o makamı verdin?

Söyle Bahçeli, CIA ve Mossad ajanını neden aldın partiye?

Bütün bunlar kirli politika yaptığının kör göze parmak misali belgesi değil mi?

Bir gün ajan dediğini ertesi gün MHP'nin ikinci adamı nasıl yaparsın?

Bunun izahı, ahlaki ve vicdani açıklaması var mıdır?

Kahredici olan, bu açık ve net fotoğrafa rağmen kendilerine güya dava adamı veya idealist diyen kimi sözde ülkücülerin hiçbir şey olmamış gibi davranabilmesidir. Sadece bir kişi, *Ortadoğu* gazetesinin yazarı Yalçın Güzelhan bu gelişmeler sonrasında, geçmişte çok çok eleştirdiği Ümit Özdağ'ı arayıp özür diledi ve sonra da şerefiyle yazarlığı bıraktı.

Ülküsüz ülkücülük

Peki diğerleri mi?

Bahçeli, "Ümit Özdağ ajandır," dediğinde zerre sorgulamadan, "Evet öyledir," Bahçeli, "Ümit Özdağ ajan değil, partimizin ikinci adamıdır," dediğinde yine anında "Ajan

değil MHP'nin kıymetlisidir..." diyebilen, kişiliği beş para etmeyip, her biri toprağa düşen ülkücü gençlerin itibarından beslenen namert ve vampirlerdir...

Lamı cimi yok, bu çürümüşlük bugün MHP'ye hâkim olan zihniyettir.

Ülküsüz ülkücülüktür...

Hayır, "Mankurtlaşma" bile demeyeceğim, zira Mankurt çıkara değil, efendisine hizmet eder.

MHP'de ise efendi Bahçeli değil sadece çıkar hesabıdır ki, bu zihniyet Bahçeli sayesinde bu partiye hâkim olmuştur.

Peşinen söyleyeyim: Bahçeli gittiği saat en çok küfrü yine o soytarılar edecektir.

Evet, bugün kimi MHP'yi kullanarak itibar devşiriyor!

Kimi hayalini bile kuramayacağı şekilde MHP'den vekil oluyor.

Kimi MHP'den para kazanıyor.

Velhasıl bugün, MHP eşittir çıkar holdingidir.

Devlet Bahçeli'nin çok yakın çevresine bakın...

Kimi, AKP'li çok ünlü müteahhidin taşeronudur ve her yıl onlarca milyon dolar kazanmaktadır.

Özcan Yeniçeri örneği

Bu hükme bir başka örnek:

Özcan Yeniçeri, Niğde'deki üniversitede hasbelkader profesör olan, televizyonda görünme zaafı bir taşralı.

12 Eylül öncesi mücadelede aramayın, bulamazsınız. Yoktur... Yani ülkücülükten geçinenlerdendir.

Kendisini *Yeniçağ* gazetesinde tanıdım.

Bana her uğradığında Bahçeli'yi yerden yere vururdu.

Hiç unutmam, 2011 seçimleri öncesinde birden Bahçeli'ye yakınlaştı ve onu yere göğe sığdıramaz oldu.

Amacı mebusluktan ve seçilecek yerden aday olmaktır.

Bahçeli onu Ankara ikinci bölgeden dördüncü sıraya koyunca kıyameti kopardı, çünkü oradan MHP o bölgede ancak iki milletvekili çıkarıyordu.

Hiç unutmam, telefonda o kadar ağır sözler etti ki, benim gibi Bahçeli muhalifi bile yeter dedi...

Derken malum kaset komplosu patladı.

Ankara ikinci bölgeden Deniz Bölükbaşı ile Cihan Paçacı bu komployla adaylıktan çekilince Özcan ikinci sıraya yükseldi.

Peki akabinde ne mi oldu?

Birkaç gün önce Bahçeli'yi yerden yere vuran Özcan Yenigeri birden hidayete ermiş gibi Bahçeli'nin son 50 yılda gelmiş en büyük lider olduğunu söylemeye başladı!

Durun bitmedi... Aynı Özcan 2015'te tekrar aday yapılmayınca, eski haline dönüp Bahçeli'ye tekrar saydırmaya başladı.

İşte bugünkü MHP'nin fotoğrafı budur, yani sadece ikbal ve itibar dağıtan şirket hüviyetindedir.

Peki böyle bir yapıya "dava partisi" denilebilir mi?

Fırat Çakıroğlu gibi yiğitler!

Kuşkusuz camiada merhum genç Fırat Çakıroğlu misali idealist yiğit olanlar çoktur, lakin onlardaki ruh halinin zerrisi yukarıdakilerde mevcut değildir.

Bu arada Fırat Çakıroğlu'nun PKK'lılar tarafından katledilmesi bağlamında Bahçeli'nin kılını kıpırdatmadığını belirtelim.

PKK bütün üniversitelerde at koşturup hükümrancılık kurarken Bahçeli bu konuyu TBMM'ye bile taşımamıştır.

MHP'deki fikri çöküş maalesef Ülkü Ocakları'nın yönetim kademesine de sıçramıştır.

Pırıl pırıl çocuklar, dava ve ülkücü değerlerin yerine Bahçeli'nin şahsına fedailik yapıyor durumdadır.

Buradan hareketle Devlet Bahçeli aslında aldığı görevi çok iyi icra ediyor.

MHP ile ülkücüleri, ruhsuzlaştırıp fikirsizleştirmiştir...

Binlerce genci toprağa gömmüş bir siyasal hareketi hadımlaştırmıştır.

İlginçlik, Devlet Bahçeli'nin koltuğunu koruma adına harcadığı enerjinin yüzde 1'ini PKK, FETÖ ve iktidara karşı muhalefette göstermemesidir ki bu tesadüf değildir.

2007 seçimleri

Belli ki ondan istenen, sürekli baraj sınırında gezinen ve parti kurmaylarının televizyonlarda ifade ettiği gibi, iktidar olma hedefi bulunmayan bir MHP'dir.

Öyle olmasa Türkiye'de devletin yıkıldığı bugünlerde MHP umut adresi olur ve tek başına iktidara yürürdü.

Gelelim 2007 seçimlerine...

Bu dönemde konjonktür MHP'nin oy patlaması yapması için fevkalade müsaittir.

2002'de sıfırlanan PKK, AKP'nin ihaneti çağrıştıran yanlış politikalarıyla dirilip yeniden kan akıtmaya başlamıştır.

İktidar, askerle sürekli kavga ederek yönetimdeki ahengi sabote etmektedir.

Cumhurbaşkanlığı seçiminde yaşanan kriz devleti sarsmaktadır.

Mehmet Ağar ile Erkan Mumcu'nun rüzgâr estirip oluşturdıkları merkez sağ zemin AKP'lilerin oyun ve baskılarıyla son anda tarumar edildi ki bu durum MHP'ye fırsat sundu. Çünkü DYP-ANAP seçmen kitlesinin oy verebileceği ikinci adres MHP'ydi.

Öyleyken MHP bırakın AKP'ye alternatif olabilmeyi, bacağı ancak birkaç puan farkla aşabildi.

Bahçeli'den yeni bir facia

Ve seçimin hemen ertesinde Bahçeli yine dehşet bir adım atıyor...

Attığı o adımla Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kuruluş ilkelerine karşı mayın döşüyor...

Siyasal İslam geleneğinden gelen Abdullah Gül'ün Çankaya Köşkü'ne çıkması için harekete geçiyor...

O Abdullah Gül ki Atatürk'ün şaheser sözlerinden biri olan "Ne Mutlu Türk'üm Diyene" ifadesine ateş püskürüp cihat ilan eden biri, yani ümmetçi!

O Abdullah Gül ki İngiltere'de Ortadoğu'ya ajan yetiştiren Exeter eğitilmiş.

O Abdullah Gül ki HADEP'lilerle neo-liberallerin sırtını sürekli sıvazlayıp sahiplenilen biri.

O Abdullah Gül ki dışişleri bakanlığı sırasında bakanlık kadrolarını FETÖ'cülerle dolduran adam...

Tayyip, askerle anlaşmıştı

Hatırlayalım... 2007 erken seçiminin gerekçesi, Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanlığı adaylığı ve onun oylamasında parlamentoda 367 milletvekilinin hazır bulunması meselesiydi.

Dönemin Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt AKP'ye mağduriyet yaratma ve bu şekilde oylarını yükseltme adına hükümete göstermelik bir "muhtıra" vermiş ve bunun sonrasinda AKP erken seçim deyip meydanlarda "Müslüman Cumhurbaşkanı istemiyorlar," diyerek oyunu yüzde 47'ye taşımıştı.

Muhtıra danışıklıydı, zira Yaşar Büyükanıt'ın bu muhtıra

nedeniyle hiçbir zaman yargılanmaması bunun ispatıdır... Dahası, Tayyip Erdoğan bile, "Verilen muhtıra değil, açıklamasıdır," demiştir.

Bu olayın perde gerisi şuydu:

Asker ve AKP'nin hâkim iradesi anlaşmıştı.

Buna göre asker, AKP'nin yeniden iktidar olmasına yapay muhtıra gibi teşebbüslerle mağduriyet yaratıp katkı sağlayacak ama karşılığında cumhurbaşkanlığına Abdullah Gül değil Vecdi Gönül getirilecekti.

Vecdi Gönül yerine Gül

Doğruya doğru... Tayyip Erdoğan yapılan bu anlaşmaya uydu ve erken seçim sonrasında hiçbir gün "Abdullah Gül Cumhurbaşkanı olacak," demedi.

Tersine, kendine baskı yapan Bülent Arınç ve benzeri partili arkadaşlarını refüze etti.

Abdullah Gül'ün örtülü biçimde "AKP'den ayrılırız," şantajlarını umursamadı.

Tablo matematiksel olarak ortadaydı.

AKP iktidardı ama TBMM'de yine tek başına 367 sayısına erişememişti.

Öyle olunca da muhalefetin olur vermediği biri cumhurbaşkanı olamıyordu.

Dolayısıyla Abdullah Gül'ün adaylığı söz konusu olamazdı.

Bu şekilde Vecdi Gönül'ün önü açılıyordu, zira CHP çok önceden ona oy verebileceğini duyurmuştu.

Ancak tam bu süreçte Devlet Bahçeli sürpriz bir şekilde devreye girdi ve her şeyi tersyüz etti.

Her zaman olduğu gibi yine parti organlarına ve arkadaşlarına danışmaksızın alelacele şöyle bir açıklama yaptı:

“Biz cumhurbaşkanlığı oylaması esnasında genel kurul salonunda olacağız!”

Siyasal İslam Çankaya’da

Bu beyanın okuması netti:

Bahçeli, Abdullah Gül’ün önünü açıyor ve Tayyip Erdoğan’ı tekrar onu aday yapması konusunda mecbur bırakıyordu.

Bu açıklamanın Türkiye’nin geleceğine bomba koymak olduğu ilerleyen süreçlerde görüldü.

Açıklamayla sadece Genelkurmay değil, Tayyip Erdoğan da köşeye sıkıştı zira MHP’nin oylamaya katılması parlamentoda 367’nin sağlanması demekti.

Erdoğan mecbur kaldı ve Abdullah Gül’ü yeniden aday gösterdi.

Bunu yapmasa tabanıyla sorun yaşayacağını ve partisinin büyük yara alacağını düşündü.

Bu şekilde Abdullah Gül, Devlet Bahçeli sayesinde Atatürk’ün koltuğuna oturdu. Başka bir ifadeyle siyasal İslamcı görüş Çankaya Köşkü’ne çıktı.

2002’de genel seçime bir buçuk yıl varken erken seçim deyip AKP’yi iktidara taşıyarak MHP’yi baraja gömen Devlet Bahçeli’nin, TBMM’ye tekrar dönüşünün ilk gününde yaptığı buydu.

Yine esrarengiz bağlantılar

Bunu niye yaptı sorusunu bugüne kadar cevaplamadı.

Politik planı veya stratejisi mi vardı, hiç öğrenilemedi.

Genel Kurul salonuna girmenin Abdullah Gül’ü cumhurbaşkanı ilan etmek olduğunu bilmesine rağmen niye öyle davrandı hiç anlaşılamadı.

Söylenen şunlardı:

Bahçeli yine partili arkadaşlarıyla istişare ederek değil, esrarengiz çevrelerin emriyle hareket etmişti.

İngiltere Kraliçesi'nin pek sevdiği Exeter'li Abdullah'ı, oralarla ilişkili merkezlerden gelen telkinler üzerine Köşk'e taşımıştı.

Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı olması devletin dönüştürülmesi ve rejimin fiilen değişmesine mutlak zemin hazırladı.

Gül, yedi yıllık görevi boyunca AKP iktidarının gönderdiği her şeyi imzaladı ki, bu oran yüzde 99,6'dır.

Abdullah Gül Çankaya Köşkü'ne çıkınca ilk talimatını, sürekli koruyup kolladığı Fethullah'm devleti içindeki unsurlarına verdi:

"Ergenekon iddialarını delillendirin ve harekete geçelim."

Ergenekon tezgâhından sorumlu

Bu şekilde polis ve yargıdaki Fethullah Gülen Terör Örgütü üyeleri yalan delil üretimine başladılar ve çok geçmeden operasyon başladı.

Genelkurmay'daki generallerin Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı olmasıyla ödleri koptu, çünkü herhangi bir konuda itiraz ettikleri takdirde bir dakika içinde emekli edileceklerinin farkındaydılar.

Evet, Bahçeli'nin bu ülkeye yaptığı kötülüklerden biri buydu...

Türk Silahlı Kuvvetlerini kurbanlık koyun misali Gül ile Tayyip Erdoğan'a teslim etmişti.

Buradan hareketle, eğer Ergenekon ve Balyoz TSK'yı çöktürme amaçlı emperyal bir projeyse ki, bu artık yüzde 100 ispatlandı, bu durumda projenin içinde Devlet Bahçeli de

var demek asla haksızlık olmaz, zira Bahçeli Gül'ü cumhurbaşkanı yapmasa bütün bunlar olmayacaktı.

Güya milliyetçi partinin lideri olan Devlet Bahçeli, Türk ordusuna CIA-Mossad güdümlü Ergenekon ve Balyoz operasyonları yapılırken aylarca, evet aylarca susmuştur... Tam tamına 13 ay sustuktan sonra da şu demeci vermiştir:

“Hukuka güvenelim.”

Özdağ, saatlerce ifade verdi

Oysa bizim gibi gazeteciler ile Doğu Perinçek gibi siyasilere 2007’de, yani daha işin başında şunu haykırıyordu:

“Bu operasyon Türk Silahlı Kuvvetlerini çökertme adına yapılıyor. Hedef, Türk ordusu ve Türk devletidir.”

Siyasilerden sadece Perinçek değil, Deniz Baykal da kaseti çıkana kadar milli tavırlar sergiledi.

Ne zaman kaseti çıktı, sustu ya da susturuldu.

MHP içinde sadece Ümit Özdağ bu bağlamda dik durdu ve TSK’yı sahiplenene açıklamalar yaptı ki, onu bilahare Korumaya Aydın takip etti.

Ümit Özdağ bu milli duruşu sebebiyle neredeyse hapse giriyordu.

Bazıları bilmez...

Prof. Özdağ Beşiktaş’ta Ergenekon savcılarının imamı olan Fikret Seçen’e saatlerce ifade verdi ve tutuklanmaktan son anda kurtuldu.

CIA tertibine tavır almadı

Dahası, Ergenekon iddianamesinde fail olarak kendisine onlarca sayfa yer verildi.

MHP milletvekili emekli Korgeneral Engin Alan yine Ergenekon tezgâhında tutuklananlar içindeydi.

Öyleyken Devlet Bahçeli'nin bu CIA tertibine karşı verdiği ikinci demeç şöyleydi:

"Adil yargılamayı etkilemeyelim... Sonucu görelim."

Evet, Devlet Bahçeli tıpkı Fethullah Gülen gibi, CIA güdümlü cemaat yargıçlarına güven teklif ve telkin ediyordu.

Arşivde mevcut olan bu beyanlarla sabit olduğu üzere Ergenekon sürecinin başlangıcında Bahçeli, FETÖ ve Abdullah Gül'le el ele ve kol kolaydı...

TSK operasyonunda işbirlikçi

Biz gazeteci olarak 2007'den itibaren perde gerisinde hiçbir kollayanımız ve siyasi gücümüz olmaksızın gazetede yazılarımız ve televizyondaki programlarımızla bu ihanetin arka planını görür ve ona meydan okuyup mücadele ederken, MHP gibi bir yapının başında olan şahsın olanları görmemesi mümkün olabilir miydi?

Devlet Bahçeli, Türk ordusuna operasyon yapıldığı süreçte pasif olarak işbirlikçidir.

Öyle çünkü MHP'li milletvekilinin bile yargılandığı Ergenekon ve Balyoz davalarını değil kendisinin gidip takip etmesi, partili tek bir milletvekilinin gitmesine bile izin vermedi.

Bahçeli o süreçte Türkiye'ye egemen olan yeni zihniyetin abartısız Truva Atı'dır.

Sadece Ergenekon'daki işbirliği değil...

Hatırlayın T.C. ibareleri valiliklerden indirilirken susmuştur!

Türk bayrağıyla sokağa çıkanlar Zonguldak örneğinde olduğu gibi gözaltına alınırken zerre tepki vermemiştir.

T.C.'yi sahiplenmedi

Bir kere olsun bayrağa ve T.C.'ye sahiplenilen miting yapmamıştır.

Ülkü Ocaklarının miting taleplerini hiddetle geri çevirmiştir.

Keza miting yapan diğer milli yapıların çağrısına uymamış ve katılmamıştır.

Aynı şekilde PKK Güneydoğu'da silah yığınağı yaparken susmuştur.

Milleti uyarmamış, kamuoyunu ayağa kaldırmamıştır.

Sakın nereden haberi olacaktı ki demeyin!

Biz bir gazeteci olarak o dönem Ulusal Kanal'dan defalarca, "PKK Güneydoğu'da ve büyük şehirlerde bomba yığıyor, mayın döşüyor... Ey hükümet, ey Genelkurmay neredesiniz?.." diye çağrılar yaptık ve dönemin Genelkurmay Başkanı Necdet Özel efendi bunun için bizi dört defa mahkemeye verdi.

Söyleyin, bizim bilip haykırdığımızı Bahçeli nasıl bilmez?

Elbette biliyordu ve buna rağmen kılını kıpırdatmadıysa söyleyin lütfen bunun bir sebebi yok mudur?

Ahmet Türk'ten aferin aldı

Bu suskunluğundan dolayı o Bahçeli, Tayyip Erdoğan ile Ahmet Türk'ten aferinler aldı.

Oslo'da PKK'yla ihanet müzakereleri yapıldı, Bahçeli'nin gıkı çıktı mı?

MİT Müsteşar Yardımcısı Afet Güneş PKK'lı muhatabına, "Metropollerini silah ve bomba deposuna dönüştürdüğünüzü biliyoruz" dedikten sonra bir kere olsun basın toplantısı düzenleyip, "Bu nasıl devlet yönetmek?" diye feveran etti mi?

Evet Bahçeli cevap versin... "Oslo'da İngilizlerin gözeti-

minde PKK'yla müzakere masasına oturulup mütareke şartlarını görüşmek ihanettir," dedi mi? Türk milletini aydınlatmak ve kamuoyunu ayağa kaldırmak adına il il mitingler yaptı mı?

Abdullah Gül Köşk'e PKK sempatizanlarını çağırıp "Güzel şeyler olacak," müjdesini (!) verdiğinde neredeydi Devlet Bahçeli?

Aynı Gül, "Norşin" ve "Güroymak" diyerek saçmaladığında niçin oralı olmadı?

Eşkıya Öcalan'ın mesajı Diyarbakır'da okunurken neden ülkücüleri sokağa dökmedi?

Tersine, "Sokağa inelim, mitingler yapalım," diyenleri "İhraç ederim," diye tehdit eden Bahçeli değil miydi?

Gül'ü eleştirenleri kovdu!

Ötesi var:

Bahçeli, MHP'nin Erzurum il kongresinde Abdullah Gül'ü protesto eden ülkücüleri azarlayıp bazılarını salondan çıkartmadı mı?

Habur'da çadır mahkemeleri kurulup PKK'lı teröristler kahramanlar(!) gibi karşılanırken "MHP Müdürü" hangi gezegendeydi?

Belli ki Bahçeli bütün bu ihanetlere karşı MHP'yi dizginlesin diye orada muhafaza ediliyordu.

Bakın arşivlerde var... PKK'lılar Apo'yu selamlamak için Bursa Gemlik'te miting kararı aldı... Otobüslerle Gemlik'e giderlerken güzergâhtaki şehirler bu alçaklığa karşı ayağa kalkınca Bahçeli'ye yatıştırıcılık görevi verildi ve o da onu yaptı, sonrasında hem PKK hem AKP'den teşekkür aldı.

PKK bütün büyük şehir sokaklarına hâkim olurken, Devlet Bahçeli ülkücülere sokağı çıkmayı yasaklayıp alanı bölücü örgüte terk etmedi mi?

Bitmedi... Aman PKK tahrik olmasın, aman AKP bundan siyasi olarak zarar görmesin diye MHP olarak bir dönem şehit cenazelerine katılmama kararı almadı mı?

“Türkiye batar” dedi

Bırakın onu bunu, gün geldi “Tayyip Erdoğan’a bir şey olursa Türkiye batar!” demedi mi?

Evet arşivlerde var, Erdoğan ameliyat olduğunda onun varlığını Türkiye’ye teminat saydı.

Oysa aynı Erdoğan MHP ve ülkücüler için şunları söylemişti:

“Bunlar Fatiha okumayı bile bilmeyen serseri takımı!”

Sadece o beyan olsa iyi...

“Türk milliyetçiliği ayağımın altındadır,” diyen kimdi?

Hiçbir zaman “Türküm” diyemeyen kimdi?

İktidar zirvelerinin ülkücülere yönelik şu aşağılamaları ne zaman unutuldu?

“Bunların ağzı salyalı... Aşılarını yaptırdılar mı?”

“Bunlar sahtekâr, virüs, sapkın, fırıldak, şerefsiz, hayâsız, satılmış, dönek.”

Ve bunları söyleyenlere Bahçeli bırakın cevap vermeyi, zora düştüklerinde hep imdadına koşmadı mı?

“Tezkere” dediklerinde MHP yanlarında değil miydi?

Hatırlayın “türban” dediklerinde “Başüstüne...” cevabı verildi ki, Bahçeli MHP Antalya Milletvekili Nesrin Ünal’ın başörtüsünü çıkarmasını dayatan adamdı!

Evet, ne zaman zora düştüler Bahçeli hep hazır oldaydı.

Bozkurt mu, saray çakalı mı?

Düşünün Osman Kaçmaz gibi pırıltılı bir yargıç sırf Abdullah Gül’ün trilyonluk yolsuzluğunu kovuşturdu diye

adaylık sözüne rağmen Gül üzülmessin diye aday yapılmadı.

Vedat Bilgin gibi bugün AKP’de mebus olanlar, başdanışman yapıp AKP’nin peşine düştü.

Mansur Yavaş ileride rakip olur endişesiyle Ankara’ya belediye başkan adayı yapılmadı ki, CHP son seçimde onu aday yaptı ve seçimi kıl payı kaybetti.

Bahçeli, Gezi Olayları sürecinde de rotasızdı ve iktidara yaranmaya çalıştı.

Sırf Erdoğan’ın hatırına bu toplumsal infiale karşı durdu.

Kısacası “bozkurt”, yani MHP, Devlet Bahçeli sayesinde AKP’nin çakalına dönüştürüldü.

Hrant Dink’in ölümü Ermenicilik şovuna dönüştürülürken, Bahçeli yine hiçbir tepki vermedi ve bu sebeple Ermenilerden övgü aldı.

Burada bir parantez.

“Ermeni’dir” iddialarına dair

Bu kitabı hazırlamaya başladığımı televizyondan duyurunca bir seyircim Bahçeli’nin Ermeni olduğu iddialarını elindeki sözde belgelerıyla beraber aktardı.

Bunların içinde şecere bilgileri de vardı.

Devlet adının Türklerde değil Ermenilerde “Devletyan” şeklinde kullanıldığının örneklerini gösteren Osmanlı ve diaspora yayınlarını sundu.

İlaveten Bahçeli ailesi ile akrabalarının, Adana-Osmaniye’de duvarlarla çevrili evlerini gösteren fotoğrafları gönderip, “Bu şekilde evi olanlar sadece gayrimüslimlerdi” bilgisini aktardı.

Ama ben bunların yapay, yani uydurma deliller olabileceğine hükmettim ki, bu konularda uzman olan Fethullahçı sözde ülkücüler bunun muhtemel failleridir diye düşündüm.

Öyle davrandım çünkü biz bu kitap çalışmamızı, yalan-çamur-uydurma ve yakıştırmalardan ziyade kanıtlanabilir somut olaylara dayandırmayı esas aldık.

Hatırlanacaktır bazı karanlık çevreler geçmişte Alparslan Türkeş'in ailesi için de bu tür yakıştırmalar yapmıştı.

Dürüst ve namusludur

Bu vesileyle ısrarla altını çiziyorum.

Burada aktardıklarımın hiçbirisi dezenformasyon adına iftira ve yakıştırma değil, tamamı hakikattir ve tanıklıklarla belgelidir.

Benim yaptığım aslında sadece hatırlatma, yani yaşanılıp unutulmaları toplu olarak dikkate sunmaktır.

Bu kitap çalışması Bahçeli gibilerin itibarını sarsmak için değil, tersine tarihe katkı adınadır, zira 30 yıldır Ankara'dan siyasi kulis yazan biri olarak yaşananların canlı tanıklarından biriyim.

Ayrıca Bahçeli'ye politik duruşu ve icraatları bağlamında eleştiri getirirken, onun kişisel anlamda namuslu ve dürüst olduğunu, hem yazılarımızda hem televizyon programlarımızda sürekli dillendirdik ki, aynı şeyi burada tekrar ediyoruz.

Devlet Bey'in parayla, çıkarla, ihale ve avantayla zerre işi olmaz.

O manada tıpkı Bülent Ecevit misali tertemizdir.

Bizim bu kitap çalışmasıyla yaptığımız, basın-yayın özgürlüğü çerçevesinde iftira atmaksızın ve hakaret etmeksizin siyasi duruş ve misyonunu sorgulamaktan ibarettir.

Ege'deki 17 Türk adası

Devam edelim:

Bahçeli'nin iktidara karşı suskunluğu ve teslimiyeti pek çok konudaydı.

Mesela AKP iktidarıyla beraber Ege'de 17 Türk adası Yunanlar tarafından işgal edilmişti ki, Lozan'a göre bunların tamamı Türk toprağıdır.

2010 yılında bu konuyu ilk kez yine biz gündeme getirdik. Haftalarca yayın yaptık.

CHP ve MHP'li birkaç milletvekilini ikna edip konuyu TBMM'ye taşıttık.

Nihayet yedi yıl sonra Kemal Kılıçdaroğlu'na bile bu işgali kabul ettirip karşı çıkmasını sağladık.

Ama heyhat... Devlet Bahçeli hâlâ bu işgale ikna olmuş değil!

Ne bir basın toplantısı, ne bir miting!

Türkiye 17 adasını kaybediyor, iktidar bunu yalanlamıyor ama adı milliyetçi olan MHP'nin sözde önderi oralı bile değil!

Oysa MHP'nin yapması gereken, önce Ege sahilleri, akabinde bütün Türkiye'de vatan toprağı mitingleri değil miydi?

Behçet Saatçi'nin kıymetini bilmemek

Bu şekilde hem ülkenin namusuna sahip çıkılacak, hem MHP halk desteğı bağlamında kanatlanacaktı!

Bahçeli bunu yapmadı peki ama niçin?

Var mı bunun rasyonel bir cevabı?

Düşünün, Behçet Saatçi gibi haysiyet numunesi bir hizmet alperenini MHP'den kovdu!

O Saatçi ki tek başına siyaset firmasıdır!

Fethiye gibi büyük bir turizm merkezinde AKP, CHP, MHP ve diğer bütün siyasal partileri yere sermiş bir sevgi abidesi!

Tek başına, sadece ismiyle seçim kazanmış!

Nasıl mı?

İşiyle, onuruyla, hizmetiyle, namusuyla, halkçılığı ve milliyetçiliğiyle!

Yahu böyle biri sadece MHP için değil bütün partiler için Kutupyıldızı, lakin Bahçeli için bu gibiler sadece tehdit!

Gerekçesi ortada: koltuk endişesi!

Behçet Saatçi gelir, MHP genel başkanlığını elimden alır diye, onu gerekçe olmaksızın partisinden ihraç ettirdi.

PKK'yla beraber anayasa!

İlginçtir ülkücü kökenlilere karşı bu kadar acımasız olan Bahçeli, PKK'dan AKP'ye, FETÖ'den emperyalistlere kadar herkese sevecen!

Düşünebiliyor musunuz TBMM'de PKK'yla aynı masada oturup beraber anayasa yapılmasına onay veriyor.

Bunu yapan Bahçeli'nin, kendisini altı aylık uğraştan sonra, o da MHP binası girişinde yakalayabilen ülkücü Siyasal Bilgiler öğrencilerinin, "PKK bizi okula sokmuyor, ne olur yardım edin," yakarışına verdiği karşılık şu:

"Seneye tekrar üniversite sınavına girin ve Gazi Üniversitesi'ni tercih edin. Orada PKK'lı yok!"

Bazılarının bu kadar da olmaz diyeceği bu iddiayı bana aktaran SBF'deki ülkücülerdi ve bu konuda yazdığım yazıya Bahçeli, "Hayır öyle bir şey olmadı," diyememiştir, zira 10'dan fazla tanık var.

Bahçeli bağlamında değerlendirilmesi gereken bir başka husus onun insan ilişkileri ve özel yaşamı.

Özel yaşamı

Birinci boyut:

Devlet Bahçeli'nin bütün hayatı boyunca tek bir yakın arkadaşlığı olmamıştır.

Kendisi gibi bekâr olan kız kardeşi yegâne sırdaşıdır.

Hiç kimse Bahçeli'yi tavra, briç veya konken oynarken görmemiştir.

Sinemaya gitmez... Tiyatroya gitmez... Maça gitmez... Konsere gitmez!

Fasıla ya da âleme zaten gitmez!

Rakı şarap içmez!

Seyahate çıkmaz.

Vakit namazına gitmez... Teravih namazına gitmez... Mevlide gitmez... Hatim duasına gitmez... Zikir ve dua ayinlerine katılmaz...

Protokol dışında düğün ve ölümlere gitmez!

Gençliğinden beri zamparalığı ve uçarılığı görülmüş duyulmuş şey değil!

Tek bir kız arkadaşının bile olmadığı yakın çevresinin ifadesi.

Peki bu Bahçeli niye yaşar veya keyif aldığı şeyler yok mudur?

Hakkını yemeyelim, Adana kebab ile dondurmaya bayılır.

Bir de zengin çocuğu ya, antika Amerikan arabası merakı var.

İlaveten, televizyonkoliktir.

Sürekli Seda Sayan'ın programlarını izlediğini özel kaleminden öğrenmiştim ki, evlilik programlarının tutkunu olduğunu sevgili Rahmi Turan da yazdı.

Bunu söyledim diye RTÜK bize 11 bin TL ceza kesti.

Sayılarla sevişen adam

Yaşama ve ahiret hayatına dair pek çok noktada olmayan Bahçeli, ilginçtir, sayılarla sevişir, yani sevdalıdır.

Toplar, çıkarır, çarpar, böler ve oradan mutlaka MHP'ye bir iktidar çıkarır.

Mesela bir gün "9 x 9 eşittir MHP iktidar" dedi ve bunu şöyle açıkladı:

"Her MHP'li dokuz kişiyi ikna ederse, ikna edilen o dokuz kişi aynı şekilde ilave dokuz kişiye MHP'ye oy verdirirse, tek başına iktidarız."

Adamın dediğine bakar mısınız?

Tayyip Erdoğan'ın işsizliği azaltma formülü de böyleydi!

TOBB'daki toplantıda "Her TOBB üyesi bir kişiye ilave iş verse işsizlik yarı yarıya azalır," demişti.

Bahçeli'ye göre de önce dokuz kişi ikna edilecek, peşi sıra ikna edilen dokuz kişi diğer dokuz kişiyi ikna edip MHP'ye oy verdirecekti ve iktidar kapısı bu şekilde aralanacaktı.

Bu adamı nasıl tanımlayalım?

Bahçeli'nin sayılar rüyasından bir başka örnek şudur ki; bunu MHP'nin parlamentodaki grup toplantısında 2009'da dillendirmişti:

"Arkadaşlar 2009'un içinde iki tane sıfır yok mu? Atalım o iki tane sıfırı... Ne kalıyor, 2 ile 9 değil mi? Yan yana getirirsek, o iki rakam 29 eder değil mi? Sonra 2 ile 9'u toplayın, 11 eder değil mi? 29 artı 11, eşittir 40. İşte bunun anlamı, 40. kuruluş yıldönümü olan 2009'da MHP tek başına iktidar demektir. Bunlar tesadüf olamaz..."

Bakın bunları şaka için yazıyor veya uyduruyor değilim... MHP'nin başındaki isim iman vecdiyle Meclis'te ediyor bu sözleri.

Allahım aklıma mukayyet ol, diyorum!

Ne olur söyleyin bunları söyleyen birini nasıl tanımlamak gerekiyor?

MHP'nin başında böyle birinin olmasına kendine ülkücü diyenler nasıl müsaade ediyor?

“Ula ne dedun, ne oldi?”

Sayısal takıntı garabetine bir başka örnek...

Bahçeli yine kürsüdedir:

“Arkadaşlar her ülkücü önce ilkokuldan beş arkadaşını bulup MHP'ye oy vermesi için ikna edecek. Sonra ortaokuldan beş arkadaş, akabinde askerden beş arkadaş ve en son sokaktan dört kişi bulacak... Etti mi 24 kişi... Türkiye'de seçmen sayısı 49 milyon değil mi? Bölün 49 milyonu 24'e! Demek ki 19 milyon oy alabilirsek MHP iktidar demektir. Bu inandırıcı olmayan bir hesap mı?..”

Bırakın psikologları, sosyal ve siyasal bilimcileri... Matematikçilere bile kahkahalar attıran bu ifadelerin ya da sayısal takıntının tıp literatüründe özel bir adı var.

Acı olan, MHP'nin TBMM Grubu'nda Bahçeli'nin 2009 ve 2010'da ettiği bu acayip sözlere, Karadeniz jargonuyla “Ula ne dedun, ne oldi?” ve “Hâlâ ne konuşuyorsun?” diyecek birinin olmamasıdır...

Adamın iktidara gelme yöntemi sayılarla dans!

Ve böyle biri, binlerce gencini toprağa gömen bir siyasi hareketin 20 yıldır lideri, yani önderi, iyi mi!

19 kitabı varmış!

Diyeceksiniz ki ama o Bahçeli'nin 19 tane kitabı var.

Bu kadar çok kitap yazan biri hiç sıradan olabilir mi?

Adama haksızlık etme!

Eğer gerçekten 19 kitabı varsa burada haksızlık ettiğimi haykırıp özür dileyeceğim.

Şimdi bu satırları okuyanlar cevap versin, Bahçeli'nin aklınızda kalan tek bir kitabı var mı?

Akılda kalanı geçtim, Bahçeli'nin tek bir kitabı kitapçılarda raflara girmiş midir?

Sakın "Var ve girmiştir," demeyin zira mümkün değil! Niye mi ?

Bahçeli'nin gerçek anlamda bir kitabı yok da ondan!

19 adet kitap diye bahsedilen tam bir kandırmaca!

Mesela adam basın toplantısı yapmış, onu kitaba dönüştürdüler... Etti mi bir kitap!

Mesela 1997 parti kongresinde Prof. Ümit Özdağ, Bahçeli'nin yaptığı konuşmayı yazmış ve o konuşma sonra kitaba dönüştürülmüş ve bu kitap Bahçeli'nin ikinci kitabı sayılmış... Etti mi iki kitap!

Seçim beyannamesi de kitap!

Mesela MHP seçim beyannamesi açıklanmış ve o açıklama Bahçeli ismiyle yine kitap olmuş... Etti mi üç!

Düşünün 39 sayfalık konuşma broşürleri bile kitap diye sunulmuş ki onların hiçbirini kaleme alan Bahçeli değil.

Evet, Bahçeli'nin bütün konuşmalarını başkaları yazar.

İşte başkalarının yazdığı konuşma metinlerinin kitaba dönüştürülmesi neticesinde 19 adet kitabı var diyorlar.

Salıdan salıya Meclis'te yaptığı konuşma, pardon camdan okumalar başkaları tarafından kaleme alınır ve onlardan bile kitap hazırlanmıştır.

Öyleyken "19 kitabı var" cakasını atmak ayıp değil mi?..

Bahçeli'nin muhalefet metodu yine ortada.

Ülkede kıyamet kopar, o kayıptır.

Ne televizyona çıkar, ne gazetelere konuşur.

Tahminlerin aksine Bahçeli bütün televizyon kanallarından ısrarlı davetler alır.

Lakin hiçbirine evet demez, zira konuşursa kaybedeceğini bilir.

Yazın sıcak, kışın soğuk

Genel seçim kampanyalarında bile canlı değil, banttan genel merkezde sadece bir iki röportaj verir.

Ekrandan kaçtığı gibi meydanlardan da kaçır.

Düşünün en son genel seçimde MHP sadece iki yerde miting yapmıştır ki, bu sayı AKP’de 65, CHP’de 56’dır.

“Niye miting yapmıyorsunuz?..” diye sorulduğunda, mevsim yaz ise “Efendim hava çok sıcak,” mevsim kış ise “Efendim hava çok soğuk,” karşılığını verir.

Milletvekili aday seçiminde tek kıstası birikimsiz ve köksüz olmasıdır. Donanımlı ve popüler birini istemez, zira ileride kendine rakip olacağını düşünür.

Bugünkü MHP meclis kadrosuna bakarsanız, istisnalar hariç tamamı üçüncü sınıftır.

Bu arada hatırlayın, MHP bir önceki dönem Aytaç Durak’ın adaylığıyla Adana Büyükşehir Belediyesi’ni kazanmıştı.

MHP’nin oylarına sahip çıkmadı

AKP, kendine seçim kaybettiren Aytaç Durak’ı, intikam amacıyla görevden aldı.

Gerekçe güya yolsuzluk iddiasıydı.

Ama heyhat Devlet Bahçeli, Aytaç Bey’i bu yargısız infaz sürecinde bırakın sahiplenmeyi, randevu bile vermedi.

Sonrası malum... Aytaç Durak uydurma davalarından

tek tek beraat etti, zira ortada zaten dişe dokunur bir iddia yoktu.

Böyleyken Devlet Bahçeli seçmenin MHP'ye verdiği oyu bile sahiplenmedi.

Düşünün, Türkiye'nin en büyük illerinden birinin belediye başkanı iktidarın şahsi kızgınlığıyla görevden alınıyor, lakin o başkanın mensup olduğu partinin lideri zerre orali değil.

Söyleyin, bunun okuması, Bahçeli denen zatın MHP'nin tasfiye memuru olması değil midir?

Bahçeli ve cuma namazı

Bahçeli'nin özel yaşamı bağlamında sekiz yıl önce *Yeniçağ* gazetesinde yazdığım bir yazı:

Adı: Mehmet Demirdelen.

Emekli müftü.

Alparslan Türkeş'in yakın dostu ve MHP eğitimcisi.

Merhum Türkeş döneminde görevle defalarca Avrupa'ya ve ABD'ye gönderilmiş.

Ülkücü camiada İslami ilimler konusunda bilge bir kişilik.

Mehmet Bey, MHP'nin yeni genel merkez binası açılınca partiye müracaat ederek, binada bulunan mescitte ücret almaksızın imamlık yapmak istediğini bildirir.

İstek kabul edilir ve Demirdelen Hoca göreve başlar.

Başlangıçta 30 kişiyle başlanan namazlar zaman içinde özellikle cuma günleri binleri aşar ve cemaat katlara taşar.

Mehmet Demirdelen Hoca, tamı tamına yedi yıl MHP Genel Merkezi'nin mescidinde imamlık yapar, vaazlar verir.

Cuma namazına gelin!

Demirdelen Hoca bir gün Genel Başkan Bahçeli'den randevu ister ve şunu söyler:

"Efendim beni bağışlayınız. Sizinle uzun dönemli tanışıklığımızdan cesaret alarak söylüyorum. Gençler, 'Devlet Bey bir kez olsun cuma namazına niye gelmiyor?' diye fısıldaşıyorlar. Cuma namazlarına teşrif etseniz."

Bahçeli'den cevap:

"İnşallah, inşallah!"

Aradan bir süre daha geçer.

Mehmet Demirdelen Hoca bir gün namazın ehemmiyeti ve cuma namazının önemi üzerinde vaaz verirken şunları söyler:

"Cuma namazlarını mazeretsiz üç kere üst üste kılma-yanların eli bile sıkılmamalıdır..."

Bu vaazın iki gün sonrasında Mehmet Hoca, Genel Başkan Devlet Bahçeli'nin koruma ve özel kalem görevlilerince yaka paça alınıp, karga tulumba genel başkanlık katına çıkarılır.

Bahçeli ilk kez alışılmışın dışında masasında değil, odasının kapısındadır.

"Hani benim elim sıkılmazdı!"

Bahçeli, koruma ordusuyla getirilen 70 yaşındaki Demirdelen Hoca'ya elini uzatır.

Mehmet Hoca da uzatılan eli sıkar.

O ana kadar susan Bahçeli işte o anda gürlер:

"Neden sıktın elimi?"

Mehmet Demirdelen: "Uzattınız sıktım efendim."

Devlet Bahçeli: "Hani benim elim sıkılmazdı?"

Mehmet Demirdelen: "Ben öyle bir şey demedim."

Devlet Bahçeli: "Vaazında cuma namazı kılmayanın eli sıkılmaz dedin ya?"

Mehmet Demirdelen: "Vaazda ben Allah'ın (CC) emirlerini söyledim... Söylemese miydim?"

Bahçeli korumalara ve özel kalem görevlilerine döner:

"Derhal kovun bunu... Sakın ha bir daha buraya sokmayın... Teşkilatlar da yasak buna!"

"Allah'ın emrini nasıl değiştireyim?"

70 yaşındaki Mehmet Hoca'nın gözleri nemlenir ve şu karşılığı verir:

"Ben o sözü sizi kastederek söylemedim... Ben Cenab-ı Hakk'ın emrini dillendirdim... Ayrıca sizin hatırıma Allahu Teala'nın emrini değiştiremem!"

Evet aynen böyle...

Bütün bunları Mehmet Hoca'dan bire bir dinledim.

Demirdelen Hoca'nın bana söylediği son söz:

"Ben yedi yıl orada imamlık yaptım. Sayın Bahçeli bir kez olsun cuma namazına teşrif etmedi. Şüphesiz hiç kimse inanç ve amel noktasında Sayın Bahçeli'yi sorgulayacak durumda değil. Hutbede, emin olun Sayın Bahçeli'yi kastetmedim. Belli ki Sayın Bahçeli eksikliği ya da ezikliğinden dolayı vaazımı kendine göre yorumladı. Üzüldüğüm şey, beni bu güzel hizmetten ve *Ortadoğu* gazetesindeki köşemden uzaklaştırmasıdır. Ben o hizmetleri para karşılığında değil, Allah rızası için yapıyordum. Yedi yıl bir kuruş almış değilim..."

Evet olay aynen budur sevgili okurlar. Devlet Bey'in kişisel amel durumu şüphesiz hiç kimseyi ilgilendirmez. Cuma namazını kılar, kılmaz, onun tercihidir. Ancak Mehmet Demirdelen Hoca'ya olan tutumu kabul edilebilir değildir...

Ülkücülerin protestosu

Yazdığım bu yazı bütün kamuoyunun gündemi oldu; MHP lideri, kendi partilisi olan imamı verdiği vaaz sebebiyle “Beni kastettin,” diyerek kovuyordu.

Pek çok gazeteye haber olan bu yazım sonrasında MHP Genel Merkezi haftalarca ülkücüler tarafından protesto edildi.

Bunun üzerine beni arayan ve şikâyet eden imam Mehmet Demirdelen tehdit edilip ettiği sözlerden döndürülme-ye çalışıldı ama olayı Ümit Özdağ ve Koray Aydın dahil herkes biliyordu.

Sadece onlar değil, o yıllarda *Yeni Şafak* gazetesinin Ankara Temsilcisi olan Şamil Tayyar’a da bu bilgiler gitmişti ki bunu kendisi sütununda açıkladı.

Burada aktarmak istediğimiz elbette Bahçeli’nin inancı ve ibadeti değil, kendini olduğundan farklı göstermek istemesidir.

2012 kurultayı

Tekrar kurultay süreçlerine dönersek...

Bahçeli’nin 2012 yılında yapılan kurultaydaki rakibi Koray Aydın’dı.

Aydın, bu kurultaya Yüce Divan’da aklanmış biri sıfatıyla aday oldu.

Koray Bey, iki yıl öncesinde girişilen olağanüstü kurultay teşebbüsündeki tecrübeleriyle Anadolu’nun nabzını tuttu ve delegelerle bire bir temas kurdu.

Avantajı, MHP camiasında Bahçeli’ye yönelik tepkiydi.

Kurultay öncesinde tablo şöyleydi:

Koray Aydın’a, Meral Akşener ve Sinan Oğan dahil hiçbir milletvekili destek olmadı.

Sadece milletvekili olmayan Ümit Özdağ, Aydın’ın yanındaydı.

Bugün Bahçeli'ye bayrak açıp aday olan ve MHP'den ihraç edilen Akşener, o dönem milletvekili ve TBMM Başkanvekili olarak Bahçeli'yle el eleydi.

Akşener'in 2012 kurultayında Koray Aydın'a değil de Devlet Bahçeli'ye destek olmasının ardında Tayyip Erdoğan'ın olduğu iddialarını işittim.

Akşener, Tayyip ve Bahçeli'yi buluşturdu

Bilgi şöyle geldi:

Meral Akşener oğlunun düğününü İstanbul Beylerbeyi Sarayı'nda yapmıştı.

Düğüne Bahçeli'nin yanı sıra o dönem başbakan olan Tayyip Erdoğan da davetliydi.

Erdoğan ile Akşener'in arası 28 Şubat dönemi, yani Meral Hanım'ın içişleri bakanı olduğu günlerden beri iyiydi.

Öyle ki Meral Akşener AKP'nin kuruluşunda partinin çekirdek kadrosunda bile yer almıştı.

Tayyip Erdoğan o akşam tıpkı Devlet Bahçeli gibi düğüne iştirak etti.

Meral Akşener bu iki ismi, yani Erdoğan ile Bahçeli'yi nikâh öncesi sarayın bir odasında buluşturdu.

Dahası, iki ismi baş başa bırakıp kendisi o odanın kapısında bekçilik yaptı.

Peki ben bunu nasıl ya da kimden mi öğrendim?

Adana'nın önceki büyükşehir belediye başkanlarından Aytaç Durak'tan...

O düğüne davetli olanlardan biri Aytaç Durak'tı.

Meral Akşener kapıda bekçi

Aytaç Bey nikâh başlamadan bir iki laf etmek için Meral Akşener'i görmek ister.

Görevliler son görüldüğü tarafı tarif eder.

Aytaç Bey oraya doğru yürür. Bakar ki Meral Akşener bir kapının önünde tek başına beklemektedir.

Erdoğan ve Bahçeli'nin korumalarını bile o odaya fazla yaklaştırmamaktadır.

Aytaç Durak: "Meral kardeşim hayırlı akşamlar. Düğün kalabalığında konuşamam diye bir iki laf etmeye geldim."

Meral Akşener telaşla cevap verir: "Aytaç Ağabey ne olur biraz sonra konuşalım."

Aytaç Durak: "Hayırdır, yaramaz bir şey mi var?"

Meral Akşener: "Yaramaz bir şey yok... İçerde Tayyip Bey ile Devlet Bey baş başa görüşüyorlar..."

Aytaç Durak: "Belli ki sen buluşturdun... Hayırdır, niye?"

Meral Akşener gülümseyerek: "Buluşsunlar, konuşsunlar istedim!"

Aytaç Durak: "Birkaç gün sonra MHP kurultayı var, herhalde onu konuşurlar."

Meral Akşener: "Bilmiyorum..."

Aytaç Durak: "Neyse ben gideyim, sonra sohbet ederiz."

Meral Akşener: "Tamam Aytaç Ağabey."

Tayyip'ten 100 bin liralık tazminat davası

Bu görüşmeyi yıllar yılı dostum olan, sık konuştuğum Aytaç Durak, bir sohbetimiz sırasında ağzından kaçırınca öğrendim, ayrıntıları aldım ve ertesi günkü yazımda yorum katarak yazdım.

Yorumumda kongre arifesindeki bu özel görüşmenin Bahçeli'ye Erdoğan desteği olabileceğini belirttim.

Ortalık karıştı...

Hiç unutmuyorum yazım *Yeniçağ* gazetesinde perşembe günü yayımlandı ki, pazar günü MHP'nin kurultayı vardı.

Ertesi gün, yani cuma sabahı Anadolu Ajansı flaş bir haber geçti:

“Başbakan Tayyip Erdoğan’dan Sabahattin Önkibar’a 100 bin liralık tazminat davası.”

Bu buluşma niçindi Meral Hanım?

Erdoğan’ın davalarına alıştım, zira nerede ise her hafta bir yazıma dava açıyordu.

Bu sefer hangi yazım diye merak edip bakınca şaşırdım.

Şaşırmam şundandı:

Perşembe günü çıkan yazıma yıldırım hızıyla dava açılması belli ki hesaplıydı.

Tayyip Erdoğan muhtemelen bu dava haberiyle kurultaydan iki gün önce “Bahçeli’ye destek vermiyorum,” demek istiyor ve beni yalanlıyordu.

Dava birkaç ay sonra sonuçlandı ve beraat ettim...

Yazıma Meral Akşener ve Devet Bahçeli’den tekzip veya yalanlama gelmedi ki, zaten açık kaynak belirterek yazmıştım.

Bu olayda soru şuydu?

Hemen kurultay öncesinde bu buluşma niçindi?

Bunu kim istemişti?

Meral Akşener’in rolü neydi?

Akşener milletvekili olsaydı...

Akşener bu görüşmeyi hiçbir zaman neden duyurmadı?

Yoksa bazılarının söylediği gibi Meral Akşener 2015 seçimlerinde aday yapıp milletvekili seçilse ve yeniden TBMM başkanvekili olsa 2012 kurultayı sürecinde olduğu gibi yine Bahçeli’nin yanında mı yer alacaktı?

Başka bir ifadeyle Akşener siyasi ikbalini yitirdiği için mi MHP’ye genel başkan adayı oldu?

Objektif bir gazetecilik ve tarafsız bir kitap adına bunu sormak durumundayım.

Öyle ya 2012 yılındaki Bahçeli hâşâ peygamber değildi ve uçmuyordu... Aynı adamdı... Her şeyi biliniyordu...

Öyle iken 2012’de Bahçeli, Meral Akşener tarafından niye desteklendi ve bu destek 2015’te neden geri çekildi?

Yukarıda söyledik, sorun yoksa Akşener’in Bahçeli tarafından sokağa atılması mıydı?

Sinan Oğan 2012’de neredeydi?

Aynı soru Sinan Oğan için de geçerli.

Eski Yozgat milletvekili Mehmet Ekici’nin damadı olan Oğan 2012’de neredeydi?

Milletvekili olduğu için mi Bahçeli’ye karşı çıkmadı?

“Efendim 2012’de aday olan Koray Aydın ideal isim değildi,” diyebilirler ve kendilerince haklı olabilirler.

Peki Koray Aydın ideal değildiyse niçin kendileri aday olmadılar?

Neden milletvekiliyken riske girmediler?

Ne yani MHP’ye genel başkanlık adaylığı sadece milletvekilliğinden düşüp siyasi ikbal kapıları kapandığı zaman mı meşru? Neden milletvekiliyken genel başkan adayı olmadılar?

Fotoğraf net:

Meral Akşener... Ne zaman ki Bahçeli tarafından ismi çizildi ve kapıya kondu, ertesi gün genel başkan adayı!

Aynı şekilde Sinan Oğan ne zaman ki partiden atıldı aday oldu!

Hayır öyle değil diyemezler, zira her şey ortada!

Ümit Özdağ farkı!

Burada bir hak teslimi yapalım.

Bakın Prof. Ümit Özdağ bu isimlerden farklı.

Hem milletvekili, hem genel başkan yardımcısıyken “Bahçeli’yle olmuyor,” dedi.

Özdağ isteseydi bugün MHP’nin ikinci adamıydı, zira Bahçeli’nin onu genel başkan yardımcılığına ikna için günlerce yakardığı biliniyor.

Ümit Hoca buna rağmen şahsi ikbal hesabı yapmayıp Bahçeli’ye meydan okudu ve bedelini ikinci kez MHP’den ihraç edilerek ödedi.

Bir şeyin kıymeti ve samimiyeti ödenen bedelle doğru orantılıdır.

Bedelsiz riskin anlamı yoktur.

Dolayısıyla Meral Akşener ile Sinan Oğan’ın genel başkan adaylıkları, Ümit Özdağ misali risk almak değildir...

Pek çok insanın kafasında Meral Akşener milletvekili ve TBMM başkanvekili olsaydı hâlâ Bahçeli’nin yanında olur muydu kuşkusu var!

Yukarıda aktardık, Meral Akşener, Tayyip ile Bahçeli’yi kısa bir süre önce bir odada buluşturup kapıda nöbet tutan isimdir ki, bunu niye yaptığı halen sırdır!

Koray Aydın, Bahçeli’nin ajanı mı?

Bu arada risk alma noktasında Koray Aydın’ın 2003 ve 2012’de genel başkanlığa aday olması önemli ve kıymetlidir.

Ancak aynı Koray Aydın devamını getirememiştir.

Düşünün 2012 kurultayında kendisine destek veren onlarca il tasfiye edilirken, onları ortada bırakmıştır.

Dahası var...

Genel merkez bütün Koray Aydın destekçilerini partiden atarken Trabzon teşkilatına dokunmadı.

Yakından biliyorum, Trabzon teşkilat mensupları, "Yol arkadaşlarımıza ihanet olur, biz istifa edelim," demelerine rağmen Koray Aydın "Hayır gelecek adına kalalım!" demiştir.

Öyle davrandığı için son adaylık olayında yanında çok kişi bulamamıştır.

Koray Aydın için bir başka iddia, onun Devlet Bahçeli'nin parti içindeki ajanı olduğu yakıştırmasıdır ki, bu iddianın sahibi Tuğrul Türkeş'tir... Tuğrul Bey'e göre Bahçeli, Koray Aydın sayesinde her dönem MHP içindeki muhalifleri deşifre edip tasfiye etmiştir. Buna mukabil Koray Aydın'ı sürekli aday yapmıştır. Yıllar önce kaleme aldığım bu iddiaya itiraz eden olmadı.

Çıkış yolu aranıyor

Diyeceksiniz ki ama bütün bunlara rağmen Meral Akşener'e olan destek müthiş, nedir bunun nedeni?

Doğrudur, böyle bir destek var...

Peki, bunun sebebi mi?

Türkiye'nin bütün vatanseverleri gibi MHP'liler de ülke adına çıkış yolu arıyor da ondan!

Meral Akşener bu arayış bağlamında yola çıkan ilk isim olarak hayli mesafe aldı.

İlaveten, kadın olması ve verdiği mert, dik, dürüst fotoğraf onun artıları.

Milliyetçiliği ve muhafazakârlığı da tescilli.

İnançlı ama dinci değil.

DYP'de siyaset yapması ve oradaki icraatları seçmen hinterlandını genişletiyor.

Peki bu imajı 15 Temmuz sonrasında devam ediyor mu, diye sorarsanız biraz kırıldı diyeceğim.

Akşener ve 15 Temmuz

Akşener maalesef 15 Temmuz darbesinde iyi sınav veremedi.

O gece sokağa veya televizyon kanallarına gidip FETÖ darbesine meydan okuyabilseydi, bugün arkasında yüzde 50 olacaktı.

Neden ısrarla sabahı, yani sonucu görmek istedi hâlâ soru işaretidir.

Akşener'in "Darbe gecesi ben tankın üzerine çıkmadım da başka çıkan lider mi vardı?" ifadesi gerekçe üretmektir ve lider söylemi olamaz.

Önder ya da lideri şartlar yaratır.

Bu bağlamda büyük bir fırsat Akşener'in kapısını tıkladım ama o bunu duymazdan gelip hep yaptığı gibi sağlama oynamıştır.

Risk almazsanız kazanamazsınız!

Meydan okumadan sonuç alamazsınız!

İdare-i maslahatçılıkla önder olunmaz!

Sağlamcılık ya da garanticilik olgusu sadece Meral Akşener ve MHP için değil bütün siyasetimiz için geçerlidir ki, bunun açıklaması Türkiye’de siyasetin dava veya ideal için değil, çıkar adına yapılmasıdır.

Yanında Fethullahçılar var

Merak Akşener'in 15 Temmuz tavrında Fethullah cemaatiyle var olduğu söylenen gizli ilişkisinin payı bulunup bulunmadığı sorusuna gelince...

Bilgilerime göre Akşener Fethullahçı değil.

Ancak Gülen'le tanışıklığı var ve bu biliniyor.

Celal Adan'la beraber onu iki kere ziyaret ettiklerini kendisi açıkladı.

Fakat böyle bir ziyaret FETÖ'cülüğe karine olamaz, zira 1990'larda Fethullah Gülen'le Mesut Yılmaz ve Tansu Çiller bile defalarca görüştüler.

Türkiye'de merkez sağda siyaset yapanların bu tür cemaatlerle ilişki kurması eşyanın tabiatı gereğidir.

İddia edildiği gibi Akşener Fethullah'ın Çiller'e ricasıyla mı içişleri bakanı oldu, orası meçhul.

Lakin hatırlayalım, Akşener'in bakan olduğu süreçte Fethullah, Refah-Yol hükümeti yıkılsın istiyordu... Bu itibarla Fethullah Gülen'in yıkılmasını istediği bir hükümete bakan tavsiye etmesi çok mantıklı görünmüyor.

FETÖ, Akşener'i niye destekliyor?

Gelelim Akşener'in MHP'de genel başkan adayı olduktan sonraki pozisyonuna...

Evet bu süreçte Fethullah Gülen cemaati tartışmasız biçimde Meral Akşener'e destek oldu.

FETÖ, Akşener'in kampanyalarında sadece para harcamadı aynı zamanda bazı illerde meydanların dolmasına katkı sağladı.

Cemaatin bunu yapma gerekçesi Meral Akşener'in Fethullahçı olması değil, Tayyip Erdoğan'dan kurtulmak istemesidir.

FETÖ, 17-25 Aralık'tan itibaren Erdoğan'a karşı alternatif arıyor.

Baktılar ki Meral Akşener istikbal vaat ediyor hemen oraya park ettiler.

FETÖ kendini yaşatmak adına Tayyip Erdoğan'dan kurtulmayı olmazsa olmaz görüyor. Bunun için şeytanla bile işbirliğine hazır.

Meral Akşener'in yaklaşımı şöyleydi:

Desteğe ihtiyacı vardı ve Fethullah Gülen cemaati tarafından verilen desteğe hayır demedi.

FETÖ'nün her türlü imkânını iyi bildiğinden, yararlanmak istedi.

Oyu yüzde 25'lerdeydi

Akşener daha meydana çıktığı ilk günlerde biz ekranlardan şunu söyledik:

"Meral Hanım Fethullahçı değil ama etrafında ülkücü kökenli Fethullahçılar var."

Biz bunu hem televizyonda söyledik hem de yazdık.

Bizim bildiğimizi Akşener'in bilmemesi mümkün değil.

Buna rağmen onları yanına aldıysa bu bilinçli bir tercihtir ki, mesela aynı şeyi ne Koray Aydın, ne Ümit Özdağ ne de Sinan Oğan yapmıştır.

Bunun açıklaması şudur:

Meral Akşener ideoloji insanı değildir.

Dava sadakati yoktur.

Evet, milli hassasiyetleri var, kökü belli ama konjonktüre ve çıkar hesabına göre, su misali girdiği kabın şeklini alabiliyor.

Aslına bakarsanız öyle olduğu için, yani uyumlu, ılımlı ve uzlaşılır görüldüğü için bir ara oyu yüzde 25'leri geçmiştir.

Akşener bugün hâlâ merkez sağ kulvarda fenomense, bu biraz da bu özelliği sebebiyledir.

Hoşumuza gitsin gitmesin Türkiye gibi coğrafyalarda dava partileri kitleselleşemiyor.

FETÖ, Akşener'i kasetle rehin mi aldı?

Sakın "Ama AKP bunu gerçekleştirdi, kitleselleşti," demeyin, zira o partiyi kurduran ABD'dir ki, Namık Kemal

Zeybek televizyonda açıkladı; ABD elçisi AKP kurulurken kendini ziyaret edip o partiye davet etmişti, yani AKP dava değil, emperyal proje partisidir.

Akşener için uydurulan kaset olayı ise tam bir saçmalıktır.

Çamur at izi kalsın kabilinde yapılan rezil ve alçakça bir iftiradır.

Bazı çevreler kasetin arkasında FETÖ'nün olduğunu söylüyor.

Güya o kasetle Meral Hanım rehin alınmışmış!

Ancak bu iddialar belli ki MHP genel merkezi kaynaklıdır ve bel altı vuruştur.

Cumhurbaşkanı adayı Ekmeleddin

Ekmeleddin İhsanoğlu'nun cumhurbaşkanlığına aday yapılması konusu ise Türkiye'nin nasıl bir çukura düşürüldüğünün resmidir.

Baştan belirteyim ki İhsanoğlu'nu dayatan Devlet Bahçeli kendisini tanımaz, bilmezdi.

Kemal Kılıçdaroğlu da aynı durumdaydı.

Peki o zaman bu Ekmeleddin nasıl mı CHP ile MHP'nin ortak adayı oldu, anlatalım...

Kemal Kılıçdaroğlu da Devlet Bahçeli de cumhurbaşkanlığı seçimini kazanmak istemedi.

Onların tek bir derdi vardı, koltuklarını korumak!

Hem Kılıçdaroğlu hem Bahçeli kendi partilerinden aday çıkarmak istemediler, zira CHP ile MHP'den çıkacak adayların seçilemeseler de iyi bir oy almaları durumunda partilerinde kendilerine rakip olacağını düşündüler.

İhsanoğlu'nu öneren Gül!

Böyle düşündükleri için parti dışından aday aradılar.

Oysa MHP Meral Akşener'i aday yapsa ciddi olarak şans sahibi olacaktı.

Keza CHP Deniz Baykal'ı önerseydi, Ekmeleddin'den fazla oy alacaktı.

Bu tahmin edildiğinden, post yani koltuk uğruna cumhurbaşkanlığı CHP ve MHP liderleri tarafından Tayyip Erdoğan'a peşkeş çekildi.

Öyle çünkü çıkardıkları Ekmeleddin İhsanoğlu imaj bağlamında sorunluydu!

Babasının Atatürk ve Cumhuriyet karşıtlığı belgeliydi.

ABD ile Fethullah cemaatine çok yakın olduğu dillerdeydi.

Dolayısıyla böyle birine, hele de CHP'li seçmenin oy vermesi düşünülemezdi.

Ama dayattılar...

Ekmeleddin İhsanoğlu'nu aday olarak fısıldayan isim ise Abdullah Gül'dür.

Bahçeli'den Gül'e: "Adayımız olun"

Gül, cumhurbaşkanlığı adaylığı sürecinin başında kendisini Çankaya Köşkü'nde ziyaret edip, "Ne olur siz ikinci kere aday olun ve MHP olarak size açık destek verelim," teklifinde bulunan Devlet Bahçeli'ye şunu söyledi:

"Ben Tayyip Bey'in karşısına çıkamam... Ama size seçilme şansı olabilecek bir isim önerebilirim. O sayın Ekmeleddin İhsanoğlu'dur..."

İşte Bahçeli, Abdullah Gül tarafından kulağına üflenen bu ismi Kemal Kılıçdaroğlu'yla paylaşmıştır.

Kılıçdaroğlu, İhsanoğlu ismini ABD'li dostları ve Fethullahçı kurmaylarıyla değerlendirerek onaylamıştır.

Ekmeleddin İhsanoğlu'nun CHP adayı olarak sunulması ise CHP tabanını ikna adına atılan taktik adımdı.

Bu şekilde cumhurbaşkanlığı daha işin başında Tayyip Erdoğan'a altın bir tepside sunulmuş oldu...

Bahçeli ile Fethullah!

Devlet Bahçeli'nin Fethullah Gülen'e karşı tavrı ise şöyledi.

Ondan hoşlanmazdı, zira Gülen'in kendisini sevmediğini biliyordu.

Öyleyken FETÖ'yle asla savaşmadı.

Tersine Fethullah'ın ülkücüleri devşirmesinin önüne geçemedi.

Yukarıda aktardık, Ergenekon-Balyoz süreçlerinde FETÖ ve AKP'yle kol kolaydı.

Öyle ki mahkemenin kesin beraat hükmüne rağmen hâlâ "Balyoz'da suç var," bile diyebiliyor.

En yakınında Fethullah'la yakın ilişkili isimlerin olması-na göz yumdu ve halen yumuyor!

Bahçeli, Fethullah'tan hep ürktü!

Özellikle MHP'li 10 genel başkan yardımcısının kaset faciasından sonra bu örgüte karşı fevkalade dikkatliydi, çünkü kendisine de zarar gelebilirdi.

Suikast ve tutuklanan 14 ülkücü

Normalde değil Bahçeli, hangi lider olsa böyle bir tezgâh karşısında ortalığı yıkması gerekiyordu.

Öyle ya koskoca MHP'ye açık bir pusu kurulmuş ve itibarına suikast düzenlenmişti.

Buna rağmen Bahçeli susup konuyu unutturmaya çalıştı. Burada bir not:

Bir ara Bahçeli'ye suikast yapacaklar diye 14 ülkücü gözaltına alınıp tutuklandı.

Dinlediğime göre o isimlerden birinden iktidar sahipleri çok özel belgeler elde etmiş.

Ve o belgeler şimdi tahmin edilebilecek yerdeymiş!

Çok sürmedi Devlet Bahçeli'yi öldürecek denen o 14 kişi serbest kaldı.

“Suikastçı” sonra nasıl danışman oldu?

İlginç olan suikastçı, yani Bahçeli'yi öldürecek denilip tutuklananlardan biri şimdi Devlet Bey'in danışmanı!

Bu olayı ve hatta perde gerisini bilen çok insan var ama korkudan susuyorlar.

FETÖ'ye karşı böylesine teslimiyet içinde olan Bahçeli gün geldi Fethullah olayını rakiplerine zarar vermek için kullandı.

Mesela 2012'de Koray Aydın'a ısrarla “FETÖ'cü” dedi.

Bugün aynı şeyi Meral Akşener için söylüyor.

Bahçeli'nin klasik taktiği budur.

Rakibi olanı güncel popüler düşmanlıkla itham ediyor.

2003'te Ramiz Ongun'a “Alman ajanı,” dedi.

2006'te Ümit Özdağ'a “CIA ve Mossad elemanı”!

Peşi sıra Koray Aydın ile Meral Akşener'e “FETÖ'cü”!

Bahçeli için CIA, Mossad ve FETÖ gibi konular sadece rakiplerini itibarsızlaştırma aracı olması bağlamında önem taşır, gerisi önemsizdir.

FETÖ'ye medya desteği

Hatırlayın, bu Devlet Bahçeli FETÖ medyasına kayyum atandığında onlara destek için MHP'li milletvekillerini o medya kuruluşlarına göndermişti.

Aynı şekilde o dönem haftalar ve aylarca 17-25 Aralık operasyonlarını ağızından düşürmedi.

Makamındaki saatin pilini çıkarıp akrep ve yelkovanını 17-25'e ayarladı.

Tayyip Erdoğan'a "Bilal'i ver," çağrılarını yaptı.

Sonrası malum:

Bugün 17-25 Aralık'ı ve Bilal'i hafızasından çıkardı.

Nedeni MHP'deki olağanüstü kurultay teşebbüslerinde iktidardan aldığı destek.

700 küsur delegenin noter onaylı kurultay talebini yok sayıyor.

Haftalar ve aylardır MHP'nin itibarıyla oynuyor.

Bu tavrı aslında sadece ülkücü iradeyi değil, milli iradeyi paspas yapmaktır.

Evet, Bahçeli bugün MHP'nin başındaysa AKP sayesinde...

Adalet Bakanı Bekir Bozdağ'ın mesajları ve yaptıkları ortada.

Yandaşların gözbebeği Bahçeli

AKP'nin böyle davranmasının gerekçesi ise Bahçeli ile MHP'nin iktidara stepne olma misyonunu sürdürmesi ve bu partinin ilk seçimde tükeneneğinin bilinmesi!

Düşünün, AKP'li kalemşorlar haftalarca Bahçeli'yi alkışladı ki hâlâ övüyorlar!

Şamil Tayyar ve Mehmet Metiner gibiler bile "MHP Müdürü"nü alkışladı.

Akit gibi Türklüğe hasım bir gazete Bahçeli'yi omzuna aldı!

Oysa o yandaş güruh yakın geçmişe kadar MHP'ye kin kusup hakaret ediyordu.

Sadece bu bile her şeyi anlatmıyor mu?

Bahçeli eğer görevli olmayıp samimi olsa şunu yapardı:

Kendini kenara çekip bütün MHP camiasıyla istişarelerde bulunarak ortak bir aday çıkarır ve onu seçtirirdi.

Bu şekilde hem kendisi çok büyür, hem partisini büyütür hem de siyasi bir alternatif yaratıp Türkiye'nin kurtuluşuna vesile olurdu.

Nasıl yaşarsan, öyle ölürsün!

Bunu yapması için aslında zaruri bir gerekçesi de vardı.

Ciddi olarak hastaydı...

Başkalarının yazdığı konuşma metinlerini camdan okurken bile nefes nefese kalıyordu.

Enerjisi tükenmiş, adım atacak mecali kalmamıştı.

Önce kalbinde önce üç damar, ikinci ameliyatta ise kapakçık değişmişti.

Böyleyken direndi ve direniyor!

Halbuki çekilip MHP'nin önünü açsa, geçmişte yaptığı bütün yanlışların bile unutulma ihtimali vardı.

Tarihin sunduğu bu fırsatı tepti...

Bu durum aslında, "Nasıl yaşarsan, öyle ölürsün," sözünün doğruluğunun kanıtıdır.

Evet, kader ve tarih Bahçeli'ye böyle şanlı bir finali uygun görmedi.

Her şey ortada, MHP bugün esir alınmış lejyoner misalidir!

Tayyip tak, Bahçeli şak!

Tayyip tak, Bahçeli şak diyor ve demek zorunda!

Bilinen hikâyesidir, sarı öküzü vererseniz sonrası yok olmaktadır.

Düşünün yaşı 70'e yaklaşmış, sağlık durumu kötü, sokakta yürüyecek itibarı yok ve MHP örgütü ile toplum onu

istemiyor ama o bütün bunlara rağmen MHP'nin başında kalmaya devam ediyor.

Neden diyorsun, onun sayesinde MHP'de post ve maaş sahibi olanlar, "Bahçeli giderse dava yok olur," diyorlar.

İyi de arkadaş, yarın emr-i hak vaki olduğunda bu durum söz konusu olmayacak mı?.. Bunlar âlemi kör, milleti sersem sanıyor!

Bahçeli'nin inadı ve ısrarlı direnişi için söylenen bir başka şey, görevinin finalinde olması, yani başkanlık rejimi ile MHP ve ülkücülerin cenaze namazının kılınıp Türkiye'nin emperyal raya sokulmasıdır ki, bu hüküm önemli ve değerlidir.

MHP artık dava partisi değil

Her şey sonuçlara göre değerlendirilmesi gerektiğine göre, gelinen yer ortadadır.

Yukarıda söyledik, MHP artık dava partisi değildir.

Tersine Türkiye'de milli üniter devlet rejiminin tersyüz edilmesinde işbirlikçidir.

Millilikten ümmetçiliğe dönüşümde katardır.

MHP eğer AKP iktidarıyla girilen ihanet süreçlerinde, bilinen o müthiş dinamizmiyle sokakta olmuş olsaydı bugün hem çok çok büyür hem de Türkiye sırat köprüsünde olmazdı.

Maalesef ülkücüler artık maziyle yaşayıp kimlik bunalımında debelenmektedir ki, bu Bahçeli'yi MHP'nin başında tutan iradenin hedefiydi.

Bir başka iddia, Devlet Bahçeli'nin "rehin alınması"dır ki, bu husus kulislerde çok yankılanıyor...

2015 seçimleri

İspatı mümkün olmayan bu iddiaya göre birilerinin elinde Bahçeli'nin özel yaşam belgeleri varmış!

Bahçeli yaşamının son deminde bunlar ortaya çıksın istemiyormuş ama dediğim gibi bunlar soyut iddialar ki, yakıştırma olması muhtemeldir.

Bahçeli'yi anlama ve kavrama noktasında 2015 Haziran seçimlerinde yaşananlar yine çok önemli veridir.

Seçim gecesi aynı tavır...

2002'de nasıl partisine danışmayıp erken seçim kararını alıp MHP'yi baraja, AKP'yi tek başına iktidara taşıdıysa, 2007'de nasıl yine partili arkadaşlarıyla istişare etmediyse, 2015 Haziran seçimlerinde de aynısını yaptı.

Seçim gecesi, yani sonuçlar daha yüzde 100 netleşmeden "MHP yeni bir seçim istiyor," deyiverdi.

Tesadüf değil

Bu açıklamayla partisine yapılabilecek en büyük kötülüğü yaptı.

Bir lider veya önder nasıl olur da ilk dakikada partisini sahadan dışarı atabilir?

MHP'deki kaynaklarıma göre Bahçeli o gece uzun bir süre odasına kimseyi sokmamış ve şifreli telefonuyla uzun uzadıya görüşmeler yapmış.

O çok hassas süreçte yaşananlar tesadüf olarak açıklanamaz!

Bahçeli, 2015 Haziranı'ndaki seçim gecesinde yıldırım hızıyla yaptığı o açıklamayla Tayyip Erdoğan'a derin bir nefes aldırdı.

Öyle, çünkü AKP o seçimde ilk defa tek başına iktidar olamamıştı.

Devlet Bahçeli'nin o çıkışı da Tayyip Erdoğan'a oyun kurma imkânı verdi.

Ve kurulan oyunla AKP beş ay sonra yeniden tek başına iktidar oldu.

MHP ise Haziran ayında kazandığı 80 milletvekilinin yarısını kaybetti.

En dramatiği, güya Türk milliyetçiliğini temsil eden MHP, Bahçeli sayesinde TBMM’de Kürt milliyetçilerinin partisi HDP’nin gerisine düştü.

Türkiye için tarihi fırsat

Hayır Bahçeli’nin 2015 Haziran seçimlerindeki tutumu öngörüsüzlükten değil, tamamen bilinçli bir adımdı.

İlk gece açıklama yaparak partisini bağladı ve Tayyip Erdoğan’a siyasi manevra yapma fırsatı verdi.

Amacı MHP’nin önünü kesip inisiyatif Saray’a devretmekti! Bahçeli en kritik eşikte yine Tayyip Erdoğan ile AKP’nin imdadına yetişiyordu.

Diyeceksiniz ki, “HDP ile koalisyon mu kursaydı?”

Hayır onu yapamazdı ve yapmaması gerekirdi.

Ancak elindeki bütün mühimmatı ya da argümanı daha savaşın başında tüketmek dünyanın hangi savaşında veya müzakeresinde görülmüştür?

Yapılan acil açıklamayla kendisini ve partisini oyunun dışına atmak hangi diplomasi veya aklın sonucudur?

Tayyip Erdoğan’ın sırtı ilk defa bu seçimde yere değmişse, beklesene!

Eline altın bir fırsat geçmiş ve kilit parti olmuşsun, bunu ülke yararı için kullansana!

Mesela TBMM başkanlığı için CHP’nin kapısını tıklatsana!

TBMM başkanlığı

O CHP ki “Ekmeleddin İhsanoğlu aday olsun,” dediğin an MHP’ye mecburdu, zira onun da cumhurbaşkanı adayıydı.

Meclis başkanlığı önemli çünkü onu elde ettin mi Yüce Divan kurmak senin elinde!

Kurulacak Yüce Divan'la AKP'yi alaşağı etmek senin elinde!

AKP'nin yolsuzluklarla yere serilmesiyle onun seçmen kitlesini kucaklayıp birinci parti olma şansı MHP'nin!

İlaveten Meclis başkanlığının alınması, AKP'nin MHP'ye yalvarmasının önünü açmak ve istediği her şeyi verecek noktaya taşımak demek!

Diyelim CHP kabul etmez diye düşünüldü, o zaman sen Deniz Baykal'a oy ver!

Ne yani AKP'li TBMM başkanı, Baykal'dan daha mı iyi oldu?

Ama "Biz HDP'yle birlikte TBMM'ye başkan seçmek istemedik" diyemezsin zira o HDP ile Meclis'te bir masanın etrafında bir araya gelip beraber anayasa hazırlamadınız mı?

Ne yani anayasa TBMM başkanından önemsiz mi?

Ayrıca söz konusu olan HDP'li bir adaya değil, MHP veya CHP'li bir adaya oy vermektir.

HDP sizi değil, siz HDP'yi kullanacaktınız!

Bu nedenle "HDP'yle bir arada olmamak için öyle davrandık," söylemi palavra ve kandırmacadır.

HDP'nin oylarıyla Meclis başkanı seçmedin diye seçmen sana prim mi verdi?

Tersine Kasım 2015'te yapılan seçimde elindeki vekillerin yarısını elinden aldı, zira millet sana PKK bağlamında güvenmiyor.

Haksız değil çünkü, ey Bahçeli sen değil misin İstanbul Dolmabahçe'de 44 polisimizin PKK'lılar tarafından katledilmesinin hemen ertesi günü Meclis'te HDP'lilere gülücükler dağıtıp Sırrı Süreyya'yı konuşmasından ötürü tebrik eden?

O ânın fotoğrafları internette duruyor... Hayır öyle değil diyebilir misiniz?

AKP yalvaracaktı

Evet, Devlet Bahçeli 2016 Haziran seçimleri sonrası sussaydı, AKP, MHP'ye gelip yalvaracaktı.

En azından "Gel beraber koalisyon kuralım, hangi bakanlığı istiyorsan verelim," diyecekti.

Buna mecburdu zira işin ucunda Yüce Divan'a gitmek vardı.

Bugün kötünün iyisi olarak en azından AKP-MHP koalisyonu olurdu.

Bu şekilde Kasım'da ikinci bir seçim olmaz ve MHP'nin kontrolü Tayyip Erdoğan'ın eline geçmezdi!

Bunu görmek için allame olmak gerekmiyor!

Bu itibarla Devlet Bahçeli'nin yaptığı aslında acemiliğinin sonucu değil, bilinçli bir tercihtir.

Bahçeli, ilk geceden Tayyip Erdoğan'a teslim olmuş ve iradesini ona sunmuştur.

Sadece bu tutumu bile Devlet Bahçeli'nin görevli veya rehin olduğunun kanıtı değil midir?

Başkanlık ihaneti

Aynı şey başkanlık rejimine kendini adaması konusunda da geçerlidir.

Sahi, ortada fol yok yumurta yokken Bahçeli'nin aklına böyle bir şey nasıl gelmiştir?

Başkanlık tartışmaları gündemden çıkmışken "MHP Müdürü" bunu hangi gayeyle yeniden tedavüle sokmuştur?

Türkiye Cumhuriyeti Devleti yıkılmanın eşiğindeyken toplumu cepheleştirecek böyle bir adım hangi aklın ve vatanseverlik duygusunun sonucudur?

Yahu başkanlık yarışı ve referandum demek toplumu lime lime edip ayrıştırmak cepheleştirmek demek ki, PKK ile FETÖ'yle ölüm kalım mücadelesi verilirken buna tevesül etmek olacak şey midir?

Suriye faciası ve Irak belirsizliği ortadayken MHP böyle bir şeyi niye görev edindi?

Emperyalizm Türkiye'yi ekonomik ablukaya alıp içsavaşta taşımak için seferberken bu teklif çılgınlık değil midir?

Dünyanın neresinde anayasa ve yasaları çiğneyen adamı rahat ettirmek için ona uygun anayasa düzenlemesi yapılıyor?

Tek adam rejimi

Yahu başkanlıkla Türkiye Cumhuriyeti yerine fiili olarak Tayyip Erdoğan Cumhuriyeti kurulacak, bu nasıl görülmez?

"Kindar sesil istiyorum," diyen birine Türkiye'nin anah-tarı nasıl verilir?

Demokrasiden padişahlığa geçilecek... Bu nasıl idrak edilmez?

Sözün kanun olması, yani kanun hükmünde kararname yetkisi emin olun Osmanlı sultanlarında bile yoktu zira orada bile Divan ve Şeyhülislamlık gibi kurumlar vardı

Yargının tek bir kişiye bağlanması daha Ortaçağ'da terk edilmişti.

Başkanlık Türkiye için değil, Tayyip Erdoğan içindir.

Pardon ama bu sözleri kısa bir süre önce eden Devlet Bahçeli değil midir?

Bahçeli ne dedi, ne yaptı?

20 Ocak 2015: "Erdoğan'ın başkanlık isteği, başkanlık hırsı, parlamenter sisteme, yani mevcut devlet nizamına

taban tabana zıttır. PKK ve mevcut çevrelerde 'al özerkliği, ver başkanlığı' mutabakatını sağladığı anlaşılan Erdoğan'ın bundan sonra ısrarla açıktan siyaset yapacağı ve hatta 7 Haziran öncesi siyasi kampanya yürüteceği güçlü ihtimaldir. Erdoğan tek adam olmak için bastırmakta, son kozlarını oynamaktadır.”

8 Mayıs 2015: “PKK'nın desteğiyle başkanlık amacı güden Erdoğan; gün yüzü göremeyecek, heves ettiği bölünme anayasası elinde patlayacak.”

“Başkanlık federasyon ve bölünmedir”

9 Mayıs 2015: “Başkanlık, federasyon demektir. Bu da Türkiye'yi bölünmeye götürecektir. İmralı canisiyle pazarlıklarda yeni anayasayla bölünme yolunun açılması amaçlanmaktadır. Başkanlık sistemi, bu ihanet sürecinin oluşturulması için istenmektedir. Beştepe hanedanı ve AKP yönetimi, aile boyu rüşvet ve yolsuzluk çamuruna batmıştır. 17-25 Aralık yolsuzluk dosyalarının bir daha açılmamak üzere kapatılması ve bu rüşvet, hırsızlık ve yolsuzluk çarkının döndürülebilmesi, Tayyip Erdoğan'ın bütün yetkileri elinde toplayarak diktatörlüğünü ilan etmesine bağlıdır. Yeni anayasa ile başkanlık sitemine geçilmesi bunun için istenmektedir. Recep Tayyip Erdoğan tipi başkanlık sistemi Türkiye'nin bölünmesinin reçetesidir. Demokrasinin idam fermanıdır. Tek adam diktatörlüğünün beraatidir. Hırsızlık ve yolsuzluk ruhsatıdır. Beştepe'nin ve peşinde sürüklenen AKP'nin Yeni Türkiye'den anladıkları ve murat ettikleri de budur. İstedikleri ve amaçladıkları bölünmenin, hırsızlık ve soygunun, hukuksuzluk ve zorbalığın önünün açıldığı, bu konuda Erdoğan'ın sınırsız yetkili olduğu karanlık bir Türkiye'dir.”

Namert kim?

5 Ocak 2016: "Milliyetçi Hareket Partisi başkanlık sistemi-ne tümden karşı olup, parlamenter sistemin revize edilerek geliştirilmesinden yanadır."

26 Mayıs 2016: "Başkanlık sisteminin veya fiilen uygulan-
lansa da partili cumhurbaşkanlığının ileride aşırı bedellere
mal olacağını bilmektedir. Türkiye Cumhuriyeti Türk mil-
letin in eseridir. Milletin ise 'başkanlık sistemi gelsin' dediği-
ne hiç kimse şahitlik etmemiştir. Başkanlık sistemi ve partili
cumhurbaşkanlığı konusunda vereceğimiz destek, sunaca-
ğımız herhangi bir katkı zamanın ve şartların ruhuna uygun
olacak şekilde yoktur."

Bahçeli'den bir başka açıklama:

"Bizim Saray'la anlaştığımız namertçe söylendi. İlk aş-
mada partili cumhurbaşkanlığına evet dediğimiz, başkanlık
sistemine sıcak baktığımız soysuzca iddia edildi. Yeni ana-
yasaya boyun eğdiğim fısıltıdan öte yüksek sesle ifade edil-
di. Bu alçak sözleri dolaştıranlarda yüz olmadığı için özür
dilemediler..."

Tayyip'in kavuğunu taşımak

Bütün bu sözleri arşivde olan Devlet Bahçeli ne oldu da
kendini ve partisini inkâr ediyor?

Mesele sadece vereceği bu siyasi rüşvetle MHP'deki pos-
tu, yani genel başkanlık makamını yargı yoluyla kurtarmak
ise bilsin başkanlık rejimi ile MHP diye bir şey kalmayacak,
zira iki partili sistem geliyor.

Yoksa amacı Tayyip'in yardımcısı olup kavuğunu taşı-
mak mıdır?

Yahu başkanlık veya gizlenmiş ifadesiyle "partili cum-
hurbaşkanlığı", federasyona geçişin ilk adımıdır.

Eğer başkanlığa geçilirse iki madde revize edilip üniter yapıya son verilir.

Olmaz demeyin, bu emperyalizm ile PKK'nın onlarca yıllık hedefi!

Dahası, AKP çok değil birkaç yıl önce bu amacın peşinde koşmadı mı?

Kim yarın bunun tekrarlanmayacağını garantisini verebilir?

Batılılar birilerine, "Yap bunu seni affederiz," derse AKP iradesinin çark etmeyeceğini kim söyleyebilir?

Görevli mi, rehin mi?

Soru şudur:

Yukarıda sunduğumuz o sözleri kısa bir süre önce eden Bahçeli ne oldu da bugün kendi beyanlarının üzerinde tepiniyor?

Hani söz namustur?

Nerede ahlak, nerede tutarlılık ve en önemlisi nerede vatanseverlik?

Bu ne koltuk sevgisidir yarabbi!

70 yaşına gelmiş bir insan, bir masa sandalye, yani makam için nasıl bunları yapar?

Tarihin kendi hakkında vereceği dehşet hükmü nasıl görmez?

Bahçeli, biatçı, yani tarikatçı tayfadan olsa hadi efsunlandı ya da afyonlandı diyeceğim ama öyle biri değil!

O zaman ne?

Görevli mi, rehin mi?

"Bunları yapmazsan başına bunlar gelir ve sokağa çıkmazsın," mı dendi?

Truva Atı

Kahredici olan, böyle birinin ardında hâlâ birilerinin yürümesidir...

Söyleyin o yürüyenlerin zerre bir davası ve ideali olabilir mi?

İşte bütün bunları gördüğüm için, ülkücülük artık ambalaj malzemesidir diyorum!

İşte bunlara tanıklık ettiğim için MHP'nin Truva Atı'na dönüştüğünü haykırıyorum.

Beni kahreden, toprağa düşen, aralarında can arkadaşlarımın da olduğu o gencecik çocuklar?

Söyleyin, o çocuklar Türk'üm diyemeyenlere stepne olan bu Bahçeli için mi öldüler?

Dizin

A

- Akil Muhtar Özden 83
Abdülhâkim Arvasi 72
Abdülhaluk Çay 37, 38
Abdülhamid 82, 84
Abdullah Öcalan 7, 36, 37, 42, 44, 145
Âdem Sözüer 65
Adil Öksüz 116
Adnan Menderes 73, 132
Afet Güneş 144
Ahmet Ağaoğlu 83
Ahmet Arvasi 72, 110
Ahmet Çelik 74
Ahmet Hamdi Ayan 25
Ahmet Kutalmış Türkeş 94
Ahmet Malkan 71
Ahmed Midhat 82
Ahmet Necdet Sezer 48, 50
Ahmet Türk 144
Ahmet Yabuloğlu 74
Alaattin Çakıcı 8
Ali Balseven 91
Ali Bayramoğlu 65
Ali Güngör 12, 41-44
Ali Karcı 88
Ali Kemal Aksoy 71
Ali Rıza DüNDAR 62
Ali Şir Nevai 80
Alparslan Türkeş 21-23, 26, 27, 37, 59, 60-62, 73, 74, 87-100, 102-106, 108-113, 117, 148, 156
Altemur Kılıç 95
Âşık Paşa 80
Atatürk 49, 86, 87, 89, 95, 97, 103, 138, 140, 170
Atila Özer 88, 98
Attilâ İlhan 72
Aydın Doğan 8, 9, 55, 56
Aytaç Durak 155, 160, 161
Ayvaz Gökdemir 13
Ayyüce Türkeş 94
Ayzit Türkeş 94
Azmi Karamahmutoğlu 30

B

- Babür Han 80
Bahattin Ergezer 23
Behçet Saatçi 149, 150
Bill Clinton 57
Bülent Arınç 139
Bülent Ecevit 7, 10-16, 32, 34,
35, 38, 39, 42, 47, 50, 53-57,
105, 106, 120, 124, 148

C

- Cabbar Şenel 89
Can Dünder 61, 62
Celal Adan 91, 167
Cem Uzan 26, 57, 125, 130
Cemal Enginyurt 50, 51
Cemal Gürsel 93
Cemal Madanoğlu 93, 103
Cemal Oğuz Öcal 89
Cemal Paşa 84, 85
Cemil Meriç 72
Cengiz Sütüoğlu 67
Cevat Fehmi Başkut 97
Cevdet Sunay 93
Cihan Paçacı 136
Cihat Savaş Fer 89
Cüneyt Arcayürek 100

Ç

- Çetin Yetkin 65, 75

D

- Dengir Mir Mehmet Fırat 45
Deniz Baykal 8, 120, 121, 142,
170, 178
Deniz Bölükbaşı 136
Dinç Bilgin 8, 9
Doğu Perinçek 142
Dünder Taşer 98, 100

E

- Ebu'l Gazi Bahadır Han 80
Edip Özbaş 52
Efendi Barutçu 24, 25
Ekmeleddin İhsanoğlu 169-
171, 177
Emin Çölaşan 96
Emin Gürses 65
Emin Pazarcı 128
Engin Alan 142
Enis Öksüz 24, 29, 30, 33-36
Enver Altaylı 73, 91, 102
Enver İpek 71
Enver Paşa 84, 85
Erdal İnönü 112
Erdem Karakoç 25
Erkan Mumcu 137
Erol Güngör 72
Erol Simavi 96
Esad Coşan 107, 114
Esra Tüzün 72

F
Faik İçmeli 105
Fatih Gökçen 74
Fatih Sultan Mehmet 81, 114
Fazıl Hisarcıklı 89
Fehiman Altan 89
Ferdi Tayfur 45, 46
Fethi Gürcan 93
Fethi Tevetoğlu 89
Fethi Yıldız 71
Fikret Bila 10, 11
Fikri Sağlar 8
Fırat Çakıroğlu 136
Fuat Doğu 91, 102

G

Galip Erdem 72, 110
George W. Bush 57
Gün Sazak 105
Güneri Cıvaoğlu 28
Gürcan Dağdaş 132

H

Hakan Fidan 62
Haluk Ülman 66
Hamdullah Suphi Tanrıöver
83
Hamza Sadi Özbek 89
Hasan Ekinci 13, 43
Hasan Ferit Cansever 89
Hasan Yeşildağ 74

Hikmet Tanyu 89
Hikmet Tekin 132
Hrant Dink 115, 147
Hüsametdin Özkan 14, 35, 39,
55, 56
Hüseyin Namık Orkun 89
Hüsnü Yusuf Gökalp 36

İ

İbrahim Çiftçi 24, 30
İsmail Gaspıralı 83
İsmail Güneş 115
İsmail Hakkı Parlak 78, 79
İsmail Kahraman 87, 88
İsmet Rasin Tümtürk 89

J

Johann von Strahlenberg 80

K

Kaşgarlı Mahmud 80
Kâzım Ayaydın 105
Kemal Derviş 34, 35, 56-59,
120, 124
Kemal Kılıçdaroğlu 21, 149,
169, 170
Kenan Evren 103
Kılıç Ali 95
Koray Aydın 24, 33, 128, 142,
159, 160, 163-165, 168, 172
Kurt Karaca (Fikret Eren) 72

L

Leyla Tavşanoğlu 72
Lokman Kadakal 68
Lütfü Ceylan 74
Lütfü Şehsuvaroğlu 106

M

Mahir Kaynak 63
Mehmet Acar 105
Mehmet Ağar 137
Mehmet Âkif Ersoy 76
Mehmet Ali Ağca 71
Mehmet Ayaz 105
Mehmet Bilir 74
Mehmet Demirdelen 156-159
Mehmet Doğan 110
Mehmet Ekici 163
Mehmet Emin 82
Mehmet Erdemir 23
Mehmet Gül 24, 36, 37, 65, 71,
74, 76, 129, 130
Mehmet Haberal 47
Mehmet Kocabaş 88
Mehmet Metiner 173
Mehmet Pehlivanlı 88
Mehmet Şandır 129, 130
Melekzade Hasan 83
Meral Akşener 29, 30, 70, 71,
159-170, 172
Mesut Türker 52
Mesut Yılmaz 11, 13, 34, 35,

47, 120-122, 167

Metin Yüksel 78
Mübeccel Kıray 66
Muhammed Dadakoğlu 71
Muharrem Şemsek 22, 24, 60
Muhsin Yazıcıoğlu 76, 77,
106, 108, 111-117
Mümtaz Turhan 72
Murat Bayrak 102, 103
Mustafa Barsan 91
Mustafa Destici 116
Mustafa Polat 71
Mustafa Seyhan 25
Mustafa Verkaya 24, 65, 68,
71, 130
Muzaffer Eriş 89
Muzaffer Özdağ 131
Muzaffer Türkeş 59, 93, 94

N

Namık Kemal 76, 82
Namık Kemal Ersun 96
Namık Kemal Zeybek 21, 59,
60, 168, 169
Nâzım Hikmet 76, 106
Necdet Özel 127, 144
Necdet Sevinç 72
Necip Asım 82
Necip Fazıl Kısakürek 72, 73
Necmettin Erbakan 7, 9, 10,
28, 77, 88, 92, 105

Nejdet Sançar 89
Nesrin Ünal 31, 146
Nevzat Köseoğlu 88
Nihal Atsız 72, 76, 89-92, 95,
114
Nihat Çetinkaya 91, 92, 102
Niyazi Adıgüzel 91
Numan Selimoğlu 78
Nurettin Topçu 72
Nurullah Barıman 89
Nusret Demiral 23, 97

O

Oğuzhan Asiltürk 28
Orhan Çakıroğlu 71
Orhan Şaik Gökyay 89
Osman Baydemir 131
Osman Kaçmaz 146
Ozan Arif 43-46, 52, 54

Ö

Ömer Hayyam 76
Ömer Lütfi Barkan 81
Ömer Seyfettin 82
Özcan Yeniçeri 135, 136

P

Peyami Safa 72

R

Rahmi Turan 151

Rahşan Ecevit 10-15, 30, 31,
41, 44, 53-55
Raif Çiçek 105
Ramazan Potuk 23
Ramiz Ongun 24-26, 29, 30,
60, 128, 172
Rasim Cinisli 87, 88
Recai Kutan 13, 14, 48
Recep Tayyip Erdoğan 7, 56,
73, 74, 78, 79, 120, 121, 126,
138, 139-141, 144, 146, 147,
152, 160-162, 164, 167, 170,
171, 173, 174, 176, 177, 179-
182
Reha Oğuz Türkkkan 89
Remzi Çayır 113
Rıfat Baykal 98
Robert Pearson 36
Rüştü Kahraman 87
Ruzi Nazar 91, 95, 102, 103

S

Sabahattin Ali 89
Sabahattin Çakmakoglu 33
Sabri Uzun 8
Sadi Somuncuoğlu 47-52, 54,
98
Sadık Yakut 52, 66
Said Bilgiç 89
Said-i Nursi 107
Saim Bayrak 89

- Saim Tekin 33
 Salih Dilek 88
 Samet Karakuş 105
 Saparmurat Niyazov 40
 Seda Sayan 151
 Seferis 76
 Selcen Türkeş 94
 Selçuk Erenerol 96, 97
 Selim Kaptanoğlu 60
 Semih İdiz 26
 Serpil Yılmaz 65
 Seval Türkeş 93
 Sevenbige Türkeş 94
 Sevgi Erenerol 96, 97
 Sezai Karakoç 76
 Sinan Oğan 159, 163, 164, 168
 Sırrı Süreyya Önder 178
 Süleyman Demirel 7, 14, 37,
 38, 39, 47, 61, 88, 104, 105,
 112
 Sultan Galiyev 83
- Ş
- Şaban Gülbahar 133
 Şah İsmail 82
 Şamil Tayyar 159, 173
 Şefkat Çetin 15, 24, 50, 125,
 127, 128
 Şehabeddin Mercan 83
 Şemsettin Sami 82
 Şenkal Atasagun 62
- Şevket Bülend Yahnici 24,
 125, 127
 Şirazi 76
 Şükrü Saracoğlu 89
- T
- Taha Akyol 73
 Talat Aydemir 93, 95, 96, 102
 Talat Paşa 85
 Tansu Çiller 9-11, 13, 48, 56,
 121, 122, 167
 Tarık Zafer Tunaya 84
 Tomambay 82
 Tuğrul Türkeş 23, 24, 26-30,
 94, 165
 Tunca Toskay 33, 34
 Turan Güneş 65
 Turan Koçal 87
 Turan Yazgan 71
 Turgut Özal 106, 112, 113
 Turhan Güven 42
- U
- Umay Türkeş 94
- Ü
- Ümit Özdağ 29, 131-134, 142,
 154, 159, 164, 168, 172
- V
- Vecdi Gönül 139

Vedat Bilgin 147
Vedat Dalokay 105, 106

W

Wilhelm Thomsen 80

Y

Yalçın Güzelhan 134
Yaşar Büyükanıt 138
Yaşar Gürbüz 66
Yaşar Okuyan 61, 87
Yavuz Sultan Selim 81, 82
Yüksel Yalova 65
Yusuf Akçura 83
Yusuf Has Hacib 80
Yusuf Kadıgil 89

Z

Zafer Üskül 66
Zeki Özgür Sofuoğlu 89
Zeki Peker 71
Zeki Saral 71
Zeki Velidi Togan 89
Ziya Gökalp 83, 86, 87, 89

DEVLET BAHÇELİ

VE ÜLKÜCÜLER HAKKINDA HER ŞEY

Usta gazeteci-yazar Sabahattin Önkibar, içinden geldiği Ülkücü camianın dünden bugüne aldığı yolu ve Devlet Bahçeli gerçeğini anlatıyor.

- Bahçeli'ye başkanlık sistemi için nasıl şantaj yapıldı...
- Bahçeli, solculardan değil, İslamcılardan değil, Ülkücülerden neden dayak yedi...
- Meral Akşener, Erdoğan ile Bahçeli'yi gizli olarak nerede ve niçin buluşturdu...
- Bahçeli, MHP'nin adını ve amblemini neden değiştirmek istedi...
- İstanbul-Ankara Ülkücüleri ile Anadolu Ülkücüleri arasındaki fark nedir...
- Alparslan Türkeş, ikinci evliliği için kimlere danıştı...
- Muhsin Yazıcıoğlu, Fethullah Gülen'i neden tehdit etti...
- Ekmeleddin İhsanoğlu ismini Bahçeli'ye kim fısıldadı...
- Hangi siyasi liderler Bahçeli için "MİT ajanıdır" dedi...
- Muhsin Yazıcıoğlu hangi cemaatin müridiydi...
- 12 Eylül öncesinin tanınmış Ülkücüleri şimdi ne yapıyor...

"Bu çalışma, Ülkücüler ile MHP'ye dair küçük bir tarih kitabıdır. Peşin hükümle yazılmamıştır, yani taraftarlık ya da karşıtlık eksenli değildir. 40 yıldır dinlediklerimin ve tanıklıklarımın bakiyesidir. MHP ile Ülkücü hareketin ortaya çıkışından bugüne kadar olan seyrinin bütün boyutlarıyla sunulup sorgulanmasının özetidir."

www.kirmizikedi.com
f /kirmizikeditakip
t /krmzikedikitap
i /kirmizikediayinevi

ISBN: 978-605-2984-77-7

